

262971

262971

CĂLĂUZA

ȘCOALEI DUMINICALE

Confinând lecțiunile pe întreg anul

1932.

„Lăsați copilașii să vină la Mine”

De: **IOAN COCUȚ.**

Editura: **LIBRĂRIA „SPERANȚA-SIGURĂ” Arad**

TIP. „ATENEUM” L. BLOCH ARAD, BUL. REG. MARIA 9.

Calendarul Uniunii Școalelor Duminicale

Duminica 5^a

**Colectele din aceste Dum. se vor trimite
la U. Șc. D.**

1932	Lunile		1932
Ianuarie	Maiu	Iulie	Octom.
Dum. 3	Dum. 1	Dum. 3	Dum. 2
Dum. 10	Dum. 8	Dum. 10	Dum. 9
Dum. 17	Dum. 15	Dum. 17	Dum. 16
Dum. 24	Dum. 22	Dum. 24	Dum. 23
Dum. 31	Dum. 29	Dum. 31	Dum. 30

**In 1932 vrem să facem o mare misiune pentru
înființarea și lărgirea tuturor Șc. Dum. Vrem ca
toată lumea să studieze Biblia.**

**Ajutați această cauză sfântă a lui Cristos!
Faceți colecte mari și trimiteți-le imediat!**

Casieră:

Aurelia Mladin, Str. Pionerilor Nr. 1., Arad.

Prefață.

Am încercat să facem lecțiunile din anul acesta puțin mai bogate decît cele din anul trecut. Sigur că crîza financiară ne-a împiedecat să facem tot ce am voît. Dar cît s'a putut, s'a făcut.

La alcătuirea lecțiunilor, n'am încercat să punem așa de mult material din afară de Biblie, ci mai mult am dezvoltat materialul Biblic găsit în lecțiuni; căci scriitorul crede că, Cuvîntul lui Dumnezeu, simplu, dar predat așa cum trebuie, are cea mai mare putere să schimbe și să înobileze caracterul tinerilor și al bătrînilor. Trebuie să avem tot mai mare dragoste față de Biblie; ea trebuie să fie pentru învățătorul Școalei Duminicale totdeauna nouă, plăcută și scumpă. El trebuie să creadă că „Evanghelia... *este puterea lui Dumnezeu și este spre mîntuirea* celui ce crede”.

Afară de materialul propriu, am întrebuintat, la facerea lecțiunilor, tot ce ne-a stat la îndemînă și ni s'a părut potrivit cu scopul nostru. În special am folosit material din literatura engleză. Dar el e prea variat ca să poată fi amîntit aci. Acolo unde sînt citații, ele sînt puse între semnele citărei.

Am pus în primele pagini cîteva articole cari conțin, în cea mai mare parte, sfaturi practice pentru organizarea și conducerea Școalelor Duminicale. Credem că aceste sfaturi, aplicate, vor aduce roade multe.

Rugăciunea și speranța noastră e că, cu ajutorul acestei cărți, Cuvîntul lui Dumnezeu va fi învățat în Șc. Dum. mai bine, credincioșii vor crește în cunoștința Domnului și Mîntuitorului nostru Isus, și mii de suflete pierdute vor găsi mîntuirea lor în sîngele Mielului.

Ioan Cocuț

Lărgiți Școalele Duminicale!

de Lucașa Sezonov.

Titlul acestui articol a fost inspirat de două isvoare: întâiu de cuvintele proorocului Isaia: „Lărgeste locul cortului tău”; și al doilea, de viziunile scriitorului.

De cînd am venit în America, adică de cînd am văzut aci școli, universități, spitale, aziluri și orfelinate baptiste, de cînd am văzut biserici mari cu mii de membri și cu clădiri extraordinare, în valoare de milioane de lei; de cînd trăiesc în orașul cu vreo 50—60.000 de baptiști; și în sfârșit de cînd trăiesc într'o țară cu aproape 9.000.000 de baptiști, de atunci o întrebare s'a născut în mintea mea: Cum s'au putut înfăptui toate acestea?

În Europa și în Australia, în Africa și în Asia veți afla zeci și sute de mii de baptiști. În U. S. A., și numai aci, veți afla milioane de ei. De ce?

Am stat de vorbă cu păstorii și laicii, cu profesorii și studenții, cu doctorii și negustorii, întrebîndu-i: „Cum ați putut ajunge la așa progrese și realizări uimitoare? Ce metode, mijloace și idei ați folosit? Cum explicați numărul de 9.000.000 de baptiști în țara Dvs? Am primit multe răspunsuri, variate și era natural să fie așa. Am găsit unele metode și practici cari, puse în practică fie în Japonia sau România, Italia sau Brazilia, vor aduce aceleaș urmări uimitoare ca și aci. Adevărul acesta e bazat pe progresul extraordinar al baptiștilor americani și pe principiul că aceleaș cauze vor produce aceleaș efecte. Și deasupra tuturor, pe făgăduința Domnului Isus Cristos: **„Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe cari le fac Eu; ba încă va face și altele și mai mari”**..

Unul din răspunsurile primite, în legătură cu progresul extraordinar al Baptiștilor din America, a fost acesta: **Școala Duminicală ca un mijloc de a înmulți membrii în biserică.**

Lărgiți Școalele Duminicale! Lărgiți-le, căci prin ele veți lărgi și înmulți bisericile. O Școală Duminicală mare va produce o biserică mare; o Școală Duminicală organi-

zată va produce o biserică organizată; o Scoală Duminicală activă și darnică va produce o biserică activă și darnică. Din cauza acestei relații unice și vitale între Șc. Dum. și biserică, ar trebui să ne interesăm mai mult de ea. Iar dacă suntem convinși de acest adevăr, atunci să încercăm să organizăm și să susținem o mare și bună Șc. Dum. În alte cuvinte, dacă vrem să avem zeci, sute, și mii de membri în bisericile noastre, atunci să cautăm să avem zeci, sute și mii de membri în Șc. Dum. Căci odată poporul adus sub influența Bibliei în Șc. Dum. ne va fi mai ușor ca, cu puterea Duhului Sfânt, să-i aducem la Isus și în Biserica Sa sfântă. Deaceia învățătorilor și predicatorilor, lărgiți Școalele Duminecale!

Să facem un pas înainte: Cum și prin ce mijloace putem lărgi Șc. Dum.? Cum putem avea zeci și sute de membri și vizitatori, vechi și noi, tineri și bătrâni, în Șc. Dum.? Când zic lărgiți Șc. Dum. nu înțeleg lărgiți clădirea bisericii, sau înmulțiți numărul scaunelor sau al băncilor sau numărul claselor. Din contră, zicând lărgiți Șc. Dum. înțeleg lărgiți și înmulțiți numărul membrilor în Șc. Dum. Și metoda cea mai simplă, practică și la îndemâna fiecăruia de a înmulți numărul membrilor Șc. Dum. este **chemarea personală**. „Du-te și spune“. Du-te și cheamă copiii, tinerii, bătrânii, pocăiții și nepocăiții, neamurile sau străinii și îi invită la Șc. Dum. Chiar dacă din cei chemați nu vor veni toți, totuș 25, 35, 50% și mai mulți chiar vor veni. Poporul va veni, pentru că e chemat. Fără îndoială, nu e necesar să adaug a cui e datoria să cheme lumea la Șc. Dum. Pot să zic numai atât: predicatorii, învățătorii, diaconii, frații, surorile și copiii sunt datori s'o facă.

Să ilustrăm cele scrise mai sus. În anul 1926, în biserica fraților din Ciomeghiu, s'a organizat Șc. Dum. În prima Duminică erau prezenți în Șc. Dum. 7 copii. După două săptămâni numărul lor a crescut la 25. Iar după o lună și jumătate numărul membrilor a crescut la 50. Ce metode au întrebuințat frații din Ciomeghiu? Ce planuri sau programe magice au folosit? **Chemarea personală** a fost metoda și planul lor. Ei au chemat poporul la Șc. Dum. Și poporul, ca deobiceiu când e chemat, a venit.

În anul 1928 într-o Duminică după masă, am anunțat la Șc. Dum. — în biserica din Arad — că toți acei cari vor invita și vor aduce cel puțin un vizitator la Șc. Dum. Duminica viitoare, vor primi câte un cadou dela mine. Dumineca viitoare surpriză mare! Mulțime enormă și străină era la Șc. Dum. Raportul secretarului a arătat 20 vizitatori

noi. Mi-aduc bine aminte cum sora F. a adus trei, iar fețița O. a adus doi, etc. După serviciu, în curiozitatea mea, am întrebat pe toți acei cari au adus vizitatori la Șc. Dum. că ce metode sau șiretlicuri au întrebuintat? „Frate” mi-a răspuns o soră „dintre cinci chemați, numai doi n’au venit”.

Deci aceeaș metodă veche și în totdeauna nouă adică, **chemarea personală**. Lărgiți Șc. Dum., căci prin ea veți lărgi cortul bisericei, și îi veți lungi funiile și îi veți întări țeruşii.

În concluzie, voi adăuga numai patru sugestii practice. Sper că ele vor fi de folos tuturor acelorce au sarcina de a lărgi Șc. Dum. 1. Să aveți înaintea voastră întotdeauna **viziunea oportunităților și succesului vostru**. 2. Să fiți **înfăcărați** în lucrul vostru. 3. Lucrul vostru să fie început și continuat cu **rugăciune** 4. Să **chemați** poporul la Șc. Dum.

Louisville Ky: 1931.

Școala Duminecală - Model.

Din frumosul articol, scris de fr. Lucașa, și publicat în această Călăuză, reiese clar marea însemnătate a Școalei Duminicale. Ea a ajutat pe baptistii din America să aibă milioane de membri, bine pregătiți pentru a lupta în armata cuceritoare a lui Cristos. Aceleaș minuni le poate face Șc. Dum. și la noi. Prin ea putem să dăm membrilor bisericilor noastre o creștere biblică, putem crește copiii și tineretul lângă Cristos, înarmându-i cu adevărul Dumnezeesc, pentru a fi puternici luptători pentru Evanghelia lui Isus Cristos, și prin ea putem aduce sute de mii și milioane de suflete pierdute la Cristos. Noi toți vrem ca lumina Evangheliei să pătrundă în sufletul acestui popor român, dându-i o nouă viață morală și spirituală. Cum putem ajunge acest scop nobil? Pe mai multe căi Dar cred că mijlocul cel mai bun e Șc. Dum.

Însă nu orice Șc. Dum. poate face acest lucru. Trebuie ca ea să îndeplinească mai multe condițiuni, pentruca să poată face minunile de mai sus. Căci atîta vreme cît ea e mică, slabă și neorganizată, nu va putea face lucruri mari. Deaceia noi am hotărît ca, scopul nostru în anul 1932 să fie ca să facem din fiecare Șc. Dum. din țară, o Școală Duminecală tare și de mare folos împărăției lui Dumnezeu. Am ales zece condițiuni, pe cari credem că dacă o Șc. Dum. le va îndeplini, va fi la înălțime și capabilă de a aduce roade. Aceste condițiuni sînt înșirate pe tabloul următor:

Școala Duminicală - Model

trebuie să îndeplinească condițiile de mai jos:

1	Membri : Șc. Dum. va avea membri dela 3 ani pînă la moarte. Toată biserica va veni la Șc. Dum. Fr. Socaciu a spus: „Noi trebuie să aducem pe toți bap̄tiștii la Șc. Dum. dela leagăn pînă la sicriu”.	Programul: În altă parte a Călăuzei, dăm sfaturi pentru întocmirea și conducerea programului. Șc. Dum. se va conduce după aceste sfaturi.	6
2	Organizația : Șc. Dum. va avea următorii funcționari: un conducător, un secret., un casier și un bibliotecar. Secretarul va face raportul Duminical și va ține socoteală de toată situația Șc. Dum. Ei vor fi aleși de biserică.	Sistemul celor cinci puncte. În altă parte a Călăuzei se găsesc explicații pe larg cu privire la acest sistem. Șc. Dum. se va conduce după acest sistem. El cere muncă, dar face minuni.	7
3	Învățătorii : Pînă la 20 de ani, tot la 7 elevi să fie un învățător și să formeze o clasă. Dela 20 în sus în fiecare clasă să fie cel mult 15 membri. Să se aleagă cit mai multe învățătoare în special la copii.	Duminica a cincea. Șc. Dum. va respecta cu mare sfințenie Duminica a 5-a. Va trimite regulat o colecță frumoasă la casiera U. Ș. D. pentru a ajuta lucrul nostru în toată țara.	8
4	Pregătirea Învățătorilor În fiecare săptămînă se va ține ora învățătorilor la care vor veni învățătorii și toți funcționarii Șc. Dum. Ei vor studia lecțiunea și vor face planuri pentru lărgirea Șc. Dum.	Serbări - Excursii Șc. Dum. va avea în programul ei cel puțin trei serbări pe an și cel puțin două excursii la cîmp și pădure.	9
5	Țîmpul Șc. Dum. se va ține înainte de masă în locul orei de rugăciune; iar cei ce vreau să aibe și oră de rug. vor ține Șc. Dum. între ora de rug. și serviciul divin.	Scopul Șc. Dum. Scopul Șc. Dum. va fi dublu: 1. Va aduce pe cei pierduți la Cristos și 2. Va crește pe cei mintuiți în cuvîntul și lucrul Domnului.	10

„Învățați-i să păzească tot ce V'am poruncit.”

Vom face câteva observațiuni asupra unora din uncele de pe tabloul de mai sus.

1. Noi trebuie să spulberăm pentru totdeauna din capul nostru și al altora părerea că Șc. Dum. e numai pentru copii. Ea e „**Serviciul de învățătură**“ al bisericei, e Școala lui Cristos. Numai atunci vom putea vedea minunile pe cari le face Șc. Dum., dacă toți vom participa la ea. În sute de biserici din țara noastră vin la Șc. Dum. toți, dela copii până la cei cărunți. Trebuie să introducem acest lucru în toată țara.

2. În a cincea condițiune se spune că Șc. Dum. să se întrunească Duminică înainte de masă. Sunt sute de biserici cari fac deja acest lucru. Altele țin Șc. Dum. după masă între orele 1—2 sau 2—3. Nu avem loc aci să discutăm pe larg această chestiune. Spunem numai atât că, după părerea noastră și după experiența făcută, Șc. Dum. numai atunci poate înainta dacă se ține înainte de masă. Înainte de masă mintea e deschisă pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu. După masă, cu o minte obosită, cu niște ochi somnoroși și cu un stomac prea plin, nimeni nu poate învăța cum trebuie Cuvântul lui Dumnezeu. Dar se spune că nu trebuie să înlăturăm ora de rugăciune. Noi avem Miercuri seara și Sîmbătă seara oră de rugăciune și fiecare din serviciile noastre de Duminică sînt servicii de închinăciune. Trebuie să ne rugăm și la Șc. Dum. și la Evangelizare și la serviciu divin. Dar, mai ales, trebuie să ne rugăm acasă mult. **Rugăciunea în familie și rugăciune secretă trebuie practică de toți membrii bisericilor noastre.** Dar trebuie să dăm cel mai bun timp din ziua Duminicii pentru Cuvântul lui D-zeu care se învață în Șc. Dum.

Serbările sînt de mare importanță. Ele arată în fața lumii cît de mare este bucuria și folosul Șc. Dum. Și excursiile sînt folositoare. Trebuie să scoatem de mai multe ori în special tineretul și copiii la cîmp și să le facem bucurie cu cîntări și cu jocuri nevinovate.

E bine ca toți învățătorii să memorizeze scopul Șc. Dum. și să-l știe totdeauna.

Cine este gata să îndeplinească în 1932 aceste condițiuni mărețe? Avem Școli Duminecale pline de curaj sfînt? Vom vedea. Atîrnă mult de predicatori, de lucrători în Șc. Dum. și de biserici. În acest plan sînt condițiunile fără cari o Șc. Dum. nu poate să-și ajungă scopul măreț pentru care există. Dar îndeplinirea lor nu e ușoară. Ea cere luptă, credință, stăruință, și multă, multă rugăciune.

Toate Școalele Duminecale, cari vor ajunge să îndeplinească aceste puncte, sînt rugate să scrie imediat o scrisoare Secretarului Uniunii Sc. Dum. spunîndu-i acest lucru. Ele vor fi trecute pe tabloul de onoare al U. Sc. D., vor primi un **certificat de recunoștință** și vor fi publicate în revista noastră, Creștinul, împreună cu conducătorul Sc. Dum. și cu predicatorul bisericei.

Ioan Cocuț

Președintele U. Șc. D.

Sistemul celor cinci puncte.

Pentruca Sc. Dum. să meargă bine, trebuie ca fie care membru al ei să-și cunoască datoria și s'o facă. Dacă membrii Șc. Dum. nu vin regulat la Șc. Dum., dacă întîrzie, dacă nu studiază și ei înșiși lecțiunea, cu un cuvînt, dacă nu-și fac datoria, nu putem avea o Șc. Dum. bună. Oamenii, cari au lucrat zeci de ani de zile la Șc. Dum., au găsit o cale sau o metodă prin care putem controla lucrul fiecărui membru și putem să-l ajutăm să-și facă datoria bine. Noi am numit această metodă „**Sistemul celor cinci puncte**”. Acest sistem are de scop să controleze și să arate, într'un chip minunat, ce fel de membru e fiecare persoană din Sc. Dum. Se numește „Sistemul celor cinci puncte” din pricină că fiecare membru are cinci datorii mari de îndeplinit. Dacă luăm 100 ca nota cea mai bună, atunci fiecare punct reprezintă 20%. Iată mai jos aceste datorii:

1. Să fie prezent la Șc. Dum.	20
2. Să sosească la timp	20
3 Să aibe Testamentul cu el	20
4. Să dea la colecță	20
5 Să vină cu lecția studiată	20
Total	100

Copiii cari nu știu cîți vor îndeplini numai trei puncte: primul, al doilea și al patrulea.

Aceste condițiuni trebuiesc îndeplinite de fiecare membru al Șc. Dum. în fiecare Duminică. Ele sînt de mare importanță. Șc. Dum. a cărei elevi le vor îndeplini, va face minuni. Elevul, care nu le îndeplinește, este un membru slab al Șc. Dum.

Cum putem ști dacă fiecare elev îndeplinește aceste condițiuni sau nu? Fiecare învățător al Șc. Dum. trebuie să-și facă un tablou după modelul de mai jos:

Raportul învățătorului Șc. Dum. clasa _____ luna _____ 1932.																					
Nr. cor.	Numele și prenumele	Dumineca primă					Dumineca a doua					Dumineca a treia					Dumineca a patra				
		Prezent	La timp	Cu testam.	Colecta	Lect. învăț.	Prezent	La timp	Cu testam.	Colecta	Lect. învăț.	Prezent	La timp	Cu testam.	Colecta	Lect. învăț.	Prezent	La timp	Cu testam.	Colecta	Lect. învăț.
1	N. Secheșan																				
2	P. Jîva																				
3	Gh. Lupei																				
4	Cr. Uncu																				
5	Gh. Oanca																				
6	C. Farcaș																				
7	Gh. Mladin																				

(Pentru copiii cari nu știu citi, se vor face numai trei rubrici. Iar pentru luna, în care sînt cinci Duminici, vom mări tabloul cu însă o Duminică).

Cînd învățătorul va sosi în clasă, primul lucru va fi să noteze în dreptul fiecărui membru, la Dumineca respectivă, dacă a

îndeplinit condițiunea sau nu. La cel ce a îndeplinit, se va face un semn, iar la cel ce n'a îndeplinit, i se va lăsa rubrica goală. Învățătorul va face acest lucru în fiecare Duminecă. Iar la sfîrșitul lunei, va da tabloul secretarului Șc. Dum.

Secretarul Șc. Dum. va aduna tablourile dela toți învățătorii și va face un raport lunar după modelul de mai jos:

Raportul lunar al Secretarului Șc. Dum. pe luna 1932

Nr. cor.	Clasa	Numele celor ce au îndeplinit în luna trecută cele cinci puncte.
1	Clasa copiilor	P. Ciungan, Gh. Brînda, etc.
2	Clasa fetițelor	F. Marian, D. Sfîrîilă, N. Petruț etc.
3	Clasa băieților	
4	Clasa fetelor	
5	Clasa tinerilor	
6	Clasa fecioarelor	
7	Clasa femeilor	
8	Clasa bărbaților	

Secretarul va face atîtea rubrici cîte clase are. La început, cînd vor fi mai puțini cei ce vor îndeplini cele cinci puncte, el va citi numele fiecăruia. Dar cînd vor fi mulți, le va citi numai clasa și numărul.

În ultima Duminecă din lună, el va aduna tablourile, peste săptămîină va face acest raport și îl va citi în fața Șc. Dum. în prima Dum. din luna următoare. Cînd trei sferturi din membri vor ajunge să îndeplinească cele cinci puncte, Șc. Dum. a îndeplinit cea condițiune pentru a ajunge Șc. Dum. model.

Știm că acest sistem e nou pentru aproape toate Șc. Dum. romîne. Deaceia, cînd veți încerca să-l introduceți prima dată,

conducătorul și învățătorii să-l studieze bine. Fiecare învățător să-și facă tabloul. Conducătorul va explica apoi acest sistem în fața Șc. Dum. Învățătorul îl va explica în fața clasei în așa fel ca fiecare elev să-l înțeleagă. E bine ca, la început să se promită acelor, ce vor îndeplini aceste cinci puncte, cadouri (daruri).

Introduceți acest sistem sau plan imediat și el vă va ajuta așa de mult!

I. C.

PROGRAM

pentru Școala Duminicală — durată 1 oră.

I. Deschidere și rugăciune — 20 minute.

1. Rugăciune de cond.
2. Cînt. com. în picioare.
3. Cînt. com. sezînd.
4. Citirea lecțiunei (responsiv sau în concert).
5. Rug. scurte de trei sau patru elevi (tineri).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II. Studiul claselor — 35 minute.

1. Cînt. com. în timp ce se împart clasele.
2. Învățătorul în clasă, face apel, colecta etc. apoi discută lecția cu elevii.
(Secretarul face raportul).
3. Cînt. com. în timp ce se adună clasele.

III. Încheiere — 15 minute.

1. Raportul secretarului.
2. Cînt. com.
3. Întrebări și cuv. de aur.
4. Cînt. com. în picioare.
5. Rugăciune de încheiere.

Observațiuni asupra programului Șc. Dum.

Conducerea unui program bun la Șc. Dum. e o artă grea. Dacă cineva nu știe să-l conducă bine, ruinează Șc. Dum. Mai sus dăm un program, pe care îl credem bun și aplicabil în toate bisericile noastre. Aci vom da cîteva explicațiuni asupra felului cum trebuie condus acest program.

1. Să se dea mare atențiune cîntărilor comune. Ele să fie cîntate viu, repede și din inimă. Dacă se poate, să aibă legătură cu lecțiunea.

2. Să se citească Biblia cu mare respect și atențiune. Sînt trei căi de a citi Biblia la Șc. Dum. 1. Citirea *pe sările*. La ace-

Raportul Secretarului Șc. Dum. Duminica 1932.						
Nr.	Clasele	Prezenți	Absenți	Vizitat	Inscriși	Col. Lei
1	Clasa Pruncilor	10	2	1	1	5
2	„ Copiilor	8	—	2	2	10
3	„ Fetelor	12	2	3	—	10
4	„ băieților	1	1	4	2	12
5						
Total		41	5	10	5	37
Secretar :						

asta, conducătorul programului cere membrii, pe cari îi vrea el, să citească pe rînd cîte două versete. 2. Citire în *concert*. La aceasta, numește două persoane, cari citesc, unul un verset celalt altul, până se sfîrșește lecțiunea.

3. Citire *responsivă*. Conducătorul citește un verset și toată Școala altul și se schimbă astfel pînă la sfîrșitul citirei. Sigur că, în acest caz trebuie folosită numai o traducere. Noi recomandăm aceste două forme din urmă ca cele mai bune. Se întîmplă cîteodată că unele lecțiuni au text prea lung și trece prea mult timp dacă îl citești întreg. În acest caz e bine să se citească

numai o parte din text, dar în clasă să se studieze întreg textul.

3. Pentruca la împărțirea în clase să nu se facă turburare, recomandăm două lucruri: Cînd membrii vin la Șc. Dum. să se așeze fiecare, pe cît se poate, în acel loc unde se adună clasa lui. Și împărțirea în clase și adunarea să se facă în timpul unei cîntări.

4. În timpul împărțirii în clase, secretarul va face raportul după modelul de mai sus.

5. Conducătorul trebuie să știe că, la urmă, nu trebuie să lungească cu întrebări multe și cu predică. Întrebările lui n'au de scop să arate ce știu toți membrii Șc. Dum. Lucrul acesta e al învățătorilor. Deaceia au ei 30 minute în clase. Ei trebuie să întrebe în clasă pe fiecare membru și să fie siguri că toți știu lecțiunea. Întrebările dela urmă au de scop numai ca să atragă atențiunea Șc. Dum. la punctele principale din lecțiune. Ele trebuie să fie scurte. Nu trebuie să se țină vorbire mai mult de trei minute. E bine ca, cuv. de aur să fie spus de toată Șc. Dum. odată. Incheierea să se facă scurt.

Biblioteca Învățătorului Șc. Dum.

Pentruca învățătorul Șc. Dum. să-și poată îndeplini bine marea misiune de a învăța pe alți cuvîntul lui Dumnezeu, are nevoie de ajutor. Unul din lucrurile sale principale este să-și pregătească bine lecțiunea pentru fiecare Duminică. Și aici are nevoie de ajutor. Căci Cuvîntul lui Dumnezeu, e așa de greu de înțeles și fără îndrumări nu poți să-l înțelegi bine. Deaceea noi sfătuim pe fiecare învățător al Șc. Dum. să-și facă o bibliotecă în care să aibe cărți, cari pot să-l ajute foarte mult în pregătirea lecțiunei. Cînd va ajunge la o lecțiune, va putea lua imediat una din aceste cărți, scrisă de cei mai învățați oameni în cuvîntul lui Dumnezeu, și acolo va găsi explicațiuni și idei noi.

Recomandăm fraților învățători ai Șc. Dum. următoarele cărți:

1. *Studii în Noul Testament*. Această carte a fost scrisă de cel mai învățat om în Noul Testament din lume, Dr. Robertson, care este profesor în Seminarul Baptist din Louisville și e prelucrată de fr. Socaciu. În ea învățătorul va găsi explicațiuni cu privire la orice lecțiune din Noul Testament. (Costă 40 lei).

2. *Armonia Evangheliilor*. Această carte e întocmită de fr. Socaciu. În ea învățătorul Șc. Dum. poate să găsească faptele lui Isus așa cum au urmat una după alta, dela naștere pînă la înălțare.

3. *Inima Vechiului Testament*. Această carte a fost scrisă de marele profesor în Vechiul Testament, Dr. Sampey, care azi e președintele Seminarului din Louisville. În ea, învățătorul va găsi material bogat pentru lecțiunile din Vechiul Testament. (Costă 30 lei).

Mai recomandăm învățătorului Șc. Dum. să studieze Călătoria Creștinului, Mărturisirea Credinței și Cartea Vieței.

Aceste cărți se găsesc de vînzare la Librăria Speranța Sigură Arad.

I. C.

CONDUCATORII DIN VECHIME.

Pionerul Avraam.

Lecțiunea I.

ianuarie 3.

Textul: Facerea 12: 1—9.

Cuv. de aur: „Prin credință Avraam, cînd a fost chemat să plece într'un loc care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce”. Evrei 11:8.

Pentru învățător: Dragă frate învățător, în acest loc vei găsi în fiecare lecțiune, citeva sfaturi pentru tine. Încearcă să le ascuți și ele te vor ajuta în lucrul măreț ce ți s'a încredințat. Pentru azi ia sfatul ca, la studiul oricărei lecțiuni, să cauți și harta din Biblie și să vezi locul unde s'a petrecut ceiace studiezi. Bunăoară la lecțiunea de azi, caută să vezi unde e Ur, cetatea de unde a plecat Avraam, să vezi pe unde a trecut în drumul său, unde e Haranul, unde e Sihem, etc. Acest lucru va arunca o nouă lumină asupra lecțiunei tale și o vei înțelege mai bine.

Țara lui Avraam. Avraam a crescut în valea Mesopotamiei. Aici fusese grădina Eden și turnul Babel. Pe această vale curg două riuri mari: Tigrul și Eufratul. Pământul era aici foarte producător, și astfel, oamenii erau bogați. Pe țărmul de apus al Eufratului era vestita cetate Ur, care era cea mai mare cetate în acele vremuri. Aici a fost casa lui Avraam. Dar poporul de aici avea foarte mulți idoli. Cel mai mare idol al lor era Păcatul — zeul lunei — care era jumătate om și jumătate fiară. Poporul se închina acestui zeu, îi ridica temple pompease și îi aducea copii și fețite ca jertfă, ca să-i liniștească minia. Serviciile lor religioase erau întovărășite de cele mai grele păcate și imoralități. Ni-l putem ușor închipui pe Avraam — om, care credea în Dumnezeuul cerului — cum sufletul său s'a revoltat contra cetății păcătoase și contra idolatriei imorale, cum încercat să-i convingă de adevăr, cum a fost persecutat pentru credința sa și cum n'a mai putut suferi răutatea din jurul său.

Chemarea lui Avraam. (12: 1—3). Avraam iubea pe Dumnezeu și ura idolatria. Sufletul său mare și credincios luminei cerești, dorea libertate. Deodată el simți că Dumnezeu îl cheamă să părăsească acea cetate bogată și păcătoasă și să meargă unde îl va conduce. Apoi

Dumnezeu îi descopere planul Său măreț. Prima dată Dumnezeu vrea să-l binecuvinteze pe el, vrea să-l facă fericit, și apoi vrea să-l facă o binecuvîntare pentru toată lumea. Dumnezeu iubește toate națiunile și El vrea să ridice din Avraam un popor, care să fie o **binecuvîntare** pentru **toate familiile** pămîntului. Aceasta este o pildă minunată pentru noi, creștinii. Noi n'am fost chemați de Cristos ca numai noi să fim mîntuiți, ci ca prin noi lumea din jur să găsească pe Cristos. N'am fost chemați numai ca să fim binecuvîntați, ci și ca să fim o binecuvîntare pentru alții. Armata Mîntuirii are un motto, care trebuie să fie al nostru al tuturor: „Mîntuit pentru a mîntui“.

Călătoria lui Avraam. (1—9) Avraam a răspuns chemărei cerești și a plecat pe rîul Eufrat în sus pînă a ajuns la Haran. Drumul său a fost încet, pentru că avea turme multe. La Haran a stat pînă a înmormîntat pe tatăl său (11: 31—32). Duhul lui Dumnezeu l-a condus mai departe spre apus pînă cînd munții Hermonului — cari sînt la nordul Canaanului — i-au apărut în față. Mergînd pe lîngă ei, a ajuns la valea Jordanului; l-a trecut și s'a îndreptat spre sud pe lîngă Jordan. Cînd a ajuns la Sihem, Domnul i-a descoperit că aceasta este țara ce i-o dă lui și seminției sale. În acest loc, de unde putea vedea tot Canaanul, a zidit un altar Domnului. A plecat apoi la Betel, unde a zidit un nou altar. Aici, în această țară străină, singur cu Dumnezeu, el a găsit mîngăiere în rugăciune. Aceste altare, în jurul cărora se ruga familia lui Avraam, sînt o bună pildă pentru orele de rugăciune în familie. După cum Avraam și-a adunat familia în jurul acestui altar ca să se roage, tot astfel trebuie să se adune fiecare familie credincioasă în jurul Bibliei și să se închine lui Dumnezeu.

Peregrinii Engleji. În Anglia s'a întîmplat pe la 1600 ceva asemănător cu Avraam. Pe atunci ceice voiau să servească pe Dumnezeu după conștiința lor și nu după ordinele catolice, erau foarte persecutați. Credincioșii Evangheliei erau aruncați în închisori, arși pe rug, etc. Și atunci mai mulți credincioși s'au hotărît să plece în America de nord, ca să găsească libertate pentru a servi pe Dumnezeu. Acest continent era pe acele vremuri aproape pustiu. Numai indieni găseai acolo. Pe o corabie, numită Mayflower (floarea din Maiu), s'au suit 600

de credincioși și au plecat în America, unde au putut servi liberi pe Dumnezeu după conștiința lor.

1. Unde s'a născut Avraam? 2. Ce știi să spui despre religia din Ur? 3. La ce zei se închinau ei? 4. Ce se petrecea în sufletul lui Avraam cînd vedea aceste păcate? 5. Ce i-a promis Dumnezeu lui Avraam? 6. Ce putem învăța din chemarea lui Avraam? 7. În ce locuri s'a oprit Avraam în călătorie? 8. Ce a zidit el acolo? 9. Ce învățăm din lecțiunea de azi?

Prietenul lui Lot.

Lecțiunea 2-a.

Ianuarie 10.

Textul: Facerea 13: 1—18, 14: 8—16.

Cuv. de aur: „Cine își face mulți prieteni, îi face spre nenorocirea lui, dar este un prieten care ține la tine mai mult decît un frate“. Prov. 18: 24.

Pentru învățător: Să nu uiți că rugăciunea este cel mai mare ajutor la tău. Roagă-te pentruca Dumnezeu să te ajute să înțelegi cuvîntul Său și roagă-te pentru fiecare membru al clasei tale. Cu cît te vei ruga mai mult, cu atît vei avea înaintare mai mare. Ține minte că subiectul principal lecțiunei de azi este spiritul de pace al lui Avraam.

Duminica trecută am studiat cum a ascultat Avraam de vocea lui Dumnezeu și a plecat din Ur în Palestina. El a luat cu sine pe Lot, fiul fratelui său, Haran. Astăzi vom vedea ce prieten bun și lepădat de sine a fost Avraam pentru Lot.

Cum a venit cearta. Avraam și Lot stăteau pe un șir de munți și dealuri între Betel și Ai. Spre sud se întindeau șiruri de dealuri seci, avînd numai unde și unde cîte o bucată de pămînt cu iarbă. Spre nord era la fel. Spre apus dealurile coborau spre șesul, care era ocupat de Filistenii. Spre răsărit, peste dealurile mici ale Iericonului, se vedea frumoasa vale a Iordanului, verde, udată și plină de pomi (10). Pe această vale erau așezate cetățile păcătoase, Sodoma și Gomora. Aici sus, pe aceste dealuri ale Iudeii pășteau turmele lui Avraam și ale lui Lot. Lipsa de apă și iarbă a făcut ca păstorii celor doi prieteni să aibe mari neînțelegeri împreună. Fiecare din ei a mers la stăpînul său să învinuiască pe ceilalți. Această stare nu mai putea dăinui.

Pacea și urmările ei. Totdeauna încercările arată pe

om cine e. În această neînțelegere, putem vedea bine sufletul lui Avraam și al lui Lot. Avraam l-a chemat pe Lot să se sfătuiască asupra neînțelegerii. Știm ce l-a spus. L-a dat drept să aleagă acea parte din țară, care îi place. Țara era dată de Dumnezeu lui Avraam și el a avea dreptul să aleagă. Dar el a fost gata să sacrifice orice, numai ca să fie pace. Ca un serv al lui Dumnezeu, el știa că n'are voie să se certe și pacea îi era mai scumpă decât toate bogățiile materiale. Și Lot trebuia să zică: „Nu unchiule Avraam, nu eu am drept să aleg, ci tu, căci țara este a ta“. Dar Lot a crezut că acum are ocazia să se îmbogățească. A ales valea cea bogată a Iordanului și a lăsat unchiului său dealurile seci. Aici vedem ce **suflet mare** a avut Avraam și ce **suflet mic** a avut Lot.

Dar alegerea lui Avraam l-a condus la bine; căci, după despărțire, Dumnezeu i s'a arătat și i-a făcut promisiuni mari (14). El a avut pe Dumnezeu și aceasta a fost mai mare bogăție decât lumea întreagă. Iar alegerea lui Lot i-a adus rău; căci l-a condus la acele cetăți grozav de păcătoase, Sodoma și Gomora. Lot e o pildă bună pentru cei ce vor să se îmbogățească. Acest dor l-a dus în Sodoma, unde a pierdut averea și familia. Cei ce vor să se îmbogățească, cad în cursă. Iar Avraam e o pildă minunată pentru noi. El ne învață cum să ținem pacea cu orice preț.

O nouă dovadă de prietenie. (14: 8—16) Alegerea egoistă a lui Lot l-a dus în valea bogată a Iordanului. Corturile sale au ajuns pînă la Sodoma. Atras probabil de bogăție și îndemnat de femeia și fetele sale, el s'a mutat în cetate. Sodoma și triburile din jurul ei erau supuse de Amrafel, regele Șinearului și de tovarășii săi. (Acest Amrafel e regele pe care îl găsim în istorie cu numele de Hamurabi și Șinear a fost Babilonul.) Regii de pe valea Iordanului, împreună cu al Sodomei, s'au răscurat contra regilor din Valea Mesopotamiei. Aceștia din urmă au venit cu o armată puternică, au cucerit Sodoma și Gomora și au dus poporul și bogățiile în captivitate, și au luat și pe Lot. A venit vestea la Avraam că Lot e dus rob. Avraam putea să zică: „Așa-i treburile! De ce a mers în Sodoma? Aceasta e răsplata, pentru că a fost lacom.“ Dar Avraam avea o inimă mare. El iubea pe Lot deși acesta îi făcuse rău. Și îl iubea atît de tare încît și-a pus viața în joc pentru el. Înarmat, cu 318 viteji, el a urmărit pe acei prădători pînă sus la Damasc.

Și acolo a avut o biruință strălucită. Astfel Lot a fost scăpat.

Un exemplu de pace. Stan și Niculae aveau pământurile pe lângă olaltă. Stan era foarte rău de gură. De câte ori se întâlnea cu Niculae, îi spunea: „Te-ai băgat cu 2 metri în pământul meu“. Niculae și-a vândut pământul lui Petru, care era om cu frica lui Dumnezeu. Când Petru veni să-și lucreze pământul cumpărat, Stan îi ieși înaintea. „Să bagi de seamă“ i-a spus el „căci pământul acesta nu e tot al tău. Cel dela care l-ai cumpărat, s'a băgat 2 metri în pământul meu“. „Ascultă vecine“, i-a zis Petru, „eu nu vreau ca să ne certăm. Deaceia sînt gata să-ți dau nu numai acei doi metri, ci încă doi, numai să avem pace“. Stan s'a rușinat. „Ba rămîină pământul așa cum e acum“, a spus el.

1. În ce loc a stat Avraam cu Lot? 2. De ce a venit cearta între ei? 3. De ce a avut Avraam suflet mare? 4. De ce a avut Lot suflet mic? 5. Care a fost răsplata lui Lot? 6. Care a fost răsplata lui Avraam? 7. Cine a fost Amrafel? 8. Ce a făcut Avraam cînd a auzit că Lot este captiv? 9. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Un nou fel de jertfă.

Lecțiunea 3-a.

Ianuarie 17.

Textul: Facerea 17: 15, 16, 19; 22: 1—18.

Cuv. de aur: „Dumnezeu este unul singur, nu este altul afară de El, și a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul, și a iubi pe aproapele ca și pe sine, este mai mult decît toate arderile de tot și toate jertfele“. Marcu 12: 32—33.

Pentru învățător: Lecțiunea de azi este una din cele mai frumoase istorioare din Biblie pentru copii. Încearcă să le-o spui ca o povestire frumoasă. Cu membrii mari însă, trebuie să te adîncești în învățăturile spirituale a le acestei jertfe. Nu uita să studiezi harta.

Cu cît studiem mai mult viața lui Avraam, cu atît descoperim mai tare caracterul său nobil și credința și iubirea sa față de Dumnezeu. Am văzut cum și-a părăsit țara și plecat condus de Dumnezeu, neștiind unde merge. Am văzut apoi cum a renunțat la bogății, numai ca să aibă pace cu nepotul său, Lot. Astăzi vom vedea ceva mai mult.

Dumnezeu pune pe Avraam la o mare încercare. (17: 15, 16, 19; 22: 1—2.) Dumnezeu i-a promis lui Avraam că-i va da un fiu, prin care va ridica o mare națiune pe pământ. Și s'a ținut de cuvânt. Un copilaș, gingaș, blind și vesel s'a ridicat în această familie bătrână. El a adus tinereță și speranță. Acum nimic nu era mai scump în ochii lui Avraam ca și acel copil. Mama și tatăl îl înconjurau cu o iubire caldă și vedeau în el toată fericirea lor. Și atunci Dumnezeu a venit la Avraam să-i vorbească. El a văzut că Avram începe să facă din copilul său aproape un idol. Popoarele din jurul său aduceau zeilor lor copii ca jertfă. Va face Avraam acest lucru pentru Dumnezeu? Pe cine iubește el mai mult, pe Isaac sau pe Dumnezeu? Pentru Avraam, această încercare a fost foarte grea. De ce vrea Dumnezeu această jertfă? El îi promisese că prin Isaac se va înmulți sămânța sa. Dacă-l aduce jertfă, va rămînea Dumnezeu de minciună?

Via dolorosa (calea suferinței). (22: 3—18) Avraam n'a șovăit. El a fost gata să dea ce a avut mai scump, numai ca să fie credincios lui Dumnezeu. În acel timp el locuia în Beerșeba. Dumnezeu i-a cerut să aducă pe Isaac jertfă pe muntele Moria, unde mai târziu Solomon a zidit templul. Avraam a luat copilul, servii și uneltele și a mers spre nord trei zile. Ah ce grea călătorie a fost aceasta pentru Avraam! Vedeă copilașul vesel, care îi puneă întrebări grele de răspuns, și inima lui Avraam se frîngea de durere. Cînd a ajuns la poalele muntelui, a lăsat acolo servii și s'a suit numai cu Isaac.

Răsplata lepădării de sine. (9—18) Dumnezeu n'a lăsat pe Avraam să omoare pe Isaac, dar s'a bucurat mult de iubirea lui Avraam față de El. De fapt, Avraam a adus pe Isaac jertfă. În sufletul său, el l-a jertfit. Și aceasta a vrut Dumnezeu. Dumnezeu i-a răsplătit lui Avraam cu promisiuni mari și cu binecuvîntări multe. Ce deosebire între el și tinărul bogat! Cristos i-a cerut tinărului să jertfească numai averile și totuș el n'a vrut. Mai bine a părăsit pe Mîntuitorul. Această lecțiune are un înțeles adînc. Dumnezeu ne cere ca să-L iubim pe El mai mult decît orice. Cînd iubim ceva mai pre sus decît pe Dumnezeu, acel ceva e un idol al nostru. Dacă iubim averea, onoarea, soția, copiii sau orice altceva atît de mult încît nu sîntem gata să le jertfim, la cererea lui Dumnezeu, nu sîntem vrednici de El.

1. Despre ce am învățat Duminica trecută? 2. Despre ce învățăm azi? 3. La câți ani a avut Avraam pe Isaac? 4. Ce speranțe și promisiuni se legau de Isaac? 5. Ce i-a cerut Dumnezeu lui Avraam? 6. De ce i-a cerut pe Isaac ca jertfă? 7. Unde este locul unde a fost chemat Avraam să jertfească pe Isaac? 8. A jertfit Avraam pe Isaac? 9. Ce promisiune a primit Avraam în urma jertfei? 10. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Eliezer și Călăuza nevăzută.

Lecțiunea 4-a.

Ianuarie 24.

Textul: Facerea 24: 1—67.

Cuv. de aur: „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările“. Prov. 3: 6.

Pentru învățător: Ține minte că studiul lecțiunei e lucrul tău cel mai mare. Dacă mergi în fața clasei tale nepregătit, fără să știi înțelesul adînc al lecțiunei, păcătuiești contra Bibliei și contra clasei tale.

Duminica trecută am văzut cum a adus Avraam pe Isaac jertfă lui Dumnezeu. Azi avem pe acelaș om în fața noastră. La adînci bătrînețe, el își căsătorește fiul așa cum îi place lui Dumnezeu. Avraam știa ce mare importantă are căsătoria în viață și, de aceea, a vrut să găsească fiului său o soție bună.

Eliezer și Rebeca la fîntînă. Avraam n'a vrut să căsătorească pe fiul său cu o fată din lume, ci cu una credincioasă. El a trimis pe Eliezer la Haran, o cale de 500 km., ca să aducă fiului său soție. Eliezer era un om cu mare încredere în Dumnezeu. Rugăciunea lui dela fîntînă (12) îl arată ca pe un om foarte credincios. Nu e de mirare că Avraam îl pusese peste toate averile lui. Apoi acest bătrîn mai avea și multă înțelepciune. El a știut că lui Isaac îi trebuie o soție harnică, gata să servească și bună cu străinii. Deaceea și-a zis în gînd că numai acea fată din Haran va fi potrivită pentru stăpînul său, care va fi gata să-l servească pe el și ne cămilele lui cu apă. Rebeca s'a dovedit fată vrednică. Ea l-a servit cu apă și l-a invitat la ei acasă, spunîndu-i că acolo va găsi nutreț la animale.

Cuvîntarea lui Eliezer. (34—49). Rebeca a fugit acasă și a spus părinților despre acest bătrîn ciudat dela fîntînă. El a fost invitat în această familie. Aici, a ținut o cuvîntare frumoasă. El a arătat cum l-a con-

dus mîna lui Dumnezeu pe el și pe Avraam la ei acasă. Toți ai casei au simțit că acesta e lucrul lui Dumnezeu. Rebeca n'a stat mult pe gînduri. Ea și-a dat cuvîntul imediat și a plecat ca să întîlnească pe Isaac.

O lecție pentru noi. Lecțiunea noastră este frumoasă și plină de învățături, atît pentru tineri cît și pentru bătrîni. Căsătoria e un lucru sfînt. Ea a fost dată înainte de căderea omului. Ea e baza vieții pe pămînt. Dar azi sînt atîtea căsătorii rele și atîtea divorțuri. Cauza e că ele se fac fără Dumnezeu și fără iubire. Dorul după avere și egoismul conduc pe mulți tineri în alegerea soției. Ei se nefericesc pe ei și soțiile lor. Dumnezeu lui Avraam trăiește și azi. O căsătorie încheiată după voia Lui, are parte de bine cuvîntarea și prezența Sa. Iubirea de ambele părți și simțul că așa e voia lui Dumnezeu trebuie să fie condiția unei căsnicii bune.

1. Ce învățăm în lecțiunea de azi? 2. Ce fel de om a fost sluga lui Avraam? 3. Ce distanță este între Hebron și Haran? 4. Ce calitate bună a avut Rebeca? 5. Care a lucrul principal din vorbirea lui Eliezer? 6. Cine a fost călăuza ne văzută? 7. Care e condițiunea unei căsătorii bune?

Cearta dintre Jacob și Esau.

Lecțiunea 5-a.

Ianuarie 31.

Textul: Facerea 25: 27—34; 27: 30—45; 28: 10—22.

Cuv. de aur: „Frații nedreptățiți sînt mai greu de cîștigat, decît o cetate întărită“. Prov. 18:19.

Pentru învățător: Azi e Duminica cincea. Această Duminică e sacrificată pentru a ajuta lucrul Școalelor Duminicale în toată țara. Fă un apel la clasa ta, ca să dăruiască mult la colectă și explică-le că ei nu trebuie să se îngrijească numai de biserica lor; căci Dumnezeu ne cere să ajutăm lucrul Său în toată lumea. Tu ești dator ca învățător, să desvolți spiritul de dărnicie în credincioși. Dumnezeu iubește pe dădătorul voios. Trimiteți colecta fără întîrziere! —

Data trecută am văzut făcîndu-se o căsătorie după voia lui Dumnezeu. Acum vom studia viața acestor doi tineri — Jacob și Esau.

Esau — părțile lui bune. Esau a avut o ocazie bună să devină un om mare. Bunicul său, Avraam, prin singurînța și credincioșia sa, adunase o avere foarte mare. Turme și corturi multe și peste o mie de robi. Toate acestea averi erau acum ale lui Issac. Pe lângă aceasta, Esau era întîinăscutul. Intîinăscutul avea următoarele drepturi: el moștenea de două ori mai multă avere decît ceilalți, devenea șeful tribului și conducătorul onorat de toți, și ajungea preotul familiei în fața lui Dumnezeu. La Esau se mai adăuga faptul că moștenea toate promisiunile date de Dumnezeu părinților săi, devenea stăpînul întregului Canaan și tatăl poporului ales de Dumnezeu.

Pe lângă aceasta, Esau avea un corp frumos și o inimă bună. Ca vînător, și-a dezvoltat un corp puternic. Avea o față roșie și un păr blond. A iubit foarte mult pe tatăl său și s'a îngrijit de bătrîneța lui.

Esau — părțile lui rele. Și totuș Esau a dat faliment în viață. De ce? Pentru că n'a fost stăpîn pe sine. El n'a putut rezista fetelor Canaanite. S'a căsătorit cu ele și astfel a adus păgîne în familie. Cînd a venit din cîmp, după o zi de vînătoare, în care nu prinsese nimic, și a văzut mîncarea frumoasă a lui Iacob, nu s'a mai putut stăpîni. Poftele l-au biruit, ochii lui s'au închis și el a prețuit mai mult un blid de linte decît toate promisiunile spirituale date de Dumnezeu părinților săi. Un mare savant a spus: „Lumea n'are de așteptat nici un bine dela celce e stăpînit de poftă“. Cîți oameni nu și-au vîndut sufletul și n'au pierdut pe Dumnezeu pentru o clipă de plăcere păcătoasă?

După aceasta, deși vînduse dreptul de întîinăscut, totuș a vrut să ia binecuvîntarea dela Isaac.

Iacob — părțile lui rele. Iacob s'a născut cîteva minute după Esau. Ei erau gemeni. Dumnezeu spusese mamei lui că el va fi moștenitorul promisiunii sfinte. Probabil că mama lui i-a spus acest lucru. Dar nici el nici mama lui n'au avut răbdare, ca să lase pe Dumnezeu să-i dea la timp binecuvîntarea. Ei au fost gata să întrebuinteze orice mijloace rele, ca să-și ajungă scopul. Cînd a venit Esau dela vînătoare, flămînd ca un lup, Iacob s'a folosit de slăbiciunea fratelui său, ca să-l înșele. Cînd Rebeca a auzit că Isaac vrea să binecuvînteze pe Esau, ea a făcut un plan mișel. L-a sfătuit pe Iacob cum să mintă și să înșele pe tatăl său orb și cum să fure binecuvîntarea dela fratele său. Ce trist și josnic e să vezi

o mamă sfătuind pe copilul său cum să mintă și să înșele pe soțul ei bătrîn și orb! Cînd Jacob a apărut în fața lui Isaac, mascat și cu mîncare în mînă, Isaac l-a întrebat: „Ești tu Esau?” „Da” a răspuns el. Ce minciună mare!

Jacob — părțile lui bune. Rebeca a auzit despre hotărîrea neagră a lui Esau de-al omorî pe Iacob. Ea a informat imediat pe Iacob și, cu spirit ager de femeie, a făcut un plan strașnic. A cerut aprobarea lui Isaac și a trimis pe Iacob la Haran. Iacob a plecat pe o cale lungă de 580 km. Dacă el a avut o natură ca și a noastră, știm ce s'a întîmplat pe drum. În dosul său era un frate gata să-l omoare, iar în față avea un drum lung, la capătul căruia nu știa ce-l așteaptă. El mințise, înșelase și furase. Și simțea că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. După o călătorie de peste 60 km., a ajuns la Betel și acolo s'a odihnit. A pus o piatră la cap și s'a culcat. Singur, cu cerul înstelat deasupra lui, și cu gîndul la Dumnezeu, a adormit. A avut un vis măreț! Pe o scară, care avea un capăt la capul său și altul la picioarele tronului lui Dumnezeu, se suiau și se coborau îngerii. Dumnezeu vorbea din vîrfurile scării. Cineva a spus: „Îngerii cari se suiau, duceau la Dumnezeu rugăciunea, lacrimile, căința și dorința după a viață mai bună. Iar îngerii, cari se coborau, aduceau dela Dumnezeu iertare, milă, mîngăiere și promisiuni sfinte pentru Iacob”. În acest loc, acest tinăr s'a hotărît să trăiască pentru Dumnezeu.

1. Spune cîteva părți bune din viața lui Esau? 2. Ce l-a făcut pe Esau să piardă pe Dumnezeu? 3. Cari sînt părțile rele din viața lui Iacob? 4. Dar cele bune? 5. Ce greșală a făcut Rebeca? 6. Cît de lungă a fost călătoria lui Iacob? 7. Unde a dormit? 8. Ce a văzut în vis? 9. Ce învățăm din viața acestor doi frați?

Iacob găsește o cale nouă.

Lecția 6-a.

Februarie 1.

Textul: Facerea 29: 1—13; 30: 25—28; 32: 1—32; 33: 1—17.

Cuv. de aur: „Dimpotrivă fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos”. Efes. 4,32.

Pentru învățător: „Lucrul tău principal e să aduci suflete la Cristos. Tu trebuie să știi cîți sînt mintuiți și

cîți sunt pierduți în clasa ta. Trebuie să aduci pe fiecare suflet din clasa ta față în față cu Dumnezeu, așa cum a fost Iacob la Betel și Peniel. Tu vei da seama înaintea lui Dumnezeu de sufletul elevilor tăi.

La Betel, Iacob a găsit pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis că va fi cu el și-l va ocroti. El a plecat mai departe fericit. În lecțiunea noastră, vom vedea cum Iacob devine tot mai plăcut lui Dumnezeu. Dumnezeu a trebuit să ducă o luptă grea cu Iacob ca să omoare din el egoismul și viclenia. Dar a biruit.

I. Iacob și Rahela la fîntînă. (29; 1—14.) E ceva romantic în întîlnirea lui Iacob cu Rahela, la aceeași fîntînă, la care se întîlnise Eliezer cu mama lui. Ni-l putem ușor imagina stînd de vorbă cu ciobanii și pe ea apropiindu-se cu oile. Rahela era foarte frumoasă. Și cînd Iacob a auzit că ea fata unchiului său, inima sa a fost atinsă. Imediat a fost cavaler. A răsturnat piatra și a adăpat oile Rahelei. Cînd ea a auzit cine e el, a fugit acasă și a spus tatălui ei. El a fost invitat în familie și acolo, de dragul Rahelei, a fost slugă 20 de ani.

Iacob secără ce a semănat. (30:25—28.) Nimeni nu scapă de urmările păcatelor sale. Noi putem să ne îndreptăm după ce am păcătuit, putem să fim iertați de Dumnezeu și să scăpăm de iad; dar păcatele noastre au creiat niște împrejurări de cari nu putem scăpa.

Pentru că Iacob a păcătuit, a fost urmărit de fratele său, s'a despărțit pentru totdeauna de mama sa și a mers la unchiul său Laban, care era tot atît de înșelător cum fusese el. Cînd Laban i-a dat pe Leia în loc de Rahela și cînd i-a schimbat simbria de zece ori, (31:47.) Iacob, poate, și-a adus aminte, că cu același spirit viclean a înșelat și el pe fratele său. Acum el secără ce a semănat.

Naptea rugăciunii și a predării. (32:1—32.) Iacob a plecat înapoi în Canaan, pe același drum vechiu pe care umblaseră părinții săi. Dar cu cît se apropia mai tare de Canaan, cu atît creștea frica în el. Lăsase aici un frate gata să-l omoare. Și acesta acum are ocazia să se răzbune. Și acum nu e vorba numai de Iacob singur. El are atîția copilași frumoși femei, slugi și averi multe. A trimis niște soli la fratele său, dar aceștia i-au adus un mesaj încurcat. Fratele său vine spre el cu 400 de bărbați, dar ei nu știu cu ce gînduri. Sufletul lui Iacob era într'o mare criză. El a împărțit caravana sa în mai

multe părți. Și apoi a rămas singur (24). În sbuciumul său cel mare, și-a îndreptat suspinul spre Dumnezeu. O noapte întreagă a petrecut în rugăciune. În rugăciune plină de căință, lacrimi, suspin, cereri și hotărîri. El s'a luptat atît de mult cu Dumnezeu în rugăciune, pînă l-a văzut față în față. Nu e de mirare că a căpătat numele de Israel (cel ce luptă cu Dumnezeu), și că îngerul i-a spus: „Ai luptat cu Dumnezeu și ai fost biruitor“. Rugăciunea lui a fost atît de puternică încît a cîștigat pe Dumnezeu de partea lui. Această noapte a început o nouă eră în viața lui Iacob. El a văzut clar acum unde duce păcatul și deaceea s'a predat cu totul lui Dumnezeu. El a găsit acum secretul tovărășiei Divine. Restul vieții sale a fost binecuvîntat.

Pacea cu Esau. Cînd au răsărit zorile dimineții, Iacob era alt om. O noapte cu Dumnezeu schimbase sufletul său. Frica fugise. A eșit în întîmpinarea lui Esau, s'au sărutat și au plîns. Iacob a stăruit de Esau să primească darul său. Esau l-a primit. A trebuit ca Dumnezeu să lovească de multe ori pe Iacob și să-l treacă prin multe crize pînă l-a cucerit cu totul. Viața lui Iacob ne arată că Dumnezeu poate să schimbe pe cel mai mare egoist într'un om sfînt, dacă se roagă. Să ne rugăm și noi.

1. Pe cine a întîlnit Iacob la fîntînă? 2. Cum s'a purtat Laban cu el? 3. Cum a secerat Iacob ce a semănat? 4. Descrie drumul pe care s'a întors Iacob? 5. Ce l-a așteptat pe Iacob în Canaan? 6. Dece a adus Dumnezeu aceste greutăți în viața lui Iacob? 7. Ce a făcut Iacob într'o noapte întreagă? 8. Ce a descoperit el în această noapte? 9. Pe cine a biruit? 10. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

ISUS CONDUCATORUL OAMENILOR.

Isus își începe marea misiune.

Lecțiunea 7-a.

Februarie 14.

Textul: Matei 4, 12—25.

Cuv. de aur: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuș n'a crezut ca un lucru de apucat să fie de o potrivă cu Dumnezeu, ci S'a desbrăcat de Sine însuși și a luat chip de rob.“ Filipeni 2:6—7.

Pentru învățător: Să nu predici în fața clasei. Calea cea mai bună de a învăța este prin întrebări și răspunsuri. Nu spune membrilor clasei tale ce ei știu din lecțiune, ci cere-le să spună ei și numai ceace nu știu, să le spui tu. În mai multe lecțiuni ai de a face cu Isus. Prezintă-L în fața clasei cum trebuie.

Azi ne întorcem dela timpurile vechi ale patriarhilor, ca să studiem ceva din viața lui Isus. În lecțiunea de azi, îl vedem începînd marea misiune pentru a aduce lumea la Dumnezeu.

Isus își schimbă domiciliul. (4, 15—17.) La începutul misiunii Sale, Isus s'a mutat din satul Nazaret în cetatea Capernaum. El a făcut acest lucru cu un scop nobil. Capernaumul era așezat la nordul Mării Genezaretului. El era centrul comercial al Palestinei de Nord. Drumurile mari din Egipt, din Palestina și din Arabia treceau prin el; iar de aici plecau altele spre Fenicia, Damasc și Babilonia. Peștele prins din Marea Galileii, era vestit în toată Palestina. Conducătorii romani erau și ei așezați aici. Astfel, învățăturile lui Isus puteau fi duse de aici prin toată lumea răsăriteană. Matei ne spune (16) că aici era un întunec foarte mare. Poporul zăcea în umbra morții. Păcatul, mizeria, boalele și superstițiile apăsau greu aici. Isus, „Lumina cea Mare“, a apărut în fața lor.

„Pocăiți-vă“ le-a spus El „căci Impărăția cerurilor este aproape“. Astfel, El le-a spus că există o Impărăție a fericirii, dar în care numai așa poți ajunge, dacă îți schimbi viața. Pocăința înseamnă schimbarea vieții. Întoarcerea din păcat la Dumnezeu pentru a-L sluji e condiția intrării în viața fericită. Cristos ne spune același lucru și nouă. Numai așa putem ajunge în familia cerească, dacă o rupem cu viața păcătoasă și ne dăm inima lui Cristos.

Primii ucenici. (18—22.) Cei patru pescari, Simon, Andrei, Ioan și Iacob mai văzuseră pe Isus, căci fuseseră ucenicii lui Ioan.

După ce Ioan spusese: „Iată mielul lui Dumnezeu,“ acești ucenici stătuseră de vorbă cu Isus. Acum Isus a venit în marginea Mării și a ținut predici minunate către popor. Acești pescari au stat în corabie și l-au ascultat. Inimile lor tinere au fost mișcate de învățăturile Lui. Apoi Isus s'a întors spre ei și i-a chemat să-L urmeze. Ei au părăsit mrejele și au plecat. Acești pescari au fost

oameni simpli, dar cu mintea și inima deschisă pentru adevărurile sfinte. Pentru că n'au refuzat chemarea lui Cristos, ci au mers după El, Isus a făcut din ei cei mai mari oameni ai creștinismului. El i-a chemat cu un scop: să-i facă pescari de oameni. Cu acelaș scop ne cheamă și pe noi: să facă din noi dobânditori de suflete.

O boabă de grâu a fost îngropată în niște morminte de piatră în Egipt acum două mii de ani. Ea a fost descoperită acuma. S'a făcut o socoteală că, dacă această boabă de grâu ar fi fost semănată în fiecare an, ar fi produs pînă acuma atîta grâu, încît ar putea hrăni lumea întreagă într'un an. Dacă viața noastră e pusă în serviciul lui Cristos, vom aduce multe roade.

Isus predică și vindecă. (23—25.) Isus a plecat prin toată Galilea predicînd și vindecînd. El întărea corpul și sufletul. Lumea venea din toate părțile la El după ajutor și mîngăiere. Dela nord din Siria, dela sud din Iudea, dela apus din Galilea și dela răsărit din Decapole veneau noroadele la El (Decapole e cuvînt grecesc și înseamnă zece cetăți).

1. Despre ce studiem azi? 2. Dece și-a schimbat Isus domiciliul? 3. În ce stare era poporul din Galilea? 4. Unde s'a întîlnit Cristos cu cei patru pescari tineri? 5. Ce înseamnă cuvîntul pocăință? 6. La ce i-a chemat El pe pescari? 7. Ce a făcut El din ei? 8. Spune din ce părți venea lumea la Isus? 9. Ce făcea El pentru oameni? 10. Ce învățăm pentru noi?

Cristos conducătorul ajută pe cei suferinzi

Lecțiunea 8-a.

Februarie 21.

Textul Matei 8:1—13.

Cuv. de aur: „Ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre.“ Matei 8,17.

Pentru învățător: Trebuie să știi lecțiunea așa de bine, încît să nu trebuiască să citești Biblia sau Călăuza în fața clasei. Trebuie să fi stăpîn pe ea.

Duminica trecută am văzut cum Isus a început lucrul Său. Azi Il găsim între cei suferinzi. El e gata să-i ajute.

Leprosul. Lepra este o boală grozavă. Cel atacat de ea, se umple de răni și hube. Boala îl mîncă pînă

îl omoară în cele mai mari chinuri. Un astfel de leproș l-a ieșit înainte cînd se pogora de pe muntele, pe care ținuse cea mai mare predică de pe pămînt. El s'a închinat și i-a cerut să-l curățească. Isus s'a atins de el și l-a curățit. I-a poruncit apoi să meargă și să ducă darul după legea lui Moise. Lepra se aseamănă mult cu păcatul. După cum lepra chinuște și nimicește corpul, tot astfel păcatul chinuște și ruinează sufletul. Și după cum numai Isus putea curăți atunci pe oameni de lepră, tot astfel numai El ne poate curăți de păcat. Dacă El ne atinge cu iubirea Sa, sintem curățiți.

Sutașul cu credință mare. (5—13.) Numele de sutaș se dădea pe atunci unui om care avea comanda a o sută de soldați romani. Sutașii cari erau trimiși în provinciile ocupate de Imperiul Roman, cum era Palestina — aveau mare putere. Ei stăpîneau regiuni întregi și aveau armată multă sub conducere. Acest sutaș, care a venit la Isus, era șeful garnizoanei din Capernaum. El era un om cu inimă bună. Iudeilor le zidise o sinagogă și le făcuse mult bine. El avea un rob care era greu bolnav. Putea foarte ușor să-l lase să moară, dar n'a vrut, căci îl iubea mult. Isus e surprins de credința mare din acest roman. Poate sutașul l-a mai auzit pe Isus și altă dată predicînd, și cuvîntul credinței cucerise inima lui. În tot cazul, el crede că un singur cuvînt al lui Isus e în stare să vindece pe robul său. Isus se întoarce spre Iudei și li-l dă ca pildă pe acest roman. Ei credeau că numai ei sînt poporul lui Dumnezeu și că celelalte popoare sînt nevrednice de harul ceresc. Dar Isus, cînd vede credința acestui roman, se gîndește la milioanele de păgîni cari vor crede în El mai tîrziu. Spune Iudeilor că vor veni în Impărăția lui Dumnezeu păgîni din toate unghiurile pămîntului, dar ei vor rămînea afară. Sigur că Iudeii s'au supărat, căci Isus a lovit în mîndria lor națională. Isus a trimis pe acest sutaș acasă, ca să-și găsească robul vindecat.

Mary Slessor a fost o fată deșteaptă din Anglia. Ea a simțit că Dumnezeu o cheamă să meargă în inima Africei ca misionară. A plecat în 1876 și a stat acolo pînă la moarte, în 1915. În acest timp, ea a crescut 52 de copii negri orfani și a vindecat sute și mii de bolnavi. Ea a simțit că numai așa poate urma pe Mîntuitorul ei, dacă se pogoară, ca și El, între cei suferinzi, ca să-i ajute. Noi trebuie să călcăm pe urmele Mîntuitorului,

mergînd între cei loviți de soartă și ajutîndu-i să ducă o viață mai ușoară.

1. Ce fel de boală e lepra? 2. Unde a întîlnit leprosul pe Isus? 3. Cu ce se aseamănă lepra? 4. Cine poate curăți păcatul? 5. Ce fel de funcțiune avea sutașul? 6. Ce fel de credință avea el? 7. Ce lecție le-a dat Isus Iudeilor? 8. Ce știi să spui despre Mary Slessor? 9. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Cristos conducătorul alungă frica.

Lecțiunea 9-a.

Februarie 28

Textul: Matei 8:23—34.

Cuv. de aur: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință”.
II. Timotei 1,7.

Pentru învățător: Nu fi aspru cu clasa ta niciodată. Chiar dacă elevii sînt răi, încearcă să-i îndreptezi pe calea bunătăței, a răbdărei și a convingerei. Fii simpatic și plin de iubire. Lasă ca elevii tăi să vadă în tine pe Isus. Trăește ce înveți.

Data trecută am văzut cum Isus S'a pogorît în lumea celor suferinzi, ca să le ușureze povara. Azi Il vedem alungînd frica și pe deavolul dintre oameni.

Cu corabia pe Marea Galileii (23—27). Marea Galileii e foarte frumoasă. Ea se află în sudul Capernaumului. Dar ea e furtunoasă. În spre apus este o deschizătură a dealurilor ce înconjoară marea, de 6 km. și prin aceasta vin și astăzi vînturi așa de mari încît pun în pericol viața corăbierilor. Ucenicii au plecat cu Isus și cu altă lume dela Capernaum pe această mare spre răsărit, ca să ajungă în ținutul Gadarenilor. Isus a adormit. Deodată s'a stîrnit o furtună așa de mare încît valurile dădeau peste corabie. Lumea era înspăimîntată. Ucenicii au fugit la Isus, L-au trezit și au cerut ajutor, El i-a certat, pentru că erau atît de fricoși. Cum puteau ei să se teamă de moarte cînd Stăpînul cerului și al pămîntului era în corabie? Cu un gest, Isus a liniștit furtuna. Oamenii din corabie au rămas încremeniți. Cine este acesta? E Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Această istorioară e o ilustrație bună pentru noi. Dacă-L avem pe Isus în corabia vieții noastre, sîntem în siguranță chiar dacă vin valuri și furtuni.

Scoaterea dracilor. (28—33.) Isus a ajuns cu corabia în ținutul Gadarenilor, care se afla în răsăritul Mării Galileii. Aici erau foarte multe colonii de greci și romani. Lumea era sub influența romană. Pe un deal înalt, deasupra mării, se afla vestita cetate Gadara. Dela cetate în jos era o coastă bună pentru porci, iar mai jos era o prăpastie care cobora drept în apă. Când Isus s'a apropiat de cetate, I-au ieșit înainte doi îndrăciți. El a scos duhurile rele din ei și le-a trimis în turma de porci, ce păștea pe coastă. Turma s'a aruncat în mare.

„L-au rugat să plece din ținutul lor.” Aici urmează o istorie tristă. Oamenii din cetate, fiind avizați de pierderea porcilor, au venit la Isus și I-au spus să plece dela ei. Pentru niște porci, ei au respins pe Mîntuitorul sufletelor lor! **Isus a plecat și n'a mai venit la ei niciodată.** Acelaș Isus vine și la noi să-L primim. El bate la ușa inimilor noastre. Suntem noi gata să-L primim azi? Sau Il respingem ca și Gadarenii? Va veni o zi în care și noi ne vom ruga de El să ne primească, dar va fi prea târziu.

1. Despre ce învățăm azi? 2. Ce știi să spui despre Marea Galileii? 3. De unde a plecat Isus cu ucenicii? 4. Ce învățăm pentru sufletele noastre din liniștirea mării? 5. Unde s'a aflat ținutul Gadarenilor? 6. Ce fel de populație avea? 7. Ce au făcut Gadarenii cînd au pierdut porcii? 8. A mai venit Isus la ei? 9. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Cristos Conducătorul în fața dușmanilor.

Lecțiunea 10-a.

Martie 6.

Textul: Matei 12, 9—28.

Cuv. de aur: „Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de mine“. Matei 10,38.

Pentru învățător: Să nu mergi în fața clasei cu stomacul plin. Capul atunci e greoi și nu ai dispoziție bună pentru a explica lecțiunea. Mai bine roagă-te mai mult, ca să mergi în fața clasei cu inima plină de focul dragostei lui Isus.

Azi găsim pe Isus în fața dușmanilor. După activitatea lui cea mare în Galilea, Isus a devenit popular. Și prin aceasta, a stîrnit gelozia Fariseilor.

Isus vindecă în ziua Sabatului (9—14). Fariseii erau o sectă a Iudeilor cu niște reguli și tradiții foarte stricte. Ei se credeau cei mai sfinți oameni de pe pă-

mînt. Și așteptau să fie puși în fruntea poporului pretutindeni. Dar sfințenia lor se reducea la niște forme și ceremonii externe. Ei țineau religia numai ca să fie respectați de oameni. În sufletul lor, ei erau foarte egoiști și foarte mîndri. Ei au văzut în Isus un mare pericol. Și de aceea au căutat să-l prindă cu ceva, ca să-L înjosească în fața poporului. De data aceasta, Isus era în sinagogă, în ziua Sabatului. Acolo era un om cu mîna paralizată. Ei l-au întrebat dacă e permis a vindeca în ziua Sabatului. Isus le-a răspuns cu vorba și cu fapta. Faptul că Isus le-a arătat că ei sunt atît de răi încît prețuesc mai mult pe o oaie decît pe un om, i-a lovit pe Farisei atît de tare, încît s'a născut în mintea lor gîndul negru să-l omore. Isus a vindecat pe omul aceasta în fața lor.

Robul Domnului (15—21). Isus a plecat din sinagogă și S'a dus atară la cîmp. Oamenii l-au urmat cu sutele și cu miile. Ei simțeau că în El e toată speranța lor. El le-a vindecat bolnavii. Poporul îl iubea foarte mult și făcea pentru El propagandă mare. El i-a oprit. Lui nu-i trebuie onoarea lumii. Matei vede în umilința și mila lui Isus îndeplinirea proorociilor. Versetul 20 e foarte frumos. Isus iubește și pe cel mai slab creștin, chiar pe acela care se aseamnă cu un fitil care fumegă. El nu vrea să-l nimicească. El a venit să mîntuiască.

Isus din nou în fața dușmanilor. (22—28.) Isus era din nou în mijlocul noroadelor. Fariseii îl pîndeau. Isus a făcut o minune mare. A deschis ochii și gura unui om. Un gînd sfînt trecu prin noroadă. Nu cumva este aceasta fiul lui David? Fariseii se înfurieră. Incepură să arunce asupra lui cea mai puternică hulă. El era Belzebul. Isus le răspunse puternic. Cuvintele lui fură ca o sabie. El le arată ce greșită e părerea lansată de ei. Și le spusé că ei au în față Impărăția lui Dumnezeu.

Curajul lui Isus în fața dușmanilor ne aduce aminte de Luther. El fusese un călugăr catolic. El a studiat Biblia mult și a găsit mîntuirea prin credința. Cînd a văzut cum înșală papa pe popor, vînzînd bilete de iertarea păcatelor, Luther a scris 93 de teze, cari loveau toate în papa și în învățătura catolică. Pe acestea le-a lipit pe ușa catedralei din Württemberg. Cu aceasta și-a făcut dușmănia toată preoțimea catolică. Dar el n'a pierdut curajul. Ca Isus, el a stat tare în fața dușmanilor. Cînd papa i-a trimis ordinul prin care l-a condamnat și l-a excomunicat, el a făcut un foc în mijlocul orașului și

l-a ars în fața mulțimii. Cînd a fost chemat la Worms la judecată, el a spus că va merge chiar dacă vor fi acolo atîția draci cîte cărămizi sînt în case. A mers și în fața lumii a stat lîngă adevărul sfînt. Isus a numit pe Farisei năpîrci și Luther l-a numit pe regele Angliei, care era un catolic înfocat: „Măgar încoronat“.

Astfel trebuie să stăm și noi lîngă adevărul sfînt în fața dușmanilor din lume. Să nu ne temem de ei.

1. Ce fel de sectă erau Fariseii? 2. De ce urau ei pe Isus? 3. Ce gînd le-a venit cînd Isus a vindecat pe omul cu mîna uscată? 4 Cum explici tu versetul 20? 5. Care a fost cea mai mare blamă adusă lui Isus? 6. Cum a răspuns Isus? 7. Ce știi să spui despre Luther? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Recunoașterea și slăvirea lui Cristos.

Lecțiunea 11-a.

Martie 13.

Textul: Matei 16, 13—28; 17, 1—9.

Cuv. de aur: „Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“. Matei 16, 16.

Pentru învățător: Lecțiunea de azi e măreață. Trebuie să studiezi bine harta. Întreabă pe fiecare elev în parte ce crede el despre Isus?

Duminica trecută am văzut pe Isus în fața dușmanilor. Azi Il vom vedea în fața ucenicilor, schimbat la față și recunoscut ca Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Isus în Cezarea lui Filip. Isus vestise Evanghelia 2 ani de zile. El răsculase pe toți conducătorii Iudeilor. Știa, că dacă sta între ei, Il vor omorî. Și ucenicii Săi nu erau pregătiți pentru acest lucru. Deaceia El s'a retras cu ucenicii din mulțime, în părțile de miază-noapte ale Palestinei și Galileii. Aici a stat probabil 6 luni. În acest timp El a mers cu ei în sus pînă a ajuns la Cezarea lui Filip. Această cetate era la nordul îndepărtat al Palestinei. Ea era așezată pe un șes la picioarele munților Hermonului. Acești munți sînt așa de înalți încît vîrfurile lor este acoperit vecinic cu zăpadă și de pe ei se vede întreaga Palestină pînă la Marea Moartă. Isus n'a venit aici ca să meargă în cetate, ci ca să stea retras cu ucenicii, pentru a-i crește în învățătura Sa. Aici a fost locul unde Isus a întrebat pe ucenicii Lui că ce cred despre El. Petru a răspuns foarte bine. Această întrebare

pusă de Cristos ucenicilor, e de foarte mare importanță pentru noi. Părerea noastră despre Cristos hotărăște viața noastră de creștini. Ce crezi tu despre Cristos? Ce este El pentru tine? Ce-i datorești tu Lui?

„Ce fel de piatră a fost Petru?“ (17—20). Cuvintele Mântuitorului către Petru sunt explicate greșit de biserica Romano-Catolică. Ei spun că Mântuitorul, aici, a numit pe Petru înlocuitorul său, ca șef al bisericii și că papa e urmașul lui Petru. Cristos a vorbit de credința lui Petru și această credință e a noastră a tuturor. Petru nicăiri în Noul Testament nu e numit cap al bisericii și el nu s'a considerat ca atare. În alt loc (Ioan) Cristos dă drept întregii biserici să lege și să deslege. Cristos e capul bisericii, iar noi toți sîntem frați, cu Petru cu tot.

Schimbarea la față. O săptămînă după această discuție, Isus a luat pe trei dintre ucenici: pe Petru, Iacob și Ioan și s'a suit cu ei noaptea pe muntele Hermonului. El s'a suit să se roage. A lăsat puțină distanță între El și cei trei, cari erau obosiți, și a început să se roage. Inima Sa s'a înălțat spre Dumnezeu. Gîndurile curate, contactul armonios cu Tatăl, dorința Sa supremă de a mîntui lumea, toate aceste au umplut așa de tare inima Sa sfîntă, încît și-au găsit expresia în afară și I S'a schimbat fața și hainele. Ele au devenit mai albe ca zăpada. Dumnezeu a răspuns rugăciunii înfocate și a trimis doi soli din ceruri, ca să-L încurajeze pentru a-și da viața pentru mîntuirea lumii. Cînd s'au trezit ucenicii, s'au speriat. Ei vedeau trei oameni strălucind ca îngerii. Iudeii spusese că Isus e contra legii, dar iată aici Moise, dătătorul legii, și Ilie, cel mai mare profet din vechiul Testament, ambii stau cu Isus de vorbă. Un spirit de fericire a pătruns între ei și Petru a cerut ca ei să stea acolo. Isus n'a aprobat acest lucru. El știa că în vale Il așteaptă o suferință mare, dar era gata să moară pentru lumea pierdută.

O adîncă învățătură e în schimbarea la față. Ea s'a făcut prin rugăciune. Și viețile noastre se schimbă numai prin rugăciune. În apropierea unei familii era ridicată o frumoasă statuie a unui bărbat de stat. Un copil din familie și-a petrecut copilăria, jucîndu-se lîngă această statuie. El a privit mult la această față tăiată în piatră. Acest lucru a avut așa de mare influență asupra lui, încît copilul a devenit la față exact ca și acel mare bărbat din statuie. Și noi, dacă privim neîncetat la Cristos prin rugă-

ciune, devenim asemenea Lui. Rugăciunea schimbă viața.

1. Cît a predicat Cristos Evanghelia pînă la lecțiunea noastră? 2. Cît mai avem pînă la moarte? 3. Dece s'a retras El cu ucenicii din mulțime? 4. Ce putere are asupra noastră părerea despre Cristos? 5. La ce s'a referit Cristos cînd a vorbit lui Petru? 6. Dece S'a schimbat Cristos la față? 7. Ce putere are rugăciunea?

Cristos Conducătorul vine în cetatea Sa

Lecțiunea 12-a.

Martie 20.

Textul: Matei 21, 1—17.

Cuv. de aur: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie fiica Ierusalimului. Iată că Impăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un asin, pe un mînz, pe mînzul asinei.“ Zaharia 9, 9.

Pentru învățator: Nu te mulțumi cu materialul pe care îl găsești în Călăuză. Incearcă să studiezi tu însuși adînc cuvîntul lui Dumnezeu și să aduni și tu material și pilde potrivite. În lecțiunea de azi e o istorioară foarte frumoasă pentru copii.

Duminica trecută am învățat cum a mărturisit Petru și cum Mântuitorul a fost schimbat la față. Azi vedem intrarea triumfătoare a lui Isus în Ierusalim.

Intrarea lui Isus în Ierusalim. (21, 1—11) Cînd s'au apropiat Paștele, Isus a plecat spre Ierusalim. El a venit dinspre Ierihon. A supt pe muntele Măslinilor, unde era așezat frumosul sat Betania. Isus a ajuns aici Vineri, și Sîmbătă a stat în Betania. Dar Duminică dimineața a plecat spre Ierusalim. Isus nu mergea singur. Drumurile erau pline de noroadе, cari se suiau la Ierusalim la sărbătoarea Paștelor. Cît vedeai cu ochii nu era altceva decît șiruri fără sfîrșit de oameni. Toți acești oameni cunoșteau pe Isus. Isus a trimis doi oameni în Betfage — un sat mai sus pe munte — să aducă de acolo o asină cu mînzul ei. Ei au adus asina și mînzul, au pus hainele pe mînz și Isus S'a supt deasupra. În răsărit se obicinuia pe timpul lui David, ca regii să călărească pe asin. Cînd lumea de pe drum a văzut pe Isus călare pe asin, a fost cuprinsă de entuziasm. Au venit cu toții înaintea Lui, au aruncat hainele lor pe drum, i-au pus crengi și flori înainte și au început să strige cu cuvintele Psalmului 118; 25—26: „Osana fiul lui David...“ Cuvîntul „Osana“ înseamnă „mîntuește-ne“ El se întrebuița în

rugăciune. În răsărit se obicinuia să se pună covoare pe drumul regilor, dar acești oameni și-au pus hainele în calea lui Isus. Când regina Elisabeta a Angliei a ajuns în drumul ei la noroi, un general și-a aruncat mantaua înaintea ei. Așa au făcut acești oameni cu Isus. Când au ajuns în vârful munților Măslinilor, au văzut jos frumoasa cetate a Ierusalimului. Ei au coborât, au trecut valea Chedron și au intrat în Ierusalim. În acest timp numărul poporului se înmulțea și manifestația a devenit foarte mare. Populația Ierusalimului s'a speriat de această manifestație. Toată lumea întreba: „Cine este acesta?“ Noroadale răspundeau entuziasmate: „Este Isus, Proroocul“. Când au văzut Fariseii toate acestea, s'au umplut de minie.

2. Curățirea templului. Isus s'a dus drept la templu. Când a intrat în curtea lui, a văzut o scenă grozavă. Aici era un târg întreg. În loc ca să se roage, oamenii umblau după câștig. Domnul s'a infuriat. Cu o voce aspră și cu un biciu, i-a alungat afară. El a luat biciul pentru vitele, cari erau în curtea templului. Isus a iubit templul și a vrut să fie păstrat pentru rugăciune. Apoi a vindecat bolnavii veniți la El.

Copiii slăvesc Mîntuitorul (15—16). În templu avem o privescătoare frumoasă. Copiii slăvesc veseli pe Mîntuitorul. Fariseii protestează contra copiilor, dar Isus îi apără. Ce frumos e să vezi pe Domnul în mijlocul copiilor, cari îl slăvesc strigînd: „Osana fiul lui David!“

În lecțiunea noastră vedem un mare adevăr. Isus nu e numai Mîntuitor, ci Rege și Domn. El a intrat ca Rege în Ierusalim și vrea să intre ca Rege în viețile noastre. Să-l încoronăm ca Rege al nostru.

1. Unde este așezat satul Betania? 2. De unde au luat ucenicii asinul? 3. Ce era pe drumurile cari duceau la Ierusalim? 4. Ce a făcut mulțimea cînd a văzut pe Isus călare pe asin? 5. Ce impresie a făcut asupra Ierusalimului această manifestație? 6. În ce zi a intrat Isus în Ierusalim? 7. Ce a făcut Isus în templu? 8. Ce au făcut copiii? 9. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Evangelhia în Grecia.

Lecțiunea 13-a.

Martie 23.

Textul: Faptele 17, 10—31.

Cuv. de aur: „El a făcut ca toți oamenii, ești

dintr' unul singur, să locuiască pe toată suprafața pământului". Faptele 17, 26.

Pentru învățător: La lecțiunea de azi îți va ajuta, dacă vei citi și ceva carte de istorie veche despre Atena. Membrii clasei tale trebuie să vadă cât de puternic a luptat Pavel pentru a prezenta pe Cristos lumii pierdute. Noi toți trebuie să fim misionari ca El.

Azi ne întoarcem dela Evangheliei la Faptele, ca să vedem cum a răspândit Pavel creștinismul.

Pavel în Berea (10—14). În lecțiunea noastră, îl vedem pe Pavel sosind în Berea împreună cu Sila și cu Timotei. Aici el a găsit Iudei cu „inima mai aleasă" decât la Tesalonic. Când au auzit pe Pavel predicând, ei au luat Scripturile la mână. Pavel a stat cu ei și a avut o școală de Biblie zilnică. Prin studiul Bibliei, mulți au crezut în Domnul. Dar Iudeii din Tesalonic au venit și aici și au răsculat oamenii împotriva lui Pavel atât de tare, încât a trebuit să plece mai departe. Oamenii din Berea sînt o pildă minunată pentru noi. Ei au studiat Biblia zilnic. Orice le-a spus Pavel, ei au cerut să le arate și în Scriptură. Biblia e singurul izvor pentru credința și viața noastră a pocăiților. Noi nu trebuie să facem nimic în bisericile noastre, ce nu e după Biblie. Trebuie să o iubim și s'o citim zilnic. Wilson, fostul președinte al Americii, a spus: „Toți, cei ce n'au studiat Biblia cum trebuie, s'au lipsit de cea mai mare bogăție spirituală".

Pavel în Atena (15—21). Pavel a plecat din Berea în Atena, orașul culturii antice. El studiase despre această cetate vestită prin arta și cultura ei, știa trecutul ei glorios și avea dorința să samene și aici sămînța Evangheliei. A mers pe mare pînă la portul Pireu și de aici a plecat pe acel drum măreț înconjurat de ziduri puternice, spre Atena. Dar pe o parte și pe alta a drumului stăteau idoli fără sfîrșit. Sigur că Pavel a dorit să vadă această cetate glorioasă, căci deși epoca ei de aur trecuse, totuș era de o frumsețe măreață. Universitatea de aici era vestită în toată lumea. Poeții, istoricii, filosofii, artiștii, și generalii cari trăiseră aici, erau admirați pretutindeni. Apoi clădirile ei de artă erau unice pe tot pămîntul. Dar cînd Pavel a văzut-o, toată frumsețea ei era acoperită de idoli. „La fiecare colț erau idoli, în toată Atena erau cam 30.000 de idoli," Chiar măreața clădire, Parthenonul, fusese făcut templul de închinăciune al zeiței Minerva. Sufletul lui Pavel s'a revoltat contra acestei ido-

latrii. El a vestit cuvîntul Domnului în sinagoga Iudeilor și temătorilor de Dumnezeu (o sectă pe acele vremuri) și în fiecare zi se ducea în piață, unde predica pe Domnul. În piața aceasta nu era tîrg, ci era un loc anumit, unde veneau, în fiecare zi, filosofii ca să-și anunțe învățăturile poporului. Atenienii erau iubitori de noutăți și veneau să le audă. Pavel a venit și el în acest loc și a vestit Evanghelia iubirii. Dar această învățătură a fost foarte străină pentru Atenieni. Filosofii epicurieni și stoici au venit să discute cu Pavel. Acești filosofi aveau două filosofii foarte răspîndite în acele vremuri. Stoicii spuneau că omul numai așa poate găsi fericirea, dacă se stăpînește și dacă duce o viață înfrînată și trează. Epicurienii din contră, spuneau că fericirea se găsește în plăceri și că totul îi este permis omului pe pămînt. Acești filosofi erau gata să-și apere părerile în fața oricui. Unii din ei au disprețuit pe Pavel numindu-l palavragiu. Însă cei mai mulți au fost curioși să știe mai mult despre această învățătură nouă. Ei l-au invitat să meargă în marele Areopag (un loc unde se întrunea curtea de justiție a Atenei) și să le spună mai pe larg despre noua sa filosofie.

Cuvîntarea lui Pavel (22—34). A fost pentru Pavel un moment înălțător cînd a stat în Areopag, față în față cu marea Acropolă, avînd înaintea sa Consiliul Atenei și filosofii cei mai vestiți din lume. El le-a ținut o cuvîntare minunată. După ce i-a lăudat puțin că sînt religioși, el a lovit direct în idolatrie. Dumnezeu nu e asemenea metalelor. El e spirit. Este numai un singur Dumnezeu, care a făcut Universul și îl susține, și care a creat pe om ca să-l caute pe El. Acest Dumnezeu e un Dumnezeu moral. El va judeca prin Cristos la înviere pe fiecare om. De aceea sîntem datori să ne pocăim de păcatele noastre. Pavel n'a sîrșit predica. Cînd a amintit despre înviere, ei l-au întrerupt. Cîțiva au primit pe Domnul. Ceilalți au rămas împietriți.

1. Ce fel de oameni erau în Berea? 2. Ce învățăm dela ei? 3. Ce știi să spui despre Atena? 4. Dece a fost revoltat sufletul lui Pavel în Atena? 5. Cîți idoli erau în Atena? 6. Unde a predicat Pavel prima dată? 7. Ce fel de păreri aveau stoicii și epicurienii? 8. Unde a predicat a doua oră? 9. Ce a predicat în Aeropag?

CUM AU URMAT OAMENII PE CRISTOS. Primii Apostoli.

Lecțiunea 14-a.

Aprilie 3.

Textul: Faptele 1. 1—14; 4: 31—37; 5: 12—16.

Cuv. de aur: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13, 35.

Pentru învățător: Ai început să lucrezi după „sistemul celor cinci puncte“ pe care îl găsești la începutul Călăuzei? Dacă n'ai început pînă acuma, atunci începe de azi, dela 3 Aprilie. Dar dacă ai început, ținete de el. Nu lăsa că nepăsarea și uitarea să te facă leneș. Acest sistem te ajută să zidești o clasă bună.

Să ne întoarcem din Atena în Ierusalim, ca să vedem începutul creștinismului. Vom vedea cum s'a format, prin Duhul Sfînt, prima biserică a lui Cristos. Cînd Isus a murit pe cruce, ucenicii au pierdut orice speranță. Deaceea, după înviere, Isus, în patruzeci de zile, i-a încurajat, le-a explicat moartea Lui și le-a spus ce au de făcut în viitor. (Faptele 1:1—7.) Ei însă tot nu pricepeau ce fel de Impărăție va face Cristos pe pămînt și tot mai sperau că va deveni un rege politic peste poporul lui Israel. Ei l-au întrebat, că în ce vreme are de gînd să adune pe Israel din toată lumea și să le fie rege. Isus le-a răspuns că aceasta nu e treaba lor. Programul viitorului e în mîna Tatălui. Și e greșală și pentru noi ca să ne ocupăm cu timpurile și să ne facem păreri cu privire la venirea Impărăției lui Dumnezeu. Noi avem alt lucru mai mare de făcut.

Însărcinarea și trimiterea puterii (8, 11). Domnul atunci a început să le explice că ei au o datorie mare. Ei trebuie să-i fie **martori**-ai Lui. Aceasta este ultima și **cea mai mare însărcinare**. Și ei trebuie să fie martori nu numai în Iudea. Cîmpul lor de misiune se întinde pînă la cele mai îndepărtate margini ale pămîntului. Aceasta e cea mai mare însărcinare lăsată de Cristos bisericii Sale. Și aceasta ne sună și nouă. Fiecare credincios trebuie să fie un martor. Cea mai mare ocupație a bisericilor noastre trebuie să fie aducerea lumii pierdute la Cristos. Și cîmpul nostru de lucru nu trebuie să fie numai în comuna noastră. Trebuie să cucerim întreaga Romînie și apoi întreaga lume pentru Cristos. Dar Isus

a spus ucenicilor Săi că, ei nu pot face acest lucru singuri. El le va trimite puterea Duhului Sfânt, care le va ajuta să ducă la îndeplinire această poruncă. De aceea putere avem nevoie și noi azi. Duhul Sfânt, a treia persoană Dumnezeiască, trebuie să vină din belșug peste noi, dacă vrem să fim martori ai Lui în fața lumii.

Ce au făcut ucenicii ca să primească Duhul? (12—14). 1. **Ei au așteptat Duhul** (4). Ei l-au dorit și au simțit că au mare nevoie de el. 2. **S'au unit** (14). Duhul Domnului nu vine peste o biserică cu partide. 3. **S'au rugat 10 zile**. Ucenicii s'au rugat atâta pînă au primit Duhul Sfânt. Zece zile de rugăciune continuă și stăruitoare au făcut din ei niște vase alese și apoi pline de Duhul Sfânt. Să ne rugăm și noi.

Calitățile primei biserici (4: 32—37; 5: 12—16). Am văzut cum, prin puterea Duhului Sfânt, ucenicii Domnului au devenit niște martori înflăcărați. Mii de oameni s'au pocăit prin mărturia lor. E interesant să studiem ce calități a avut prima biserică, pentru că ea e modelul bisericilor noastre. Din lecțiunea noastră se poate vedea că ea a avut trei calități:

1. **Ea a fost unită** (4: 12). Toți aveau mintea lui Cristos. Iubirea Lui îi unea așa că aveau „o inimă și un suflet“.

2. **Ea a fost darnică** (4: 32—34—37). Dărnicia, care se găsește în aceste versete, n'a fost comunism. Ei nu erau siliți să dea. Cel ce voia, putea să-și țină averea. Dar aceasta a fost o dărnicie largă. Mulți din ucenici erau săraci, erau multe văduve și trebuiau ajutați și vestitorii Evagheliei. În fața acestor lucruri, ucenicii au fost gata cu toți să dăruiască din toată inima. Spiritul de dărnicie e un semn al unei vieți sufletești bogate. Sgîr-ciții sînt săraci sufletește. Ei sînt închiși în egoismul lor. Bisericile noastre din România au de învățat o mare lecție dela Biserica mamă, condusă de apostoli. Dacă ele ar fi mai darnice, am fi mult mai înainte cu lucrul Domnului.

3. **Prima biserică a fost misionară** (4: 33; 5—14). Ei mărturiseau pe Domnul cu **putere**. Ei nu erau martori slabi și fricoși. Duhul lui Dumnezeu, care e puterea dinamică a bisericii, lucra prin ei. Biserica lupta cu toată rîvna pentru mîntuirea celor pierduți. Nu e mirare că Dumnezeu i-a binecuvîntat așa de tare. Un mare har era peste toți. Ei tresăltau de fericire. Lumea se pocăia

cu zecile și cu sutele. Ah să facem și din bisericile noastre așa biserici unite, darnice și misionare!

1. Ce fel de împărăție așteptau ucenicii? 2. Care e cea mai mare însărcinare dată bisericii? 3. Ce promisiune a făcut Isus ucenicilor? 4. Ce au făcut ucenicii ca să primească Duhul Sfânt? 5. Cari sînt calitățile primei biserici creștine? 6. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Primii Creștini.

Lecțiunea 15-a.

Aprilie 10.

Textul: Faptele 11: 19—30.

Cuv. de aur: „Și orice faceți cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în numele Domnului Isus“. Coloseni 3, 17.

Pentru învățător: Lucrul unui învățător al Școalei Duminicale nu e numai să învețe lecțiunea Duminica. El trebuie să se intereseze de sufletele membrilor clasei sale. Trebuie să-i viziteze la ei acasă, cel puțin odată pe lună. Acolo trebuie să stea de vorbă cu fiecare personal, să se roage cu ei și să-i apropie de Dumnezeu.

Duminica trecută am văzut cum s'a înființat prima biserică și ce fel de calități a avut ea. Azi vom studia despre a două biserică mare, care a fost prima biserică între păgîni. Să ținem minte dela început, că ucenicii din Antiohia au fost numiți prima dată creștini. Azi pretind mulți că sînt creștini. Să vedem ce fel de creștini au fost primii creștini.

Orașul Antiohia. Acest oraș a fost înființat de Seleucus I, regele Siriei, cam 300 de ani înainte Cristos. El a fost așezat pe coasta de răsărit a Mării Mediterane, cam 20 de km. dela țarm, în locul unde rîul Orontes se îndreaptă spre mare. Regii Siriei au făcut din el capitala lor. Pe timpul apostolilor, Antiohia era a treia cetate din lume, după Roma și Alexandria. Ea avea o populație de o jumătate de milion; prin urmare era de mare cam cît orașul București. Pe lîngă aceasta, Antiohia era un mare centru comercial. Drumurile din Palestina și din Europa treceau pe aici spre valea Mesopotamiei. Comerțul pe mare încă pleca de aici. Mărfurile din Europa și din Asia erau aduse pe piața Antiohiei. Din această pricină, Antiohia avea o populație amestecată.

Acest oraș era un loc bun, de unde putea să se răspîndească creștinismul în toată lumea.

Cum a ajuns Evanghelia în Antiohia (19—22). Persecuția lui Saul a făcut bine Evangheliei. Ucenicii se așezaseră bine în Ierusalim. Ei uitaseră să meargă în toată lumea, cum le poruncise Mîntuitorul. Dar persecuția i-a împrăștiat. Și, pretutindeni pe unde au mers, ei au predicat Evanghelia. Însă cei mai mulți din ei aveau o idee greșită despre Cristos. Ei credeau că El e numai al Iudeilor și că celelalte popoare sînt nevrednice de mîntuire. Și așa, ei predicaau Evanghelia numai Iudeilor. Totuș printre ei au fost cîțiva, cari aveau idei mai largi. Ei au ajuns în Antiohia și au început să predice Evanghelia și păgînilor. O mare trezire s'a făcut aici. Primii creștini au luat ființă în felul următor:

1. Li s'a predicat Evanghelia de oameni simpli (19, 20). Cei ce au predicat, nu erau nici apostoli nici predicatori.

2. Ei au crezut (21). Ei au fost oameni mari, nu copii. Și s'au făcut creștini, crezând în Isus Cristos ca Mîntuitorul lor personal. Deci cei ce se fac creștini prin naștere, n'au drept să se numească astfel.

3. S'au întors la Domnul (21). Ei au părăsit viața strică și s'au pocăit. Prin credință și pocăință, au început o viață nouă.

Barnaba vine la Antiohia (22—30). Cînd a auzit biserica din Ierusalim despre mișcarea din Antiohia, a trimis aici pe Barnaba. El a fost un om darnic (își dăruise toată averea pentru Domnul), plin de Duh, de credință și de bunătate. Biserica din Antiohia l-a oprit ca predicator al ei. Dar lucrul aici era foarte mare. El a avut nevoie de ajutor. Și atunci și-a adus aminte de Saul, care era în Tars. A plecat după el, l-a adus aici și au lucrat în lucrul misiunii. Iată ce au făcut ei:

1. Au adus suflete la Cristos (24). 2. Au crescut membrii bisericii. 3. Au învățat biserica să fie darnică (27—30).

1. Ce fel de oraș a fost Antiohia? 2. Cum de a ajuns Evanghelia în el? 3. Cum s'au convertit primii creștini? 4. Ce deosebire e între ei și între cei ce se fac creștini prin naștere? 5. Ce fel de om a fost Barnaba? 6. De unde a adus el pe Saul? 7. Care a fost lucrul lor în Antiohia?

Primii misionari.

Lecțiunea 16-a.

Aprilie 17.

Textul: Faptele 13:1—5, 13—16, 42—53; 14, 19—28.

Cuv. de aur: „Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“. Marcu 16, 15.

Pentru învățător: Mărește clasa ta. Fii și tu misionar ca Pavel. Nu te mulțumi cu elevii pe cari îi ai. Sînt așa de multe suflete pierdute în lume, cari nu știu nimic despre Mîntuitorul. Du-te și îi chemă la clasa ta. Adu-i la Isus.

Azi vom studia despre primii misionari, cari au plecat în țări păgîne cu vestea Evangheliei.

Chemarea primilor misionari (13: 1—5). Pavel și Barnaba lucrau din răspuțeri în Antiohia. Ei luptau pentru mîntuirea acestui oraș pierdut. Intreaga biserică era într'o mare trezire religioasă. Ei erau așa de fericiți că-l au pe Isus; dar în jurul lor era o lume pierdută în păcate. Siria și Asia mică era toată în întunericul păcatului. Oamenii din aceste regiuni erau mai mult de jumătate slavi, și femeile nu erau tratate cu mult mai bine decît animalele. Credințele greșite, boalele, suferința și nedreptatea domneau pretutindeni. Biserica din Antiohia a petrecut mult timp în post și pe genunchi, rugîndu-se pentru această lume pierdută. Deodată, ei au simțit că Duhul Sfînt le vorbește: „Puneți-mi la o parte pe Barnaba și pe Saul“. Ei trebuie să plece cu vestea Evangheliei la cei pierduți. Biserica a răspuns imediat acestei chemări. S'a ținut un mare serviciu de ordine și de rugăciune și primii misionari au fost trimiși în alte țări.

Prima călătorie misionară a lui Pavel și Barnaba (13—16). Pavel și Barnaba au plecat spre Asia mică cu corabia. Prima oprire au făcut-o în insula Cipru. După ce au înființat aici o biserică, au plecat pe mare și au ajuns în Asia Mică. (Învățătorul să studieze harta.) Au trecut prin Perga și au ajuns în Antiohia. Aici era o colonie romană și o sinagogă iudaică. Ei au predicat Evanghelia, prima dată, în sinagogă. Dar cînd au văzut Iudeii cită lume vine la Cristos, i-au scos afară. Apostolii s'au dus la neamuri și au predicat acolo. Oamenii se pocăiau cu sutele și vestea Evangheliei pleca prin toată țara. Iudeii au pus la cale autoritățile și aceștia au alungat pe Pavel și Barnaba. Ei au plecat spre răsărit, în ce-

tățile Iconiă, Listra și Derbe. În mijlocul prigonirilor, ei au înființat în fiecare loc câte o biserică.

Organizarea bisericilor (14, 19—28). Pavel și Barnaba s'au întors pela fiecare grup de credincioși, ca să-i sfătuiască și să-i organizeze. Aici vedem cum au fost organizate primele biserici creștine.

I. Ele au fost de sine stătătoare (autonome). Deja am văzut că biserica din Ierusalim și cea din Antiohia au fost independente una de alta. Ele, însă, au colaborat împreună. Aceste biserici din Asia mică au fost organizate fiecare separat. Și Pavel n'a pus vre-o autoritate superioară peste ele. Fiecare biserică a fost responsabilă direct înaintea lui Cristos.

Ele au avut numai două grade de funcționari (23). În textul nostru se găsește funcția de presbiter. În altă parte a Bibliei se găsește și funcția de diacon. Cuvintele „presbiter“, „bătrân“ și „episcop“ au acelaș înțeles și sunt numele a același funcțiuni în Biblie. Și acești presbiteri sau păstori aveau misiunea să servească bisericile prin predicarea Evangheliei și administrarea tainelor. Ei erau servi și nu stăpini. Apoi nu găsim în tot Noul Testament preoți în bisericile creștine, nici vre-o altă autoritate peste presbiteri și biserici, afară de Cristos. Bisericile baptiste trebuie să fie organizate după Noul Testament.

1. Cine a trimis pe Pavel și pe Barnaba în misiune? 2. De unde au plecat? 3. Cari sînt cetățile principale la cari s'au dus? 4. Ce au făcut ei acolo? 5. Ce fel de organizare au avut bisericile din Noul Testament? 6. Cîte grade de funcționari erau în bisericile primitive? 7. Era vre-o autoritate peste biserici afară de Cristos? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Misionarii pioneri.

Lecțiunea 17-a.

Aprilie 24.

Textul: Faptele 15: 21—41.

Cuv. de aur: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibe viață vecinică“. Ioan 3, 16.

Pentru învățător: Să nu crezi, dragă frate sau soră, că lucrul de învățător e ceva umil și de mică însemnătate. Funcțiunea de învățător e una dintre cele mai mari

servicii în biserică. Eu cred că e a doua după funcția de predicator. Bucură-te că ai așa mare ocazie să lucrezi pentru Domnul și îndeplinește-ți bine slujba.

În lecțiunea de azi, vedem cum s'a ridicat o mare neînțelegere în primele biserici creștine și cum a fost aplanată.

Creștinismul în crucile drumului. În timp ce Pavel stătea la Antiohia, au sosit acolo niște frați din Ierusalim; cari au început să spună că, dacă creștinii veniți din alte popoare la Cristos, nu se taie împrejur și nu țin legea lui Moise, adică, dacă nu se fac și Iudei, nu vor fi mântuiți. Toată frățietatea a fost turburată. Dacă acest lucru e adevărat, atunci tot ce a făcut Pavel e degeaba. El trebuie să meargă pela toate bisericile, pe cari le-a înființat printre păgini, și să le taie împrejur. Și aceasta înseamnă că Cristos nu e destul pentru mântuire, ci trebuie și legea. Pavel a văzut imediat pericolul. El a văzut că acești frați erau mai mult Iudei decât creștini. Spiritul de Farisei nu se nimicise din ei. Dacă ei au succes, creștinismul va deveni o sectă iudaică, robită de toate tradițiile fariseice. Aceasta înseamnă nimicirea creștinismului. Dar ce e de făcut? Au fost acești oameni trimiși de apostolii din Ierusalim? Se unește și Biserica din Ierusalim cu părerile acestor turburători? Pavel a avut o ședință cu biserica, în care s'a hotărât ca el și Barnaba să plece la Ierusalim, ca să discute cu Apostolii această chestiune. La Ierusalim a aflat că, Apostolii, bătrânii și majoritatea bisericii erau de partea lor. Dar era un grup în biserică, compus din foști Farisei, cari cereau cu toată puterea ca neamurile să devină Iudei (15, 5). În ședința bisericeii, la propunerea lui Iacob (fratele Domnului), care era predicator în Ierusalim, s'a hotărât să se trimită o scrisoare bisericilor dintre neamuri.

Conținutul scrisorii (23—29). Această scrisoare a fost adresată tuturor bisericilor dintre păgini. În ea se spune că acei turburători n'au fost trimiși de Apostoli și nici de biserică. Cu Pavel și Barnaba, ei trimit încă doi frați, cari vor spune cu grai viu cele scrise în epistolă. Ei nu trebuie să păzească nimic din lege. Dar, din pricină că între păgini era răspândită idolatria și curvia, ei le recomandă să se păzească de ele. La încheiere se vede că această scrisoare nu e o poruncă. Biserica din Ie-

rusalim nu e superioară celorlalte. Ea numai recomandă bisericilor să facă acest lucru.

Pavel și Sila în misiune (30—41). Pavel a luat această scrisoare și a venit, împreună cu ceilalți frați, la Antiohia. Frații de aici s'au bucurat foarte mult, când au auzit cele scrise. Dar Pavel s'a bucurat mai mult. El biruise pe acei cari au vrut să fure libertatea neamurilor în Cristos. După mai multă vreme, Pavel a chemat pe Barnaba să meargă împreună pela bisericile înființate de ei, prin Asia Mică. Barnaba a vrut să ia și pe Marcu, nepotul său. Pavel s'a împotrivit. Marcu fugise din misiune. El era fricos. Lui Pavel nu-i trebuie astfel de misionari. Ei sînt mai mult o povoaară, decît un ajutor.

Așa, ei s'au despărțit. Barnaba a plecat cu Marcu în Cipru; iar Pavel s'a dus cu Sila prin Cilicia și Siria. Aici ei au întărit bisericile și le-au citit scrisoarea dela Ierusalim.

1. Ce fel de învățătură au adus acești Iudei în Antiohia? 2. Ce pericol era în acea învățătură? 3. Ce a făcut Pavel cînd i-a auzit? 4. Ce fel de oameni erau acești frați? 5. Ce s'a hotărît la conferința din Ierusalim? 6. De ce n'a vrut Pavel să primească pe Marcu în misiune? 7. Cu cine a mers el? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Prezența vecinică a lui Cristos.

(Paștele)

Lecțiunea 18-a.

Maiu 1.

Textul: Matei 27: 11—14, 26—66; 28: 1—11, 16, 20.

Cuv. de aur: „Am fost mort și iată că sînt viu în vecii vecilor“. Apoc. 1, 18.

Pentru învățător: Azi sînt Paștele. Lecțiunea se ocupă cu moartea și învierea Domnului. Noi nu avem destul spațiu în Călăuză, ca să descriem toate suferințele Domnului. Dar tu poți studia Biblia mult. Încearcă să descrii bine elevilor suferințele Mîntuitorului. Arată-le că El a suferit pentru noi. Îți urez sărbători fericite.

În lecțiunea de azi vom studia despre moartea și învierea Domnului.

Isus a fost dus de Iudei în fața lui Pilat, guvernatorul roman. Pilat a aflat imediat că Isus nu e vinovat. Dar temându-se de popor, l-a condamnat la moarte. Isus fusese chinuit toată noaptea. Fusesse bătut așa de mult,

încît abia mai stătea pe picioare. Și acum e dat din nou pe mîna soldaților romani, cari îi fac o cunună de spini și i-o trag fără nici o milă pe cap. Il scuipă și-L lovesc puternic. El tace și suferă. Apoi aduc o cruce grea de lemn și l-o pun pe umerii Săi slăbiți. Dar El cade sub ea. Atunci prind pe un străin și-l forțează să o ducă. În urma Lui merg toți dușmanii Lui, strigînd și batjocorindu-L. Ei îl urăsc așa de tare, încît vor să-l vadă murind. Un mic grup e la o parte, compus mai mult din femei, cari plîng. Ei ajung pe Golgota. Aici desbracă pe Isus de haine și-L așează pe cruce. Și acum vine momentul cel mai teribil. Mîinile Lui sînt întinse și li bat cîte un cui gros prin fiecare mînă. Li pun picioarele unul peste altul și bat un cui mare prin ele. Alătura e săpată deja o groapă. În ea e așezată crucea și ridicată în sus. Toți dușmanii Lui strigă și-și bat joc de El. În aceste clipe de durere nespuse de mare, se aude vocea lui Isus: „Tată, iartă-le că nu știu ce fac“.

Isus a suferit pe cruce șeasă ceasuri. După aceasta, a murit. El a fost înmormîntat de Iosif din Arimatea, în mormîntul său și o piatră mare a fost pusă pe gura mormîntului. Cei ce l-au omorît, au pus păzitori la mormînt, ca nu cumva Isus să fie furat.

Învierea (28, 1—10). În a treia zi dimineata, s'a pogorît un înger din cer, a prăvălit piatra și Isus a înviat. Femeile au venit la mormîntul Său, dar nu l-au găsit. Un înger le-a spus că El e viu. Cînd au plecat de acolo, au întîlnit pe Isus. Ah ce bucurie a fost în sufletele lor! El le-a trimis să meargă să ducă vestea învierii, ucenicilor.

Marea însărcinare (28, 16—20). Isus S'a arătat de multe ori ucenicilor Săi. Cînd li S'a arătat ultima dată, le-a dat cea mai mare poruncă. El i-a trimis în toată lumea să facă următoarele lucruri:

1. Să facă ucenici toate popoarele.

2. Să-i boteze.

3. Să-i învețe tot ce le-a poruncit.

El le-a promis că va fi cu ei totdeauna.

Istoria care urmează, ilustrează de ce a trebuit să moară Isus pe cruce. Pe timpul republicii Romane, un general era cu armata sa pe cîmpul de luptă. El a așezat armata pe un șes și a săpat în jurul ei un șanț mare. Apoi a dat ordin, ca nimeni să nu treacă acel șanț. Cel ce va trece, va fi bătut cu nuele. Mama gene-

ralului venise la el și s'a întâmplat că tocmai ea a trecut prima dată șanțul. Toată armata a fost curioasă să vadă ce va face generalul? Va pedepsi pe mama lui, sau va călca legea dată de el? Mama a fost chemată în fața judecăței și generalul împreună cu consiliul de judecată, au pedepsit-o să fie bătută. Acest fel de a bate era foarte dureros. Condamnatul era bătut cu niște nuele groase peste spate. Generalul a poruncit să se aducă nuelele, dar când a trebuit să meargă mama lui ca să fie bătută, a trecut el în locul ei, și a poruncit să dea în el. Așa a făcut Dumnezeu. Omul a călcat legea morală a lui Dumnezeu. El trebuia pedepsit. Dar Dumnezeu a dat pe Isus să moară în locul nostru, căci ne-a iubit.

1. Dece a condamnat Pilat pe Isus? 2. Cine a pus cununa de spini? 3. Descrie cum a fost restignit Isus? 4. Câte ceasuri a suferit Isus pe cruce? 5. Cine L-a îngropat? 6. Cine L-a văzut prima dată după înviere? 7. Care a fost ultima poruncă a lui Isus către ucenici? 8. Ce a conținut acea poruncă? 9. Spune istorioara din Călăuză!

Un atac contra răului.

Lecțiunea 19-a.

Maiu 8.

Textul: Faptele 19, 8—20.

Cuv. de aur: „Deaceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit tot”. Efeseni 6, 13.

Pentru învățător: Acuma e primăvară. Deaceea poți să scoți clasa ta afară și acolo să o înveți. Ar fi bine să faci o excursie cu clasa ta la cîmp sau la pădure, mai ales cu copiii și cu tinerii. Acolo te poți juca cu ei jocuri nevinovate și poți cînta.

Azi îl găsim pe Pavel în Efes. El a fost foarte înțelept în alegerea locurilor unde să predice Evanghelia. A ales Antiohia, Efesul, Atena, Corintul și Roma, cari erau cele mai mari cetăți depe acele vremuri.

Lucrul său în Efes. Pavel a fost un foarte mare predicator. Trei ani de zile el a predicat cu lacrimi în ochi, iubirea lui Isus, în acest centru păgîn. Trei luni a predicat Evanghelia în sinagoga Iudeilor. Dar Iudeii l-au dat afară. Atunci Pavel s'a mutat într'o școală. Aici a predicat în fiecare zi Evanghelia. El a lovit puternic în vrăjitori. Oamenii au fost convinși și și-au ars cărțile de

vrăjitorii. Când a lovit în idoli, s'a făcut răscoală. Dar Pavel a stat tare. Oamenii din satele și orașele Asiei veneau să-l asculte. Vestea Evangheliei a mers pretutindeni. Iată ce poate face Dumnezeu. Pavel a știut că datoria sa este să aducă lumea la Cristos.

Viața lui Pavel ne aduce aminte de William Carey. El a fost poate cel mai mare bărbat al creștinismului după Pavel. S'a născut în Anglia pe la 1760. A fost de meserie pantofar. A găsit pe Isus în copilărie. A citit Biblia mult, în Biblie a găsit porunca „duceți-vă în toată lumea“. A citit niște cărți despre viața păgînilor din India, și s'a întrebat: „De ce nu duc creștinii Evanghelia la acești păgîni? Nu ne sună și nouă porunca să mergem în toată lumea?“ Și atunci, în sufletul său a pătruns convingerea, că bapțiștii trebuie să trimită misionari în țările păgîne. Dar bapțiștii erau foarte slabi în Anglia. Spiritul misionar era aproape stins. Ei se ocupau mai mult cu disciplina. Când s'a sculat Carey, la un studiu Biblic, și a spus fraților săi că trebuie să trimită un misionar în străinătate, un predicator bătrîn l-a întrerupt, spunîndu-i: „Sezi jos, tinere. Dacă Dumnezeu vrea să mîntuiască pe păgîni, va face aceasta și fără tine.“ Dar Carey n'a șezut. La o mare conferință, el a ținut o predică nemuritoare, cu subiectul: „Încercați lucruri mari cu Dumnezeu și pretindeți lucruri mari dela Dumnezeu“. Atunci bapțiștii l-au trimis ca misionar în India. Astfel, el a devenit tatăl misiunilor moderne. În țara unde a predicat el, azi sînt peste trei sute de mii de bapțiști. El a tradus Biblia în patruzeci de limbi și dialecte, dînd cuvîntul lui Dumnezeu la 300,000,000 de suflete. Carey a deschis ochii credincioșilor, ca să vadă că, datoria lor supremă e să aducă lumea la Dumnezeu. Sîntem și noi misionari ca Pavel și ca William Carey?

1. De ce a ales Pavel cetățile cele mari ca să predice în ele? 2. Cîtă vreme a predicat Pavel în Efes? 3. Unde a predicat el prima dată? 4. Ce fel de dușmani a avut acolo? 5. Unde s'a născut Carey? 6. Ce fel de convingere a avut el? 7. Care a fost subiectul predicii lui? 8. Unde a plecat el ca misionar? 9. La cîte milioane de oameni a dat el Biblia? 10. Care e datoria supremă a bisericii lui Cristos?

Spiritul Biruinței.

Lecțiunea 20-a.

Maiu 15.

Textul: Romani 8, 14—28.

Cuv. de aur: „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea și acea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră“. I. Ioan 5:4.

Pentru învățător: Are clasa ta nume? E bine ca fiecare clasă să aibe un nume. Bunăoară unei clase de bărbai, îi poți da numele „Clasa Berea“, unei clase de copii „Clasa Timotei“ și unei clase de fete „Clasa Magdalena“. In Biblie se găsesc nume frumoase pentru fiecare clasă.

Duminica trecut am studiat cum Pavel a predicat Evanghelia în Efes și cum a mers Carey ca misionar în India. Azi vom studia despre fericirea celor ce sînt stăpîniți de Duhul lui Dumnezeu. In capitolul 8 dela Romani, Pavel arată că oamenii se împart în două părți. O parte din ei se conduc după îndemnurile firii pămîntesti. Aceștia merg la moarte spirituală. O altă parte se lasă conduși de Duhul lui Dumnezeu. Firea lor pămîntească este restignită. In lecțiunea noastră, el arată care e partea celor cari se lasă conduși de Duhul lui Dumnezeu.

1. Ei sînt copii ai lui Dumnezeu (14—16). Ei sînt membrii în familia cerească. Au căpătat dreptul să-i zică lui Dumnezeu: **Tată.** Ei nu trebuie să se mai teamă de nimeni.

2. Ei sînt moștenitori ai slavei viitoare (17—25). Cristos este Fiul lui Dumnezeu. Dacă și ei sînt fii ai lui Dumnezeu, au parte, împreună cu Cristos, la toate bogățiile cerului. Pavel spune că suferințele de acum sînt o nimica, față de gloria care se va arăta la venirea Domnului. Ce bogății mărețe au copiii lui Dumnezeu! Cerul și pămîntul, viața și eternitatea sînt proprietatea lor. Natura, care a fost blestemată din pricina păcatului, așteaptă și ea descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Atunci se va crea cer nou și pămînt nou pentru poporul sfînt.

3. Duhul sfînt se roagă pentru ei (26, 27). Duhul sfînt are mare rol în viața creștină. El luptă pe orice cale să ne facă după voia lui Dumnezeu. El îndeamnă pe copiii lui Dumnezeu la rugăciune. El se roagă prin noi și pentru noi. Copiii lui Dumnezeu sînt aceia a căror viață e sub conducerea Duhului sfînt.

4. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele lor (28). Acesta este unul dintre cele mai mărețe versete din Biblie. Un copil al lui Dumnezeu trebuie să primească totul ca din mîna unui Tată, care trimite orice asupra lui, ca să-i facă bine. Toată lucrurile, tot cerul și tot pămîntul sînt puse în slujba celui ce iubește pe Dumnezeu. Cineva a spus: „Cînd un om s'a hotărît să trăiască după voia lui Dumnezeu, tot cerul vine să-l ajute.“

Sîntem noi copiii lui Dumnezeu? Sîntem stăpîniți de Duhul lui Dumnezeu, sau sîntem conduși de firea pămîntească? Au putere asupra noastră poftele mîndria, mînia și alte lucruri rele? Cine ne conduce pe noi, Cristos sau poftele? Dacă vrem să avem parte de binecuvîntările copiilor lui Dumnezeu, pe cari le vedem în lecțiunea noastră, trebuie să ne predăm cu totul în mîna Duhul sfînt.

1. În cîte părți se împart oamenii? 2. Unde duce firea pămîntească? 3. Ce binecuvîntări au cei ce se lasă conduși de Duh? 4. Care este moștenirea lor? 5. Cum se explică versetul 28?

BCU Marele Învățător Cluj

Cum e Împărăția lui Dumnezeu.

Lecțiunea 21-a.

Maiu 22.

Textul Matei 13, 31—34, 44—48; 7, 24—29.

Cuv. de aur: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea deloc fără pilde“. Matei 13, 34.

Pentru învățător: Dă elevilor tăi hrana pe care o pot mîncea. Dacă ai copii în clasă, spune-le lecțiunea ca un fel de istorioară simplă și frumoasă. Dacă ai tineri sau adulți în clasă, discută cu ei învățăturile adînci ale lecțiunei. Din fiecare lecțiune trebuie să scoți o învățătură spirituală pentru elevi.

În mai multe Duminici, am studiat despre lățirea creștinismului prin apostoli. Azi ne vom întoarce să studiem mai multe pilde spuse de Mîntuitorul. Vom vedea cum a știut Marele Învățător să illustreze cele mai adînci învățături spirituale, prin niște istorioare simple. În lecțiunea de azi, Isus spune cinci pilde cu privire la Împărăția lui Dumnezeu.

Creșterea Împărăției lui Dumnezeu (13, 31—34). Foarte mulți au o idee greșită despre Împărăția lui

Dumnezeu. Ei cred că ea va începe în ziua judecării. Ei spun că acum lumea e în mîna deavolului, că lumea merge din rău în mai rău, și copiii lui Dumnezeu se împuținează. Cu cît ne apropiem de sfîrșitul lumii, cu atît păcatul are mai mare putere peste oameni. Această învățătură e greșită și împotriva Bibliei. Isus Cristos a învățat tocmai contrariul. El a spus Fariseilor: „Impărăția lui Dumnezeu e deja între noi“. Impărăția spirituală a lui Dumnezeu a început la venirea lui Cristos. El, în aceste pilde, cu grăunțele de muștar și cu aluatul, arată cum va crește această Impărăție pe pămînt. Grăunțele de muștar e cea mai mică dintre toate sămințele; dar, dacă e semănat, crește din el un copac foarte mare. Și, după cum această sămință mică se desvoltă treptat în grădină, în mijlocul altor plante, tot astfel Impărăția cerurilor, începută așa mică cu cei 12 ucenici, crește și se desvoltă, dealungul veacurilor, pînă va ajunge cea mai puternică Impărăție pe pămînt. Și, după cum aluatul puțin se lățește în toată făina, pînă o dospește toată; tot astfel Impărăția spirituală și invizibilă, pătrunde treptat în sufletele oamenilor, transformînd această lume spre slava lui Cristos. Dar această Impărăție e spirituală, nu politică. Ea nu se mărește cucerind țări, ci inimi. Cu cît mai mulți oameni primesc pe Cristos în inimile lor ca Rege și Domn, cu atît Impărăția lui Dumnezeu vine mai tare pe pămînt. Impărăția lui Cristos crește treptat și la a doua venire, El va ajunge pe deplin Regele regilor și Domnul domnilor.

Bogățiile Impărăției lui Dumnezeu (44—46). Pe vremurile vechi, cînd banii erau de aur și de argint, cînd nu erau bănci și erau tîlhari mulți, se obicinuia ca banii să fie îngropați în pămînt. De multe ori veneau răsboaie, oamenii fugeau și erau omorîți; iar comorile rămîneau în pămînt. Așa se întîmpla de multe ori, că un om descoperea comori în pămînt. Din aceste lucruri Isus a luat o mare pildă. Cel ce găsește Impărăția lui Dumnezeu, adică cel ce găsește viața nouă în Cristos, se bucură tot atît de mult, ca și cel ce găsește o comoară sau un mărgăritar de mare preț. El se desparte de tot ce-i lumesc și păcătos, și trăiește cu Cristos. Sîntem noi gata să cumparam Impărăția lui Dumnezeu? Este ea cea mai scumpă comoară pentru noi?

Impărăția lui Dumnezeu e stabilă (7: 24—29). Lumea trece cu pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu

zidește pe o stîncă vecinică. Lumea acesta va trece prin multe furtuni. Ceice zidesc în nisip și se bazează pe lucrurile trecătoare ale lumii, vor fi nimiciți cu tot ce au. Căderea lor va fi grozavă. Dar cel ce zidește pe Stîncă Cristos și pe Împărăția lui vecinică, va sta tare. Bogăția lui e vecinică, biruitoare și stabilă. Pe ce zidim noi? Facem noi parte din Împărăția lui Dumnezeu?

1. Despre ce studiem azi? 2. Cari sînt părerile greșite cu privire la Împărăția lui Dumnezeu? 3. Merge lumea spre rău sau spre bine? 4. Cum e Împărăția lui Dumnezeu? 5 Cum se explică pilda cu muștarul și aluatul? 6. Ce vrea să spună Domnul prin pildele cu cămoara și mărghitarul? 7. Dar cu casa pe stîncă?

A da cu inima largă.

Lecțiunea 22-a. (Duminica 5-a.) Maiu 29.

Textul: Matei 21 : 1—10.

Cuv. de aur: „Ci tu, cînd faci milostenie să nu știe stînga ta ce face dreapta“. Matei 6 : 3.

Pentru învățător: Azi e Duminica a 5-a. Această Duminică e o zi de jertfă, pentru a ajuta lucrul Școalelor Duminicale din toată țara. La această lecțiune și la celelalte din Duminica a 5-a, vom pune un adaus, în care vom face un mic istoric al Școalelor Duminicale. Să înveți bine pe elevi istoria Școalelor Duminicale. Să faci o colectă mare, pentru a ajuta lucrul lui Dumnezeu în toată țara.

Duminica trecută am învățat cum e Împărăția lui Dumnezeu. Azi vom vedea cine poate avea parte de această Împărăție.

Primii invitați (1—7). Isus a spus această pildă Iudeilor. Ei au fost primii invitați în Împărăția lui Dumnezeu și la nunta cea mare, dar ei au refuzat. Deaceia, cetatea lor a fost nimicită. Iudeii au știut că această pildă e împotriva lor.

Cealalți invitați (8—10). Prin aceia că împăratul a trimis pe slugi la răspîntii se cheme pe toată lumea, Isus a vrut să spună că, Dumnezeu invită azi la nunta Sa pe toți oamenii. Din toate popoarele și din toate clasele.

Haina de nuntă (11—14). În răsărit se obicinuia ca, atunci cînd un om mergea la nuntă, la poartă, să primească o haină nouă. Aceasta se numea haina de

nuntă. Isus o scos din acest obicei, o mare învățătură. Fiecare om, cînd intră în Impărăția lui Dumnezeu, adică, atunci cînd se pocăește, capătă o inimă nouă. Dacă el nu are această inimă nouă, nu va avea loc la nunta Mielului.

Noi cei din Școala Duminicală sîntem slugii Regelui. Sîntem trimiși să aducem pe toată lumea la Cristos Mîntuitorul.

Ceva despre Școala Duminicale din lume.

Mișcarea Școalei Duminicale a fost începută de Robert Raikes în 1780. El a fost un ziarist creștin din Gloucester. În ziarul său, el a scris mult contra nedreptăților sociale din jurul său. Dar a văzut că nu e ascultat. Duminică cu Duminică, a văzut o mulțime de copii, cari pierdeau vremea degeaba pe străzile orașului. Atunci i-a venit în cap o idee sfîntă. Lumea s'ar putea schimba prin copii, dacă acestora li s'ar da o creștere bună. El a hotărît atunci să adune copiii de pe străzi în fiecare Duminică și să-i învețe carte și Biblia. Altfel s'a început prima Școală Duminicală la 1780. De atunci au trecut 150 de ani. În acest timp Școala Duminicală s'a lățit cu o repeziciune foarte mare prin Anglia, prin America și apoi au trecut și în celelalte continente. Anul trecut s'a ținut o mare serbare în Anglia, ca îndeplinire a 150 de ani de cînd R. Raikes a înființat prima Școală Duminicală. I s'a ridicat o foarte mare statuie. La această mare serbare s'a raportat, că în toată lumea azi sînt 30,000.000 de membri în Școalele Duminicale. Iată cît de mult a înaintat Școala Duminicală! Noi trebuie să ajutăm Școalele Duminicale și în țara noastră. Uniunea Școalelor Duminicale din România luptă cu toate puterile ca să întărească și să îmbunătățească Școalele Duminicale. S'o ajutăm cu o colectă mare. Prin aceasta ajutăm ca Biblia să pătrundă în sufletul poporului Român. Dumnezeu să ne ajute să facem lucruri mari prin Școala Duminicală.

1. Despre ce studiem azi? 2. Cine au fost acei cari au venit la nuntă? 3. Pe cine a chemat regele la urmă? 4. Ce înseamnă haina de nuntă? 5. Cînd s'a înființat prima Școală Duminicală? 6. Cine a înființat-o? 7. Cîți membrii au Școalele Duminicale din toată lumea?

Umilința.

Lecțiunea 23-a.

Iunie 5.

Textul: Matei 23, 1—12.

Cuv. de aur: „Iubiți-vă unul pe altul în dragoste frățească. În cinste fiecare să dea întâietatea altuia.“
Romani 12, 10.

Pentru învățător: Cultivă viața ta sufletească! Păzește-te de păcat mai tare ca de foc! Alungă din mintea ta gândurile rele! Dumnezeu nu va binecuvînta lucrul tău, dacă tu nu duci o viață curată. Cugetă-te mult la Isus! Roagă-te mult! Studiază Biblia mult! Viață sfântă, nepătată și legături strînse cu Isus, trebuie să aibă un învățător.

Duminica trecută am văzut cum Dumnezeu cheamă toată lumea la mîntuire prin slugii săi. Azi vom studia despre umilință.

Isus protestează împotriva mîndriei Fariseilor fățarnici (1—7). Cuvintele din lecțiunea noastră au fost pronunțate de Mîntuitorul în ultima Sa predică în Templu. Era Marți, în săptămîna patimilor. Templul era plin de poporul, care venise în Ierusalim la sărbătoarea Paștelor. De o parte stăteau Fariseii și cărturarii poporului, plini de ură ucigătoare. Isus s'a sculat și a ținut această predică puternică, care lovea cît se poate de tare în conducătorii poporului. Isus îi acuză de fățarnicie și mîndrie. Ei pun sarcini grele pe popor, dar nici cu un deget nu le ating. Tot ce fac e pentru ca să fie văzuți de oameni. În inima lor nu e religie deloc. Ei se îmbracă în așa fel ca să arate oamenilor prin haine cît sînt de sfinți. Iudeii obișnuiau să poarte niște curele, numite filacterii, pe cari erau scrise rugăciuni. Ei le învârtteau pe lîngă mîna stîngă aproape de inimă. Fariseii purtau niște filacterii mult mai late decît trebuia, ca să arate oamenilor cît de mult se roagă. Ei își făceau haine speciale ca să pară sfinți, și le plăcea să fie numiți de toată lumea: Rabi și să le facă plecăciune, parcă ei ar fi altfel decît restul lumii. E interesant că azi tocmai acei, cari se pretind mari urmași ai lui Cristos, fac ca Fariseii. Umblă cu haine speciale și așteaptă să le sărute lumea mîna. Ei se cred mai sfinți ca toți. Se pretind că sunt mijlocitori între Dumnezeu și om, și mai așteaptă să fie numiți: Părinte! (9). Această mîndrie și pretenție Fariseică a fost cel mai urît și cel mai denunțat lucru de Cristos.

„**Voi toți sînteți frați**“ (8). În timpul vorbirii sale, Isus se întoarce spre ucenici și le anunță un mare principiu, după care trebuie să se conducă ei în lucrul Său. Acesta e principiul egalității, principiul baptist. În bisericele lui Cristos, el e Domn, iar noi toți sîntem frați. Avem aceleaș drepturi și aceleaș datorii. Predicatorul sau bătrînul bisericei, n’au mai mult drept decît fiecare membru din biserică. Un frate n’are drept să judece pe altul. Cristos e Judecătorul. Aceasta e democrația creștină; egalitatea în fața lui Cristos.

Al doilea principiu (9—12). Cristos atunci spune ucenicilor încă o învățătură. Voi nu sînteți chemați să domniți nici să stăpîniți, ci să serviți. Cei ce sînt aleși în biserici în ceva funcție, nu sînt aleși ca să poruncească, ci să slujească. În lucrul nostru trebuie să fim conduși de acest spirit de umilință. Să ne păzim de mîndrie. Să nu așteptăm ca alții să ne servească. Să nu poruncim. Să nu judecăm. Să fim umiliți, gata să servim. Cînd sîntem aleși de biserică în ceva funcție, să nu ne fălim cu ea, ci să o privim ca ocazie prin care putem să servim pe alții.

1. Despre ce am studiat Duminica trecută? 2. Despre ce studiem azi? 3. Cînd și unde a spus Isus aceste cuvinte? 4. Prin ce încercau Fariseii să-și arate sfințenia? 5. Ce erau filacteriile? 6. Sînt Farisei și azi? 6. Cari sînt cele două mari principii spuse de Isus? 7. Are un predicator mai mare drept în biserică decît un membru simplu? 8. Cum trebuie să privim noi o funcție din biserică? 9. În ce trebuie să fim umiliți?

Să fim Miloși.

Lecțiunea 24-a.

Iunie 19.

Textul: Luca 10, 25—37.

Cuv. de aur: „Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv“. Luca 6: 36.

Pentru învățator: Azi studiem frumoasa pildă a Samariteanului milostiv. Am pus și o istorioară frumoasă, pe care trebuie să o spui elevilor tăi. Dar nu te mulțumi numai să-i înveți. Indemnă-i să viziteze și ei pe bolnavi. Fă-ți timp și ia mai mulți din elevi sau eleve. și du-te cu pela familiile sărace și bolnave. Învață acolo pe copii cum trebuie să ajute pe cei bolnavi și săraci.

Această pildă frumoasă a fost un răspuns al Mîntuitorului către un învățat în legi. Acest învățat în legi a venit să ispitească pe Isus. El L-a întrebat prima întrebare și a primit răspuns potrivit. Dar nu s'a liniștit. A întrebat pe Isus: „Cine este aproapele?” El credea că numai Iudeii sînt aproapele. Celelalte popoare sînt dușmani. Isus i-a răspuns cu această istorioară. În ea se vede clar cum preoții și Leviții n'aveau de loc iubirea de aproapele, pe care o trimbițau Sîmbăta în sinagogă. În samaritean, noi vedem omul ideal. Cînd el vede suferința, jertfește timpul, asinul, oboseala, banul, hainele, cu un cuvînt tot ce are, numai ca să poată ajuta. „Mergi și fă și tu la fel,” ne spune Isus și nouă.

În Anglia era o fată mică, numită Florența Nightingale. Ea locuia în familia unui predicator. Cînd predicatorul mergea să viziteze pe bolnavi, ea mergea cu el și ducea flori sau hrană pentru ei. Cînd ajungea acolo, dădea apă și mîncare bolnavilor și le ajuta cu tot ce putea. În sufletul ei, creștea tot mai mult dorința să ajute pe bolnavi. Cu păpușa ei se juca de-a bolnavul. Dar ea vedea că nu știe cum să ajute pe bolnavi. După ce a învățat să citească, ea a studiat mult Noul Testament și s'a întrebat cum ar putea servi mai bine pe Mîntuitorul. A văzut din Biblie că Mîntuitorul a ajutat mult pe bolnavi și s'a gîndit că așa îl va urma mai bine, dacă va avea aceeaș meserie: să îngrijească pe cei bolnavi. Ea a auzit că în Germania este o școală de surori de caritate, unde se învață cum să fie tratați bolnavii. Și a convins cu greu părinți s'o lase să plece. Ea a plecat. După ce a studiat a mers în Anglia și a ajutat pe bolnavi.

În acel timp, a început războiul între Ruși și Engleji în Crimeea. Soldații engleji au mers pe Marea Neagră și au căzut mulți răniți. Ei au fost transportați cu corabia la Scutari, unde au fost așezați într'un cort murdar. Acolo au stat săptămîni întregi în haine murdare, hrăniți cu mîncare rea, cu rănile infectate, cu hainele nespălate și fără paturi, fără ca să fie cineva ca să-i ajute. Cînd ziarele din Londra au descris această stare, toată Anglia a spus: „Ce grozav!” Florența a scris o scrisoare reginei, în care s'a declarat gata să meargă să ajute pe soldați. Ea a fost trimisă imediat. Cum a ajuns între răniți, le-a schimbat hainele, le-a spălat și le-a bandajat rănile, le-a făcut paturi, le-a făcut hrană foarte bună și adus o viață nouă între ei. Ea

a scăpat zeci de oameni dela moarte. Se spune că răniții o priveau ca pe un înger. Deaceea numele ei a rămas **Ingerul Crimei**. Toată Anglia a felicitat-o. Iată o fată, care a imitat pe Samariteanul milostiv. Suntem și noi gata să ajutăm pe cei bolnavi?

1. Despre ce învățăm azi? 2. Ce l-a întrebat învățătorul în legi pe Isus? 3. Ce a făcut preotul și Levitul? 4. Ce a făcut Samariteanul? 5. Ce ne învață această pildă? 6. Unde s'a născut Florența? 7. Cum de a ajuns ea iubitoare de bolnavi? 8. Unde a studiat? 9. Unde a fost războiul? 10. Care a fost starea răniților? 11. Ce a făcut Florența cu ei? 12. Cum i-a rămas numele ei?

Să fim Iertători.

Lecțiunea 25-a.

Iunie 19.

Textul: Matei 18; 21—35.

Cuv. de aur: „Luați seama la voi înșivă! Dacă frațele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l. Și, dacă-i pare rău, iartă-l!“ Luca 17: 3.

Pentru învățător: Ai adus pînă acum un suflet pierdut la Dumnezeu? Nu uita că lucrul tău principal e acesta. Marele evanghelist Moody, care a adus la Cristos prin predicile lui peste un milion de oameni, a fost condus și el la Cristos de un învățător al Șc. Dum. Adă suflute la Cristos, frate și soră! Aceasta e lucrul tău principal.

Isus a învățat mult despre iertare. El a spus că, dacă nu iertăm, degeaba ne rugăm. Și El ne-a dat o pildă, căci S'a rugat pentru cei ce L-au pus pe cruce, zicînd: „Iartă-le Părinte, căci ei nu știu ce fac“. Lecțiunea noastră urmează după sfatul Mîntuitorului, în care a spus cum ucenicii trebuie să ierte și să se împace.

Intrebarea lui Petru (21—22). Oamenii de pe acele vremuri, auzeau spunîndu-se că, un Rabin poate ierta și de trei ori pe aproapele. Petru, cînd a auzit pe Isus vorbind așa de mult despre iertare, a întrebat pe Domnul, dacă n'ar fi potrivit ca, un frate să ierte de șapte ori. Sigur că el s'a speriat de răspunsul Mîntuitorului. Isus a răspuns că trebuie să ierte de $70 \times 7 = 490$. Prin aceasta a vrut să spună că noi trebuie să iertăm totdeauna și să nu ținem socoteală de cîteori am iertat. A ierta înseamnă a uita. Cel ce spune: „Il iert, dar nu-l uit“ n'a iertat cum trebuie.

Pilda robului nemilostiv (23—35). Robul acesta a fost iertat de 10.000 de talanți, iar el n'a vrut, să ierte pe prietenul său, care îi datora 100 de dinari. 10.000 de talanți erau bani foarte mulți. În banii noștri de azi, acești talanți valorau cam 2.400,000.000 lei (două miliarde patru sute de milioane), iar o sută de dinari erau cam 8000 lei, (Cornilescu în traducerea sa spune numai 100 lei, pentru că înainte de război, lei erau mult mai scumpi). Acest rob a aflat milă în ochii împăratului și a fost iertat de aceasta sumă enorm de mare, și el n'a vrut să ierte pe aproapele său, care îi datora o sumă de treizeci de mii de ori mai mică. Sigur că pe acele vremuri n'a fost nici un rob cu o datorie așa de mare, dar Isus a vrut să arate cât de mare datorie am avut noi înaintea lui Dumnezeu. Cât de mari au fost păcatele noastre și cum Dumnezeu ni le-a iertat. Și apoi cât de mici sînt greșelile, pe care ni le fac semenii noștri, și noi nu sîntem gata să iertăm! Isus încheie, spunînd că noi trebuie să iertăm **din inimă** pe frații noștri. Altfel vom păți ca și robul neiertător.

Marele misionar Alexandru Makay a întîlnit, în misiunea sa în Africa, un tînăr negru, numit Apolo. Imediat ce i-a vorbit acestui tînăr despre iubirea lui Isus, el s'a întors la Domnul. După aceasta, el a devenit un martor viu lui Isus între sătenii săi. Dar nu departe de satul lor erau alte triburi de negri. El s'a dus acolo să le predice pe Isus. Acești negri se închinau la idoli. Ei i-au ars coliba și l-au bătut pînă l-au lăsat aproape mort. Ei au făcut un ospăț de bucurie că au scăpat de el. Apoi l-au luat și l-au dus în pădure, ca acolo să-l mînințe lei și tigrii. Dar o femeie bătrînă, care crezuse în Isus, s'a dus și l-a luat de acolo. L-a dus în coliba ei și l-a îngrijit, șeasă săptămîni, în ascuns. Apoi el a ieșit din nou să predice Evanghelia. Toată lumea s'a speriat, crezînd că el a înviat. Dușmanii săi s'au temut că-i omoară. Dar el a mers și le-a spus că îi iartă și el și Isus. Ei s'au întors la Domnul.

1. Despre ce învățăm azi? 2. De cîte ori trebuie să iertăm? 3. Care e iertarea adevărată? 4. De cîți lei l-a iertat acel împărat pe acel rob? 5. Ce a vrut Domnul să spună prin aceasta? 6. Ce a pățit robul pentru că n'a vrut să ierte pe prietenul său? 7. Cum trebuie să iertăm? 8. Cum a iertat Apolo?

Să fim credincioși.

Lecțiunea 26-a.

Iunie 26.

Textul: Matei 25: 14—30.

Cuv. de aur: „Stăpînul său i-a zis: „Bine rob bun și crebincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău.“ Matei 25: 23.

Pentru învățător: Să nu lipsești nici odată dela Școala Duminicală. Nimic nu ruinează clasa și lucrul tău așa de mult, ca lipsa ta. Tu trebuie să fii prezent și la timp, totdeauna. Dacă se întâmplă, însă, un caz, cînd trebuie să lipsești, anunță conducătorul Școalei Duminicale, și pune pe altul să te înlocuiască.

Duminica trecută am studiat cum trebuie să iertăm. Azi vom studia cum trebuie să aducem suflete pierdute la Cristos.

Ce sînt talanții (14—15). În această pildă, Isus vrea să spună că Dumnezeu ne-a dat mai multe daruri sau talente. Iată cari sunt acele talente: viața, tinereța, sănătatea, averea, darul de a cînta, de a predica, de a conduce, etc. Tot ce avem e dela Dumnezeu. Gura, mîini-le, picioarele, etc. toate sînt dela Dumnezeu.

Ce să cîștigăm? (16—23). Isus ne spune că stăpînul a dat talanții slugilor, cu scopul ca să cîștige cu ei. Cuvîntul **cîștig** se găsește în text de patru ori. Ce vrea să ne spună Isus cu aceasta? Ce să cîștigăm noi cu talentele noastre? **Suflete pierdute.** Trebuie să punem tot ce avem în slujba Impărăției lui Dumnezeu. Fie că avem mult, sau puțin. Trebuie să aducem suflete pierdute la Cristos. Acesta este cîștigul, pe care îl așteaptă Dumnezeu dela noi.

Vom da socoteală (23—30). Viața de pe pămînt nu e a noastră. Ea e darul lui Dumnezeu. Și El ne va cere să dăm socoteală despre felul cum am întrebuințat-o. Cei ce trăiesc viața numai pentru cele trupesti și nu lucră pentru Impărăția lui Dumnezeu, se aseamănă cu cel ce a îngropat talantul. Ei nu vor avea parte de Impărățialui Dumnezeu. Pentru cine trăim noi? Lucrăm noi pentru Cristos? La un curs Biblic s'a sculat un frate și a început să strige în lacrimi: „Am pierdut 24 de ani, fără să fi lucrat ceva pentru Cristos! Ah am pierdut 24 de ani și sînt așa de nefericit! Dar promit înaintea lui Dumnezeu că de azi înainte voi lucra pentru Mîntuito-

rul.“ El fusese 24 de ani pocăit, fără să lucreze ceva pentru Cristos. Cîți ani am pierdut noi din viață?

1. Ce am studiat Duminica trecută? 2. Ce studiem azi? 3. Ce sînt talanții? 4. Ce trebuie să cîștigăm noi? 5. Ce se va întîmpla în ziua judecăței? 6. Cine sînt acei cari au îngropat talantul? 7. Ce va fi de ei? 8. Care este cel mai mare lucru al nostru?

Iosif servul credincios al lui Dumnezeu.

Iosif — tinăru care visează.

Lecțiunea 27-a.

Iulie 3.

Textul: Facerea 37: 1—36.

Cuv. de aur: „Mai bine este să cauți adăpost în Domnul, decît să te încrezi în om“. Psalmul 118, 8.

Pentru învățător: Vreau să trag atenția acelor învățător, cari învață pe copiii și fetițele mici. Foarte mulți cred că, pînă la 7—8 ani copiii nu pot învăța nimic. Și deaceea, ei îi învață numai cuvîntul de aur. E o foarte mare greșeală. Copiii pot fi învățați dela 3 ani. Un mare Cardinal Catolic a spus: „Dați-mi un copil să-l cresc în religia catolică pînă la 7 ani și vă asigur că nimeni nu va scoate catolicismul din el“. Acești ani sînt cei mai buni, pentru o forma sufletul copilului. Sigur că lecțiunea trebuie spusă simplu, ca o povestire frumoasă.

În mai multe Duminici am studiat pildele Mîntuitorului. Acum ne întoarcem în Vechiul Testament, ca să studiem viața lui Iosif. Azi vom studia copilăria și visurile lui.

Visurile lui Iosif (1—11). Aproape ori ce copil își face planul să ajungă om mare. Un copil mi-a spus că vrea să fie general, altul că vrea să fie predicator, etc. Cînd copiii aud și cetesc despre oameni mari, în sufletul lor se nasc dorințe, ca să fie și ei la fel. Așa a fost cu Iosif. El a văzut în jurul lui șefi de triburi și-a auzit dela tatăl său, că ce mare om a fost Avraam. Și el a început să se gîndească, că trebuie să fie om mare. Ca de obicei, el a și visat ce a gîndit. Cele două visuri ale lui sînt interesante. În unul, snopii fraților săi se închinau snopului său, iar în celalt, luna, soarele și 11 stele i se închinau. El a mers și a spus fraților săi aceste visuri. Ei s'au supărat și l-au pismuit.

Ce face pîrtinirea. Iacob a făcut mare greșeală că s'a arătat înaintea fiilor săi, că-l iubește mai tare pe Iosif decît pe ei. El i-a făcut haină nouă și l-a ținut aca-

să, cînd ceilalți erau la oi. Iacob i-a făcut un rău lui Iosif cu aceasta. Frații săi l-au urît și mai tare, și s'au temut că **visurile** sale se vor realiza. Dar Iacob a plătit scump această greșală.

Unde duce pisma (12—28). Ura aduce cele mai grozave rele pe pămînt. Ea a omorît pe Abel, a vîndut pe Iosif, a alungat pe David și a restignit pe Cristos. Iosif a fost trimis de tatăl său la frații săi, cari pășteau turmele la Sihem. Dela Hebron, unde era cortul lui Iacob, pînă la Sihem sînt 90 km. Cînd a ajuns Iosif aici, n'a găsit turmele, căci frații săi se duseseră spre nord încă 15 km., la Dotan. Cum l-au văzut frații săi, s'au hotărît să-l nimicească. Ruben nu i-a lăsat să-l omoare și Iuda le-a propus să-l vîndă Madianiților, cari treceau cu caravanele spre Egipt. Astfel a fost vîndut Iosif. Madianiții l-au dus pe piața Egiptului și l-au vîndut, ca pe un slav. Pentru Iosif, aceasta a fost o lovitură mare. Dar în suferințele sale, și-a adus aminte de Dumnezeuul părinților săi și l-a chemat în ajutor.

1. Despre ce am studiat Duminica trecută? 2. Despre ce studiem azi? 3. Cari sînt cele două visuri ale lui Iosif? 4. De ce a visat el astfel? 5. Ce rău i-a făcut Iacob lui Iosif? 6. De ce l-au pismuit frații lui? 7. Cui l-au vîndut? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Iosif — un serv credincios.

Lecțiunea 28-a.

Iulie 10.

Textul: Facerea 39: 1—6, 19—23; 40: 1—23.

Cuv. de aur: „Incredințează-ți lucrările în mîna Domnului, și îți vor izbuti planurile“. Prov. 16, 3.

Pentru învățător: Cînd studiezi lecțiunea, fă-ți un plan, și scrie pe o hîrtie punctele principale din lecțiune. Caută să vezi care-i adevărul principal în lecțiune, și ce învățături poți scoate pentru clasa ta.

Azi continuăm să studiem viața lui Iosif. Vom vedea suferințele prin cari a trecut și cum a ieșit biruitor în toate.

Mîna lui Dumnezeu a condus viața lui Iosif prin toate greutățile. Aici, în Egipt, a fost vîndut la Potifar, un stăpîn bun, care era șef peste garda regală a lui Faraon. Iosif a fost un serv bun. El n'a fost leneș. În ori ce lucru, a încercat să facă toate, ca pentru el. În acelaș timp, Dumnezeu l-a binecuvîntat. Potifar a văzut

că Iosif e o binecuvîntare în familie și că se poate încrede în el cu orice. Atunci stăpînul său i-a dat administrarea întregii averi. Iosif a fost un bun administrator. El a fost un om al datoriei.

Din ispită în închisoare (7—23). Cînd credea că îi merge mai bine, o nouă lovitură a venit. Pentrucă n'a vrut să asculte de femeia păcătoasă a stăpînului său, ca să-și încarce sufletul cu cele mai grozave păcate, a fost aruncat în închisoare, ca să stea aici doi ani. S'o fi întrebât Iosif, așa cum ne întrebăm și noi azi, de ce trimite Dumnezeu peste el atîtea lovituri? Dar Dumnezeu le-a trimis pe toate acestea, ca să-i oțelească sufletul și caracterul și să-l pregătească pentru lucrul cel mare, care îl aștepta. Piatra, care trebuie pusă în frontul unui palat, suferă multe lovituri de ciocan, pînă e potrivită pentru locul pregătît. Se spune că acei ce zidesc poduri mari, înainte de a lăsa lumea să treacă peste ele, pun niște greutatea mari, ca să vadă ce pot suporta. Așa face Dumnezeu cu noi. Cînd vrea să ne încredințeze un lucru mare, prima dată ne trece prin focul încercărilor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Iosif nu pierde curajul (40: 1—23). Iosif n'a pierdut curajul. Ajuns în închisoare, a început și aici să-și facă datoria conștiincios. Astfel el a aflat și aici har în fața conducătorilor. În loc să se plîngă, el a încurajat pe cei închiși. El a explicat visurile servilor regelui. Și a spus mai marelui păharnicilor să-și aducă aminte de el, cînd va ieși din temniță, dar acesta l-a uitat. Aici în închisoare, Iosif s'a rugat mult, și și-a predat cu totul viața în mîna lui Dumnezeu.

Din lecțiunea noastră se vede că Iosif a avut trei calități bune: el și-a făcut datoria ori unde a fost pus; a fost stăpîn pe sine în fața ispitei; și a avut credință mare în Dumnezeu.

1. La cine a fost Iosif în Egipt? 2. De ce i-a încredințat Potifar toată averea? 3. Cine l-a aruncat în închisoare? 4. A pierdut el curajul în fața greutăților? 5. De ce trimite Dumnezeu atîtea greutatea peste copiii Săi? 6. Cui i-a explicat el visurile în închisoare? 7. Cari sînt cele trei calități ale lui Iosif?

Iosif — un bărbat de stat înțelept.

Lecțiunea 29-a.

Iulie 17.

Textul: Facerea 41: 1—57.

Cuv. de aur: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari“. Luca 16: 10.

Pentru învățător: Ți-ai făcut bibliotecă? Ai cărți acasă? Tu numai atunci poți deveni un bun învățător, dacă citești mult. Caută de undeva bani și cumpără-ți cărți. Căla mai bune cărți, cari te pot ajuta în studiul lecțiunei, sînt „Studii în Noul Testament“ și „Inima Vechiul Testament“. Citește și studiază mult.

Azi mergem mai departe cu studiul vieții lui Iosif. Cînd a plecat de acasă, avea 17 ani. Și acum are 30 de ani. De atunci, în treisprezece ani, Dumnezeu l-a trecut prin focul încercărilor. Prin toate, Iosif a fost curat și credincios. El a avut răbdare și încredere. Astfel a trecut examenul greutăților cu succes! Azi el e gata pentru un post mare. Și acel post e gata pentru el.

Iosif în fața lui Faraon (41: 1-36). Știm cum a fost chemat Iosif să explice visurile ciudate ale lui Faraon. Ajuns în fața regelui, el s'a dovedit vrednic de Dumnezeu. A spus regelui: „Nu eu; Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon“. Acest rege se închina soarelui, stelelor și Nilului. Iosif s'a ridicat în fața lui și i-a mărturisit pe Dumnezeul cerului. Acest Dumnezeu i-a vorbit regelui prin vis și i-a prevestit foametea. Și apoi Iosif s'a făcut sfătuitoarea regelui. El i-a arătat cum s'ar putea face o mare strîngere de grîu, în șapte ani de belșug; dacă s'ar alege un om deștept, căruia să i se încredințeze această lucrare.

Înălțarea lui Iosif (37-57). Faraon l-a pus pe Iosif peste tot Egiptul. El a fost primministru. Toată valea Nilului era sub conducerea lui. Cineva a spus că succesul e o încercare mai grea și o ispită mai mare decît suferințele. Sînt oameni, cari au trecut prin cele mai mari suferințe și totuș nu s'a despărțit de Domnul; dar imediat ce au ajuns la un succes mare; inima li s'a mîndrit. Nu așa a fost cu Iosif. El, după cum a fost credincios lui Dumnezeu, ca slav în casa lui Potifar și în închisoare, tot așa a fost și pe tronul Egiptului. El a condus țara spre binele poporului și spre placul lui Dumnezeu.

Viața lui Iosif ne dă curaj. Dacă nu pierdem credința în Dumnezeu și trecem curați prin toate greutățile; dacă nu ne dăm bătăuți chiar dacă nu reușim în viață dintr'o dată; dacă nu pierdem idealurile mărețe, chiar și atunci când totul se pare imposibil; vom deveni oameni mari. Dumnezeu să ne ajute.

1. Cîți ani a trecut Iosif prin încercări? 2. Ce-a visat Faraon? 3. Cum de a fost chemat Iosif să explice visurile? 4. Cari sînt cuvintele mai frumoase pe cari le-a spus Iosif în fața lui Faraon? 5. Cari sînt pericolele succesului? 6. Ce a dovedit Iosif? 7. Ce învățăm din viața lui Iosif?

Iosif — un frate cu inimă mare.

Lecțiunea 30-a.

Iulie 24.

Textul: Facerea 45:1—28.

Cuv. de aur: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru va ierta greșelile voastre“. Matei 6:14.

Pentru învățător: Voi mai scrie cîteva rînduri despre cărți. Ar fi bine ca fiecare Șc. Dum. să aibe o bibliotecă. De acolo ați putea citi cu toții. Se spune că n'avem cărți în romînește. Nu e adevărat. Sînt foarte multe cărți bune în limba noastră. Dar ele nu sînt citite. Bunăoară ai citit tu următoarele cărți: Ce ar face Isus, Cartea Vieței și Indrumarea Vieței? E o bogăție întregă în aceste cărți.

Noi nu putem scăpa de răul pe care îl facem. Iacob a înșelat pe tatăl său, Isaac, cu piele de ied și, la bătrînețe, și copiii lui l-au înșelat cu sînge de ied. Frații lui Iosif au crezut că au scăpat de el pentru totdeauna, și că păcatul lor nu va avea urmări. Totuș a trebuit să ajungă din nou față în față cu el. Și încă în ce formă! El e domnul și ei sînt cerșetorii, cari vor muri dacă nu-i ajută! Ce-ar fi făcut alt om în locul lui Iosif? El i-a pus la încercare, ca să vadă dacă sînt mai buni de cum au fost cînd l-au vîndut. Cînd a văzut că ei sînt mai buni și mai ales cînd a auzit cuvîntarea lui Iuda, inima lui s'a frînt.

Iosif se descopere (1—15). Iosif a poruncit să iasă toți străinii afară. Atunci le-a ținut o cuvîntare fraților săi, în care le-a arătat cum Dumnezeu a întors răul, făcut de ei, spre bine. Și apoi i-a trimis să meargă și să

aducă pe Iacob în Egipt, căci el se va îngriji de ei în tot timpul foametei.

Iacob merge în Egipt (16—28). Cînd frații lui Iosif au ajuns acasă, au început să istorisească bătrînelui Iacob că Iosif trăiește. El n'a vrut să creadă. Dar cînd i-au spus totul și a văzut toate bogățiile, pe cari i le-a trimis Iosif, inima lui s'a bucurat. Ah, să-l mai vadă odată!

S'a spus cu drept cuvînt, că Iosif a fost un creștin înainte de venirea lui Critos, căci el e cel mai frumos caracter din Vechiul Testament. 1. El a fost un idealist mare. 2. Și-a păzit tineretea curată. 3. A fost credincios în lucrurile mici și în cele mari. 4. Nu s'a răsbunat pe răufactorii săi. 5. A mers prin suferință, la biruință și glorie.

1. Putem noi scăpa de urmările păcatelor noastre? 2. Dece au mers frații lui Iosif în Egipt? 3. Ce a făcut Iosif cu ei? 4. Cum s'a descoperit Iosif fraților săi? 5. Ce le-a spus el în cuvîntarea lui? 6. Ce au spus ei tatălui lor acasă? 7. Ce învățăm din viața lui Iosif?

ISTORISIRI DESPRE LUCRATORII CREDINCIOȘI.

Eliberarea slaviilor.

Lecțiunea 31-a.

Iulie 31.

Textul: Luca 4, 16—23.

Cuv. de aur: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederei; să dau drumul celor apăsăți“. Luca 4—18.

Pentru învățător: Azi ai ocazia din nou să faci pe elevii tăi să privească mai departe decît biserica lor, căci e Duminica a cincea. Lecțiunea de azi se potrivește foarte bine. În ea vedem cum a venit Isus să salveze o lume întreagă din robia păcatului. Noi sîntem servii Lui, cari sîntem chemați să luptăm pentru eliberarea întregii Romîinii de sub păcat. Putem face acest lucru, ajutînd azi marea mișcare a Școalelor Duminicale cu colecta noastră.

Azi venim dela Iosif la Cristos. Pînă aici am văzut viața minunată a lui Iosif, și acum vom vedea-o pe a lui Isus.

Isus în Sinagogă (16). Isus S'a botezat în Iordan. După aceasta a predicat prin Iudea, apoi a venit în Ga-

oamenii pe cari îi cunoștea bine, cu cari copilărise și cu cari avuse afaceri. În ziua Sabatului, S'a dus la sinagogă, după obiceiul Său. Aceste cuvinte din urmă ne arată că, Isus avea obiceiul să meargă regulat la sinagogă. În copilărie și în tinereță, S'a dus, în fiecare Sîmbătă împreună cu vecinii Săi, la sinagogă. Dar niciodată n'a vorbit. Astăzi, însă, îl vedem că cere cartea lui Isaia. Apoi se scoală și citește. Textul e din Isaia 61: 1—3. Toată lumea e atentă. Ea e curioasă să vadă ce va spune Isus, tîmplarul, fiul Mariei.

Programul lui Isus (17—21). Isus a început să predice, spunînd că această proorocie se referă la El. În ea se arată că El va face șeasă lucruri:

1. Va vesti Evangelia celor săraci. Nimeni nu se îngrijea de săraci în acele vremuri. Isus a înțeles pe cei săraci cu trupul și cu sufletul.

2. Va tămădui pe cei cu inima zdrobită. El le va da inimi noi.

3. Va propovădui eliberarea robilor. E vorba de robii păcatului.

4. Va da orbilor vederea. E vorba de orbia sufletească și de cea trupească.

5. Va da drumul celor apăsăți de povara păcatului.

6. Va vesti anul de îndurare. E vorba de timpul dela prima venire, pînă la a doua. Acesta e timpul cînd ori care păcătos poate primi mîntuirea.

Nazaritenii au respins pe Isus. Ei n'au crezut în El. Și El a plecat dela ei. Vai de cei ce nu-L primesc pe Isus. Ei refuză întreagă fericirea lor. Isus vine și la noi azi; sîntem gata să-L primim?

Școalele Duminicale în America. Mișcarea Școalelor Duminicale începută de Robert Raikes în Anglia, a trecut repede în Statele Unite. Aici a luat proporții mari. Iată ce s'a făcut în această țară.

1. Clădiri potrivite. Bisericile din America au jertfit milioane și milioane de dolari, ca să zidească, pe lîngă biserici, camere speciale pentru Școalele Duminicale. Azi sînt biserici, cari au 100 de camere pentru Școalele Duminicale.

2. Toată lumea la Școala Duminicală. Ei au făcut Școala Duminicală cu toată biserica. Se spune că membrii bisericilor mai cu drag stau la Școala Duminicală decît la predică.

3. Membri mulți. Școalele Duminicale din America au 17,000.000 de membri cu 1,500.000 de învățători. Adică Școala Duminicală din U. S. A. e tot atît de mare ca și România. Ce oaste mare se adună în fiecare Duminică în jurul Bibliei!

4. Literatură fabulos de multă. Acolo se publică o literatură enorm de multă și minunat de bună pentru a ajuta lucrul Școalelor Duminicale.

Un fel de Călăuză a baptiștilor de acolo, care apare tot la trei luni, se vinde în 600.000 de exemplare. Toate casele de publicitate din America publică anual 348,000.000 exemplare, cărți și reviste trimestriale pentru Școlile Duminicale. Un mare predicator a spus că, dacă s'ar așeza una lîngă alta, în formă de bibliotecă, toate cărțile și revistele publicate pentru Școala Duminicală în timp de cinci ani, ar face un șir atît de lung încît ar ajunge dela Nashville pînă la New-York. sau dela București pînă la Berlin. Și toate acestea pentru Școala Duminicală!

5. Milioane de suflete mîntuite. Școala Duminicală în Statele Unite e cea mai puternică forță pentru a aduce lumea la Cristos. Baptiștii de acolo au 9,000.000 de membri. Optzeci la sută din aceștia au fost aduși la Cristos prin Școala Duminicală. În ultimii șapte ani, baptiștii din Convenția de Sud au botezat 1,000.000 de suflete. Cu aceasta au bătut recordul în toată istoria creștinismului. Dar 700.000 din aceștia au fost aduși la Cristos de Școalele Duminicale. Să facem și noi minuni prin Școalele Duminicale în România. Să ajutăm mișcarea Școalelor Duminicale.

1. Unde a mers Isus? 2. Ce a făcut El în sinagogă? 3. Cari sînt cele șeasă lucruri, pe cari le va face Cristos? 4. L-au primit oameni din Nazaret? 5. Ce a făcut Școala Duminicală în America?

Isus în fruntea copiilor.

Lecțiunea 32-a.

August 7.

Textul: Matei 18:1—6; 19:13—15.

Cuv. de aur: „Și Isus le-a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Impărăția cerurilor este a celor ca ei“. Matei 19, 14.

Pentru învățător: Ați făcut plan ca să faceți o Școală Duminicală — model? Dacă nu, începeți acum.

Zidiți în biserica Dumneavoastră o Școală Duminicală puternică. În planul pentru Școala Duminicală-model sînt toate condițiile pentru a face o Școală Duminicală mare. Încercați lucruri mari și nu vă mulțumiți cu cele mici.

Azi vedem pe Isus între copii. Cît de mult i-a iubit El! Cît de mult i-a prețuit!

Un copilaș în mijloc (18:1—15). Ucenicii lui Isus aveau o părere greșită despre Împărăția Sa. Ei au crezut ca Iudeii, că El va fi un rege pămîntesc și, natural, ei vor fi miniștrii Lui. Și fiecare din ei ar fi vrut să fie el cel mai mare. Ei au discutat mult această chestiune. Lui Isus nu i-a plăcut. El a văzut că ei sînt foarte trupești. De data aceasta ei L-au întrebat că cine va fi mai mare. Nu de parte de ei era un copilaș. Isus l-a chemat să vină la El, l-a pus în mijlocul lor și le-a spus că, trebuie să se întoarcă la Dumnezeu și să se facă asemenea acestui copilaș. Ce părți bune erau în acest copilaș pe cari nu le aveau ucenicii?

1. Umilința (4). În copii este un simț de egalitate superior oamenilor. Cei bogați se joacă cu cei săraci și nu se invidiază. / Central University Library Cluj

2. Spirit de primire. Copiii sînt conștienți că sînt neștiutori. Ei sînt gata să primească învățăturile noi. Cel ce se apropie de Cristos, trebuie să aibe acest spirit. Încrederea că știi ceva, că alții nu știu mai mult și că părerea ta este cea mai bună, te face să fii mîndru și să nu primești învățătura lui Cristos. Noi trebuie să ne apropiem de Biblie cu spirit de copii și nu cu spirit critic și atotștiutor.

Scandalurile (6—9). Isus îi numește pe ceice se apropie de El cu credință copilărească, micuții Săi și El condamnă puternic pe ceice încearcă să strice credința sfîntă din ei. Și Isus merge mai departe. El spune că nu numai lucrurile din afară ne pot face să păcătuim. Membrele noastre și pornirile noastre ne pot atrage în păcat. Și El aici recomandă să se ia măsuri strașnice. Aceste membre să fie tăiate. Sigur că ele trebuiesc să fie tăiate în mod spiritual. Pavel ne recomandă să restignim firea noastră pămîntească cu toate membrele ei. Adică s'o punem sub stăpînire. S'o nimicim. Ea să nu mai aibe putere asupra noastră. Acesta e lucrul cel mai greu pentru copiii lui Cristos: să se biruiască pe ei înșiși.

Isus între copii (19: 13—15). Aici e o priveliște frumoasă. Niște mame vin cu o mulțime de copii gălăgioși, spre Isus. Ucenicii credeau că Isus e ca ei, că El vede în copii o povoaară și viața lor nu valorează mult în fața Lui. El are lucruri mult mai mari de făcut și n'are vreme de pierdut cu copiii! Dar părerea lui Isus a fost cu totul alta. El a știut că timpul petrecut cu copiii e cel mai bine întrebuințat. Sămînța semănată în inimile lor, cade pe pămîntul cel mai bun. El a certat pe ucenici și a spus copiilor să se apropie. Pe coperta Că-lăuzei vedem cum au venit cu toții în jurul Său. Cît de mult i-a iubit El! Cum i-a binecuvîntat și cum S'a rugat pentru ei! Aș fi vrut să fiu și eu între ei! Să iubim și noi copiii, ca Isus! Să-i aducem la El! Vocea Lui și azi ne sună: „Lăsați copiii să vină la mine“!

1. Ce părere au avut ucenicii despre Impărăția lui Dumnezeu? 2. Ce luptă era între ei? 3. Ce pildă le-a dat Isus? 4. Ce se găsește bun în copil? 5. Cum să tăiem membrele? 6. Ce păreri aveau ucenicii despre copii? 7. Ce-a făcut Isus? 8. Ce ne poruncește El nouă?

Salvarea unei păcătoase.

Lecțiunea 33-a.

August 14.

Textul: Luca 7:36—50.

Cuv. de aur: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut“. Luca 19, 10.

Pentru învățător: Țineți regulat ora Învățătorilor? Fără ea nu puteți învăța Școala Duminicală cum se cade. Luptați-vă ca să fiți totdeauna la această oră.

Azi studiem cum Isus a mîntuit o femeie păcătoasă.

Isus în casa Fariseului (36). Isus a fost invitat de un Fariseu la masă. Mesele în acele vremuri erau numai o palmă dela pămînt. Așa că oamenii trebuiau să stea culcați pe o latură lîngă masă. Isus stătea astfel la masa Fariseului, cînd ușa se deschise încet, și prin ea apărură o femeie fricoasă, plîngînd. Toți cei dela masă o cunosteau. Ea era arătată cu degetul ca cea mai ruînată femeie din oraș. Și așa și era. Fariseii nici nu grăiau către astfel de femei, de cum să le primească în casele lor. Ea înainta încet, spre mirarea tuturor, pînă la picioarele lui Isus. În mîna ei era un vas scump cu mir (parfum) și din acest vas a început să toarne pe picioarele lui Isus. El se amesteca cu lacrimile ei. Isus știa ce e

petrece în sufletul acelei femei. Ea se scîrbise de toată viața ei josnică, în care trăise. Păcatele apăsau greu pe sufletul ei. Ea dorea iertare, mîntuire și viață nouă. Conștiința îi spunea că aceste lucruri se găsesc la Isus. Venirea ei, lacrimile ei, jertfa ei, toate sînt un strigăt de scăpare.

Gîndul Fariseului (39). Fariseul la masa căruia mîncă Isus, avea gînduri greșite. El se credea atît de bun și pe aceasta femeie o credea atît de rea! Ea nu e vrednică să stea la picioarele lui Isus. El nu știa că și el e așa de mare păcătos încît nu e vrednic ca Isus să mînce la masa lui.

Iertare deplină (40—50). Prin o pildă minunată, Isus îi arată Fariseului că și el e păcătos ca acea femeie, dar că ea e mai iubitoare și mai recunoscătoare față de cel ce a iertat-o (44—46). Și apoi se întoarce către femeie și pronunță cuvintele mărețe: „Păcatele ei cari sînt multe, sînt iertate, căci a iubit mult”. Cîtă fericire a pătruns în sufletul acestei femei păcătoase, cînd a auzit aceste cuvinte! Ea e mîntuită complet! Trecutul s'a dus, acum poate începe o viață nouă!

O adîncă învățătură se află în această istorioară. **Isus poate și e gata să mîntuiască, complet pe păcătosul** care se întoarce cu pocăință și cu credință către El. Și tu ești un mare păcătos... Nu vrei să vii azi la Isus? El te mîntuiește chiar acum, dacă îți dai inima Lui.

1. Cine a invitat pe Isus la masă? 2. Cum erau mesele pe acele vremuri? 3. Cine a venit la Isus? 4. Ce a făcut acea femeie? 5. Ce era în sufletul ei? 6. Ce a spus Isus Fariseului? 7. Ce i-a spus ei? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

In slujba altora.

Lecțiunea 34-a.

August 21.

Textul: Luca 18:18:—30.

Cuv. de aur: „Noi cari sîntem tari, sîntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine”. Romani 15, 1.

Pentru învățător: Nu vorbi în fața clasei, cînd nu e atentă. Aranjați astfel împărțirea în clase ca să nu fiți conturbați cînd învățați. Puneți ușier, care să conducă pe cei ce vin la clasele lor. Dar nu încerca să cîștigi aten-

ția clasei cu asprime, ci cu bunătate. Fă-i curioși să asculte lecțiunea.

Azi studiem despre tânărul bogat. Viața lui e foarte interesantă. El a venit așa de aproape de mîntuire și totuș a căzut îndărăt. El a fost un tânăr foarte frumos și plăcut. Deaceea a făcut o foarte frumoasă impresie asupra lui Isus. Isus l-a iubit mult.

Cari sunt părțile bune din viața lui?

1. El a avut o personalitate frumoasă. 2. A avut o educație bună. El a fost frunțas și conducător între Iudei. Unii spun că el a studiat la aceiaș școală cu Pavel 3. A fost moral. El a învățat poruncile din copilărie, și și-a dat silința în tinereță să le păzească (21—22). Viața lui a fost mult mai curată de cît a altor tineri de pe vremea lui.

4. El a căutat mîntuirea (18). Rabinii de pe acele vremuri spuneau că, acel om care are viață vecinică, e cel mai fericit. Și tânărul bogat a simțit că prin păzirea poruncilor nu poate cîștiga viață vecinică. El a simțit o lipsă în sufletul său. Bogăția, cinstea, postul înalt și legea nu-i dădeau ce-i lipsea mai mult — pacea lăuntrică. A auzit despre Învățătorul Minunat-Isus și a venit la el după sfat. Și Isus a văzut nevoia sufletului său și că el e un căutător sincer după mîntuire. Isus a încercat să-l cîștige, dar n'a reușit.

De ce n'a urmat acest tânăr pe Cristos? Iată ce spune Dr. Roberston: „El a fost în ghiara unuia din cele mai mortale păcate și n'a știut acest lucru pînă ce Isus a dat perdeaua la o parte. Atunci el s'a întristat că Isus i-a cerut să se lapede de toate averile. Fără avere, el e tot atît de jos ca și cerșetorul și ca muncitorul. Și ce rău e în avere? David și Avraam a fost bogați. El nu știa că e zgîrcit și că se închină lui Mamon. Isus n'a înțeles că toți ucenicii Săi trebuie să-si vîndă averile. Cîtă vreme ele nu stau în calea mîntuirii, nu sînt un pericol. Dar El a încercat pe acest tânăr, pentru că l-a văzut sub robia banului. Mulți oameni nu cred că zgîrcenia e un păcat. Și totuș puține păcate ruinează sufletul ca zgîrcenia. Ea nimicește cele mai frumoase trăsături ale caracterului. Isus a văzut că tânărul a călcat cea mai mare poruncă. El a iubit mai mult banul decît pe Dumnezeu“. Isus i-a făcut o ofertă frumoasă. El avea de ales între Isus,

Mintuitorul, și între niște averi trecătoare. Sărmanul tinăr! El a prețuit mai mult averile trecătoare decât pe Isus. S'a întors înapoi la egoismul său, trist. Dacă ar fi urmat pe Isus, el ar fi putut deveni tot atât de mare om ca Petru și ca Pavel. Dar așa a mers în întunec. Biblia nu-l amintește. Isus a rămas trist.

Sigur că nu trebuie să înțelegem că Isus în vers. 25 n'a înțeles pe toți bogații. El a înțeles pe cei ce fac din averile lor un idol. Petru a spus, cu un spirit de laudă, că ei a părăsit totul. Mai bine ar fi tăcut. Dar Isus i-a răspuns minunat. Cel ce lasă totul pentru Cristos, va avea plată și aici pe pământ și în cer. Il iubim noi pe El mai tare decât ori ce și pe ori cine?

1. Ce calități bune a avut acest tinăr? 2. Ce a căutat el? 3. Care a fost păcatul său cel mare? 4. E păcat să fii zgîrcit? 5. Ce ar fi făcut Isus din el, dacă l-ar fi urmat? 6. De ce a plecat el trist? 7. Ce l-a întrebat Petru pe Isus? 8. Care e răsplata celor ce lasă totul pentru Isus?

Intrucît.

Lecțiunea, 35-a.

August 28.

Textul: Matei 25: 31—40.

Cuv. de aur: „Drept răspuns, Impăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de cîteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai mei, Mie mi-ați făcut“. Matei 25, 40.

Pentru învățător: Noi trebuie să ne punem toată silința să învățăm pe copii și pe oameni să fie miloși față de săraci. Această lecțiune are acest scop. Eu îți propun să faci ceva. Propune clasei tale, să faceți toți niște haine unui copil sărac. Astfel ajutați pe Isus.

Am văzut Duminica trecută cum un tinăr bogat a refuzat pe Isus. Astăzi vedem ce răsplată vor avea cei ce ajută pe cei săraci.

Partea doctrinală. Lecțiunea noastră ne învață că va fi o zi de judecată. Isus va fi judecătorul, și toată lumea va fi în fața Lui. El va împărți oamenii în două. Pe unii îi va trimite în iad, iar pe alții în cer. Și raiul și iadul vor fi veșnice.

Partea practică. Isus spune că în ziua judecății se va lua în considerare binele pe care l-ai făcut altora. El spune că, dacă cineva suferă pe pământ și pe El îl

doare, și dacă ajutăm pe cei loviți de soarte, o facem direct pentru Cristos. Iată cari sunt cei suferinzi:

Flămânzii și însetații. O femeie creștină a găsit, odată, în drumul ei spre casă, un copil sărac, care era să moară de foame. Ea a luat toată hrana ce o avea cu ea și i-a dat-o lui. Noaptea s'a visat că Isus mîncă din pîinea ei. „De unde ai pîinea mea, Doamne?” a întrebat ea. „Tu mi-ai dat-o ieri, cînd ai hrănit pe acel copil.”

Am fost străin și gol. Străinii sînt cei ce n'au unde să locuiască. Un medic din Londra, Dr. Barnardo, a vrut să meargă misionar, dar n'a putut. Atunci a început să facă ceva acasă pentru Isus. În fiecare seară, după ce își isprăvea lucrul, el aduna mai mulți copii, într'o cameră lingă foc, și le spunea despre Dumnezeu. Era toamnă tîrzie și copiii stăteau seara mult cu el. Într'o seară, un băiat l-a rugat, să-l lase să stea lingă foc pînă dimineată. „De ce nu vrei să mergi acasă?” l-a întrebat medicul. „Eu n'am casă,” a răspuns copilul. Dr. Barnardo n'a vrut să creadă. Dar copilul l-a condus între niște ziduri, unde au găsit 11 copii, dormind afară. Copilul i-a istorisit că sînt sute de copii în această stare. Inima lui Dr. Barnardo a fost mișcată. El a făcut un apel la creștini și a deschis un orfelinat. Azi orfelinatul, care poartă numele lui, e cel mai mare din Anglia. Are în el 8.200 de copii. Zeci de mii de copii orfani au găsit fericirea și educația în acest orfelinat.

Am fost bolnav și în temniță. Insula Molakai e plină de leproși. Un misionar din Africa, Damian, cînd le-a văzut suferințele, a venit la conducătorul misiunii și i-a spus că, el vrea să meargă să ajute pe acei leproși. „Îți dai seamă ce te costă?” i-a spus conducătorul. „Nici odată nu mai poți veni înapoi. Te vei umplea de lepră și vei muri în dureri.” Însă Damian a plecat. Zece ani a lucrat între ei. Le-a zidit o biserică și școală. Le-a spus de iubirea lui Isus și le-a făcut viața mai dulce. Apoi s'a umplut și el de lepră și-a murit, plin de fericire.

Iată cine lucrează pentru Cristos. Sîntem și noi gata să facem ceva pentru El?

1. Despre ce învățăm azi? 2. Cum va fi judecata? 3. În cîte părți vor fi împărțiți oamenii? 4. Cine va merge în iad? 5. Cine va merge în rai? 6. Cum putem lucra pentru Isus?

MOISE PIONERUL ȘI CONDUȚĂTORUL LUI ISRAEL.

Educația și chemarea lui Moise.

Lección 36-a.

Septembrie 4.

Textul: Exodul 2: 1—25; 1—17.

Cuv. de aur: „Prin credință, Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului“. Evrei 11. 24—25.

Pentru învățător: Jocurile sînt foarte bune și sănătoase pentru copii. În ele nu e nici un rău, dar e mult bine. Tu trebuie să înveți pe copii să se joace și să te joci cu ei.

„Familia lui Iacob, în cursul veacurilor în Egipt, a devenit o națiune. Un rege nou s'a sculat, care nu a cunoscut pe Iosif și la porunca sa, Egiptenii i-au pus pe Evrei sub jug ca pe robi. Egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o robie aspră, le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi de pe cîmp, și îi sileau să facă toate lucrurile acestea fără de nici o milă. (Exodul 1: 14.) În aceste timpuri turburate, într'o casă Israelită, s'a născut un copil frumos, care era predestinat să fie eliberatorul, conducătorul și legistatorul poporului lui Israel“.

Păstrarea și educația lui Moise. „Istoria frumoasă a copilului în sicriu este așa de cunoscută chiar de copii, încît nu este nevoie să o repetăm aici. Mama lui Moise, în planul ei să mîntuiască viața copilului său, a combinat deopotrivă credința și înțelepciunea. Ea a făcut tot ce i-a stat în putință ca să dobîndească succes, și a așteptat cu încrederea că Iehova îi va binecuvînta eforturile. Ea a pus sicriul acolo unde putea fi găsit de buna prințesă și a așezat pe fata sa aproape, ca să poată face o propunere fericită la un moment potrivit. Studenții recenți ai minții pun mare bază pe puterea sugestiei. Fericită este persoana care știe cum să dea o sugestie bună la un moment psihologic!“

„Copilul a fost adoptat de prințesă ca fiul ei și educația lui cea mai timpurie a fost încredințată mamei sale iubitoare. Fata lui Faraon i-a dăruit plată; dar ce altă plată ar fi dorit ea mai mare decît privilegiul să-și păstreze copilul sub protecția curții! Pe cînd era încă un copil mic, el știa secretul nașterii sale evrești și a primit pe genunchii mamei sale o educație religioasă, care

a format întreagă cariera sa viitoare. Acești ani timpurii a fost cei mai însemnați în educația sa. Dumnezeu a voit așa ca apăsătorul lui Israel să grijească și să crească pe eliberatorul său. Ca băiat mic, Moise a fost dus în palat, ca fiul fiicei lui Faraon. A primit educație dela cei mai buni profesori din țară, pînă ce a fost învățat în toată înțelepciunea Egiptului. Fără îndoială, Moise a primit educație în una din cele mai renumite universități din timpul său. După ce a absolvat școala el a putut să aleagă fie armata, fie marina, sau administrația civilă“.

Alegerea lui Moise. „Educația lui Moise este completă. El se arată ca un om în toată puterea, ca să facă lucruri mari. Își ridică mintea la faptul că trebuie să-și împărtășească soarta poporului lui Dumnezeu. Se hotărăște să viziteze pe frații lui și să vadă cum petrec. Sufletul său a fost mișcat, văzînd sarcinile puse asupra lor. În sfîrșit, cînd a venit și a văzut pe un egiptean crud bătînd pe un evreu, mînia lui a explodat. S'a uitat în toate părțile și văzînd că nu este nimeni, a omorît pe egiptean și l-a ascuns în nisip. (Exodul 2, 12). Temperamentul lui Moise, care a frînt toate legăturile, a fost adus mai pe urmă, sub un control admirabil, așa că el a devenit cel mai umilit și cel mai răbdător dintre oameni din timpul său. „Moise însă, era un om foarte blînd, mai blînd decît ori ce om de pe suprafața pămîntului.“ (Numeri 12, 3). Alegerea lui Moise ca mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decît să se bucure de plăcerile păcatului, a fost o alegere nobilă. Însă metoda prin care a început să scape poporul, a fost proastă și pripită. Aproape imediat după omorîrea egipteanului, Moise a fost silit să fugă, ca să-și scape viața, afară de granițele Egiptului. El credea că acum viața sa a dat faliment. În cîmpia Madianului a devenit păstor. Un om educat ca să conducă un imperiu, trebuie acum să păzească oile, pentru ca să poată trăi!“

„Chemarea lui Moise. Pe cînd Moise păzea turma socrului său aproape de Horeb, în peninsula Sinai, îngerul Domnului, i s'a arătat în flacără de foc, în mijlocul rugului. Cînd rugul ardea fără să se mistuiască, Moise s'a întors să vadă pentru ce rugul nu se consumă. Dumnezeu imediat i-a poruncit să se descalțe și să stea la oparte respectuos. Iehova îi face cunoscut vestea bună că, El a văzut durerea lui Israel în Egipt și S'a coborît ca

să-i scape de dușmanul lor. El cheamă pe Moise să ia însărcinarea de-a conduce pe poporul lui Israel din Egipt." Moise a ascultat de chemarea lui Dumnezeu și a mers să salveze pe poporul său. El e o bună pildă pentru tineri. Ca să asculte de Dumnezeu și ca să-și salveze poporul, el a părăsit palatul regal, s'a lepădat de titlul de prinț și-a luat viața pribegiei. Iată un idealist mare!

1. Care era starea poporului Evreu în Egipt la nașterea lui Moise? 2. De ce l-a dus mama lui pe Moise în Nil? 3. Ce l-a învățat mama lui când era copil? 4. La ce școală a învățat Moise? 5. De ce a trebuit să fugă? 6. Ce-a devenit el din prinț? 7. Câți ani a fost el cioban? 8. Cum s'a arătat Dumnezeu? 9. La ce l-a chemat? 10. Ce învățăm din lecțiunea lui Moise?

Eliberatorul lui Israel.

Lecțiunea 37-a.

Septembrie 11.

Textul: Exodul 12: 21—29; 13: 20—14; 1—21.

Cuv. de aur: „Ti-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari și nu Ți s'au mai cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Țău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aron.“ Psalmul 77: 19—20.

Pentru învățător: Timpul cel mai bun ca-o tină ră sau un tînăr să-și dea viața lui Cristos e dela 9—15 ani. Dela 16 e mult mai greu să aduci pe cineva la Cristos. Deaceea să luptați ca toți copiii, între 9—15 ani, să-și dea viața în mâna lui Cristos.

Azi continuăm să studiem viața lui Moise. El a ascultat de Dumnezeu și-a mers să salveze poporul de sub slăvia Egiptului. El era de 80 de ani. În Egipt era rege Faraon-Merneptah. Eșirea poporului din Egipt s'a petrecut sub domnia lui la 1491 înainte de Cristos.

Instituirea Paștelor (12: 21—29). Dumnezeu a lovit cu multe plăgi pe Egipteni. Însă ei n'au voit să lase pe Israel să plece. Atunci Dumnezeu a pregătit cea mai grea lovitură — omorîrea întîiu născuților. Cu această ocazie, Dumnezeu a rînduit, prin Moise, sărbătoarea Paștelor. Sîngele de miel, pus pe uscior, a oprit pe îngerul nimicitor să omoare pe Evrei. El e tipul sîngelui lui Cristos, care ne curățește de păcate.

Stîlpul de nor și de foc. „Ultima plagă i-a făcut pe Egipteni să silească pe Israel să plece. Ei a plecat dela

Sucot spre pustiul Arabiei. Iehova a dat copiilor lui Israel un simbol al prezenței Sale conducătoare și ziua și noaptea. El a mers înaintea lor, ca să-i conducă pe cale. Când Egiptenii s’au apropiat de ei, stîlpul de nor s’a mutat de dinaintea oastei și-a stat între Egipteni și Israiliți. Astfel, Iehova a îndemnat pe poporul lui Israel să-l privească, ca pe un apărător al lor. El i-a condus în toată călătoria lor, din țară robiei pînă în țara promisiunii.“

„Mîntuirea dela marea Roșie. Cearta cu Faraon și cu zeii Egiptului, înainte de ieșirea poporului, li dăduse ocazie lui Iehova să-și arate puterea în cele zece plăgi. El acum hotărăște să-și arate puterea și harul față de Israel printr’o biruință mai mare asupra lui Faraon. El a condus pe Israel într’un loc, de unde se părea cu neputință să mai scape de urmărirea armatei disciplinate. Faraon, a cărui inimă împetrită a respins lecțiunea ce trebuia s’o învețe din cele întîmplate, a hotărît îndată să urmărească pe slavii fugiți, și să-i aducă îndărăt la slujba lor. Aruncîndu-se cu îndrăsneală în brațele Mărei, care se deschisese înaintea Israelitilor, Faraon a pierit în apele mării, care s’a întors la locul ei. Iehova, prin aceasta mîntuire a lui Israel, și-a ridicat titlul de Stăpîn asupra acestui popor ales. El i-a răscumpărat, i-a făcut ai Săi pentru totdeauna. A făcut pe Israel să n’aibe nici ce a mai mică scuză în a-L lăsa pe El și a se închina altor zei. Această mîntuire minunată nu s’a putut șterge din memoria lui Israel. Ea a fost întrebuințată de proorocii și psalmiștii veacurilor următoare, ca o dovadă nezguduită a datoriei lui Israel de a fi devotat lui Iehova. Noi, cari sîntem răscumpărați prin sîngele lui Cristos, sîntem sub o obligație și mai mare de a-L servi și a-L onora pe Cel ce ne-a mîntuit de păcate și ne-a făcut tovarășii Săi. Moise a sărbătorit harul și puterea lui Iehova printr’o cîntare de o frumsețe și o căldură excepțională. Noi; la fel, trebuie să sărbătorim mila lui Dumnezeu, care ne-a mîntuit din slăvia păcatului. Dacă mîntuirea dela Marea Roșie a fost vrednică, de comemorare printr’o cîntare, cu atît mai mult răscumpărarea prin cruce! Noi trebuie să înveselim întreg universul cu cîntări de recunoștință și de laudă Răscumpărătorului nostru.“

1. Despre ce studiem azi? 2. Cine era rege în Egipt în acest timp? 3. Care a fost ultima plagă? 4. Spune cum

s'au înființat Paștele? 5. La ce dată au ieșit Israelii din Egipt? 6. Cum a fost cufundat Faraon și eastea lui în Marea Roșie? 7. De unde ne-a scăpat Dumnezeu pe noi?

Inchinăciunea în pustiu.

Lecțiunea 38-a.

Septembrie 18.

Textul: Exodul 16: 1—15; 19: 1—8; 25: 1—22; 33: 7—11.

Cuv de aur: „Dați Domnului slava cuvenită numelui Lui! Inchinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu po-doabe sfinte. Tremurați înaintea Lui toți locuitorii pământului.” Psalm 96: 8—9.

Pentru învățător: Când țineți Școala Duminicală, înainte de masă sau după masă? Sfatul meu e s'o țineți înainte de masă. E de o mie de ori mai bine. Incercați și veți vedea.

Azi vom vedea cum a adus Moise în pustiu pe popor la Dumnezeu, și cum ei au promis că Il vor servi toată viața lor.

Piinea miraculoasă (16: 1—16). „Iehova a condus pe Israel într'o regiune seacă, unde nu era pîine și apă destulă pentru a satisface nevoia întregului popor. Se va încrede poporul în El, ca într'un Dumnezeu, care e gata să le dea toate cele trebuincioase? N'a fost arătată puterea și harul lui Iehova destul de tare în scăparea lor din mîna lui Faraon, ca să-i facă pe ei să se razeme pe El pentru ajutor în fața oricărui pericol? Înainte de a ne permite să-i privim pe Israelii murmurători și mai slabi în credință decît noi, e bine să ne punem pe noi înșine în locul lor. Incercările de a călători prin pustiu, erau mai mari și mai grele de cum ne închipuim noi. Foamea și setea i-a lovit înainte de a ajunge la Sinai, și nu era nici o cale învederată, prin care să-și poată procura hrană și apă, în lunga lor călătorie. Situația s'a arătat și mai critică în prezența femeilor și a copiilor. Iehova n'a voit să le arate dinainte calea de scăpare, ci a lăsat ca foamea și setea să cuprindă întreaga armată. Dacă nu vine ajutor supranatural, atunci pierе toată oastea. Dușmanii au început să scoată din răbdare pe cei slabi din popor. Starea aceasta cere o credință plină de curaj, și Israelii nu erau pregătiți pentru așa ceva. Nu dau credincioșii adesea faliment în împreju-

rări asemănătoare? Aducem noi tulburările noastre totdeauna înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, încredințându-i Lui să afle calea de scăpare? Necredința și murmurul îl desonorează pe Dumnezeu acum, în veclul al 20-lea tocmai, cum L-au dezonorat atunci.“

„Iehova a venit întotdeauna ca să salveze pe Israel deși el a murmurat și s'a îndoit. El le-a trimis ape frumoase (Exod 15: 22—26.). Și le-a dat pîine din cer, ca să mînînce (Exodul 16: 1—36.). Singura explicație a manei, este că Dumnezeu a hrănit poporul Său 40 de ani în chip supranatural. Israel ar fi pierit în pustiu, dacă Iehova nu l-ar fi hrănit pe o cale miraculoasă“.

Legămîntul lui Dumnezeu cu Israel (19: 1—8). Moise a condus pe Israel în fața lui Dumnezeu la Sinai. Aici Dumnezeu a cerut poporului, să-i servească toată viața. Toate popoarele din jur se închinau la idoli. Israel nu trebuie să facă acest lucru. Ei trebuie să-și facă un cort (25: 1—22). El va fi zidit din dărnicia poporului. În el se va pune o ladă aurită, numită chivot. În acest cort, Dumnezeu va vorbi Moise. Poporul va veni aici, să se închine lui Dumnezeu și să asculte legile Lui.

Serviciul religios în pustiu (33: 7—13). Serviciul religios, aranjat de Moise, era foarte frumos. Cortul întrunirii era așezat afară din tabără. Poporul se aduna în marginea taberei. Moise pleca solemn spre cort. Poporul se scula în picioare și-l urmărea cu privirea. Cînd Moise intra în cort, un nor se slobozea, din care vorbea Domnul cu Moise. La vederea norului tot poporul cădea cu fața la pămînt și se închina și se ruga lui Dumnezeu. În acest timp Moise vorbea cu Dumnezeu față în față. Apoi ieșea și ținea poporului, o predică în care expunea voia lui Dumnezeu.

1. De ce a murmurat poporul? 2. Cu ce i-a hrănit Dumnezeu? 3. Unde s'a făcut legămîntul? 4. Ce a promis Dumnezeu lui Israel? 5. Cum a fost cortul? 6. Cum se ținea serviciul religios în pustiu? 7. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Trimiterea Iscoadelor.

Lecțiunea 39-a.

Septembrie 25.

Textul: Numeri 13: 1—3, 17—33; 14: 1—9.

Cuv. de aur: „Intăriti-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înpăimîntați de ei; căci Domnul,

Dumnezeul tău va merge El însuși cu tine. Nu te va părăsi și nu te va lăsa.” Deut. 31, 6.

Pentru învățător: Fiecare Școală Duminicală trebuie să aibe o hartă a Palestinei și o tablă. Membrii Școlii Duminicale vor ține mai bine lecțiunea în minte, dacă li se va arăta pe hartă unde s’au petrecut lucrurile.

Azi vom studia despre trimiterea iscoadelor în Canaan. Istoria lor e plină de învățături.

Plecarea iscoadelor (13: 1—3; 17—26). Moise a ales, din poporul lui Israel, 12 oameni, ca să-i trimită să vadă cum e Canaanul. Intre ei a pus pe Iosua și pe Caleb. Misiunea lor era să vadă poporul, care locuiește în Canaan; puterea lor armată și bogățiile țării. Ei au plecat de pe șesul Cadeș-Barnea spre Hebron. Aici locuise Avraam și Isaac. De acolo au mers spre Iebus (Ierusalim). Apoi au înaintat spre nord, prin Betel și Sihem, pînă au ajuns în șesul Esraelonului. De aici au luat-o pe valea Iordanului în jos și s’au întors la Moise. Au adus cu ei un strugure din valea Eșcol. Ei au raportat lui Moise că, în partea de sud, sînt așezați Ameli-chiții, pe munții Iudeii sînt Iebușitii și Amoritii, iar valea Iordanului e ocupată pînă la Marea Moartă de Cananiți și Hetiți.

Nu se poate. Acești șpioni au fost împărțiți în două părți. Zece din ei au adus un raport descurajator. Ei au spus în fața poporului că, în adevăr, în țară curge lapte și miere, dar în ea locuiește un popor înarmat puternic, cu cetăți întărite prin ziduri, și că ei au văzut și uriași, pe lângă cari ei păreau lăcuste. „Nu se poate „au spus ei mulțimei“ să cucerim acel popor. Căci noi sîntem slabi,” Poporul au fost descurajat mai mult de cînd ori cînd. Ei s’au răsculat împotriva lui Moise și au vrut să-și pună un nou conducător, cu care să se întoarcă în Egipt. Ei se aseamănă cu mulți membri ai bisericilor, cari de cîte ori vrea cineva să facă ceva bun, se scoală și spun: „Nu se poate. Aici sunt oameni răi, frați slabi și lucrul e prea mare pentru noi. Nu se poate.”

Se poate! E greu să fii împotriva mulțimei. Cînd o majoritate zdrobitoare e înfocată pentru o părere, trebuie să fii erou, pentru a te împotrivi. Și totuș Iosua și Caleb s’au sculat și au spus poporului că **se poate** cuceri țara Canaanului. Sigur că numai prin puterea ome-nească, nu pot să biruiască pe Cananiți; dar ei au de partea lor pe Dumnezeu. Cuvintele lui Caleb sînt mă-

rețe: „Ei numai au nici un sprijin; Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!“ Aceasta e o mare învățătură pentru noi. Dr. Rushbroocke a spus: „Un om cu Dumnezeu este mai tare decât mii de oameni fără Dumnezeu“. Carey a spus: „Încercați lucruri mari cu Dumnezeu“. Sînt multe lucruri, cari din punct de vedere omenesc, sînt imposibile; dar cari se pot realiza cu Dumnezeu. Eroi sînt acei cari, ca Iosua și Caleb, cred în imposibilități. „Nu există nu se poate“, a spus Napoleon. Și Cristos a spus: „Totul este cu putință celui ce crede“.

1. Unde se afla Moise cu poporul? 2. Cîte iscoade au fost trimise? 3. Descrie locurile pe unde au mers? 4. Cum erau așezate popoarele în Canaan? 5. Care a fost raportul celor zece? 6. Cu cine se aseamănă ei? 7. Care a fost raportul lui Iosua și Caleb? 8. Ce învățăm din lecțiune?

Moise sfîrșește marea însărcinare.

Lecțiunea 40-a.

Octombrie 2.

Textul: Deuteronomul 2: 16—37; 31: 1—23; 34: 1—12.

Cuv. de aur: „În Israel nu s'a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față“. Deut. 34: 10.

Pentru învățător: Intrebuințează tabla la Școala Duminicală. Ceia ce văd copiii pe tablă, nu uită curînd. Noi învățăm mai mult prin ochi decât prin urechi. Nervii ochilor sînt de zeci de ori mai tari decât ai urechilor. Fă harta și schița lecțiunii pe tablă.

E ușor a începe un lucru mare, dar e greu să-l duci pînă la sfîrșit. Deaceea Moise a fost unul din cei mai mari oameni ai lumii. El a găsit poporul lui Israel rob, ignorant, închinător la idoli, fără legi și fără țară. El l-a eliberat, l-a condus la Dumnezeu, i-a dat legi mărețe, i-a creiat o armată puternică și a făcut din el cel mai minunat popor de pe pămînt. El a început această operă mare și prin răbdare, rugăciune, jertfă, stăruință și pricepere, a dus-o la bun sfîrșit.

Sfaturi pentru viitor (31: 9—23). Moise a avut vederi largi. Și el s'a îngrijit și pentru veacurile viitoare. A știut că, dacă generația viitoare nu va fi învățată în legea lui Dumnezeu, se va îndepărta cu totul de Dumnezeu. Și aceasta înseamnă nimicirea acestui popor, pentru care a luptat așa de mult. Moise a luat două măsuri ca să împiedece acest pericol. Iată-le:

1. Invățarea legii (31: 9—13). I-a poruncit ca Iosua să scrie legea și în viitor să se adune „bărbații, femeile, copiii și străinii” și să învețe legea. E interesant că el s'a îngrijit acum 3000 de ani de creșterea copiilor în cuvîntul Domnului.

2. Cîntarea legii (14—21). El a știut puterea cîntărilor. A făcut din lege o cîntare frumoasă. A știut că această cîntare va merge din gură în gură și din generație în generație (21) și va aduce aminte oamenilor de Dumnezeu.

Acest lucru e de mare însemnătate pentru noi, baptiști. Noi, la fel, dacă nu vom crește pe copii noștri în Cuvîntul Domnului, bisericile noastre vor ajunge lumești și pline de păcate. Copiii noștri nu se fac baptiști nici prin naștere nici prin botez. Ei trebuie crescuți în Cuvîntul lui Dumnezeu și aduși la Cristos. Iată misiunea mare a Școalei Duminicale.

Moartea lui Moise (34: 1—12). Moise s'a suit pe muntele Nebo, care e în partea de răsărit a Iordanului, și a murit. În versetele 10—12, se vede viața cea mare a lui Moise.

1. Ce țări a cucerit Moise în răsăritul Iordanului?
2. Cum a fost pregătit Iosua pentru a fi urmașul lui Moise?
3. Ce pericol a văzut Moise că-l așteaptă pe poporul lui Israel?
4. Ce măsuri a luat Moise ca să împiedece acest pericol?
5. Cum ne amenință acelaș pericol pe noi?
6. Se face cineva baptist adevărat prin naștere sau prin botez?
7. Ce ne așteaptă dacă nu creștem tineretul?
8. La cîți ani a murit Moise și unde?
9. Ce învățăm din viața lui Moise?

LECȚIUNI CU PRIVIRE LA BISERICĂ ȘI ÎNCHINĂCIUNE.

Prima biserică creștină.

Lección 41-a.

Octombrie 9.

Textul: Faptele 2: 1—4, 14—21; 3: 1—16.

Cuv. de aur: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine.” Ioan 17: 20—21.

Pentru învățător: Intrebuințează în lecțiune istorioare și ilustrațiuni potrivite. Ele au mare putere. Isus a învățat cele mai adînci adevăruri prin pilde simple. De unde să găsești istorioare? E plină lumea de ele. Numai să deschizi ochii și să le cauți.

În mai multe lecțiuni, am studiat viața și faptele marelui bărbat, Moise. Azi ne întoarcem ca să studiem viața și închinarea Bisericii Creștine.

Pogorîrea Duhului Sfânt (2: 1—3). Duhul sfânt e a treia persoană din Dumnezeu. El a venit la Rusalii, ca să continue lucrul început de Cristos. Misiunea lui este să aducă pe oameni la Dumnezeu, să-i nască din nou, să-i crească în biserică și să conducă lucrul lui Dumnezeu pe pământ. Lucrul lui Cristos au fost extern, al Duhului sfânt intern. Dar trebuie să știm că Duhul sfânt a venit peste o biserică unită în rugăciune de 10 zile. Cei 120 și-au deschis inimile și și-au predat viața Duhului sfânt. E una să ai Duhul sfânt și e alta să fii plin de Duhul sfânt. Ucenicii au avut până aici Duhul sfânt, dar acum au fost „umpluți de Duhul sfânt“. Toți cei ce se pocăiesc și cred în Cristos, au Duhul sfânt, dar nu toți sînt plini de Duhul sfânt. Prin ce cunoaștem că cineva e plin de Duhul sfânt? Prin lucrul cel mare ce face pentru Cristos, prin sufletele pe cari le aduce la Dumnezeu. Unii spun că numai aceia au Duhul sfânt, cari fac minuni și vorbesc în limbi. Nu e adevărat. Apostolii au făcut minuni și înainte de a fi plini de Duhul sfânt. Apoi vorbire în limbi ca cea din Faptele nu se găsește în toată Istoria Creștinismului. Explicația e că vorbirea în limbi a fost numai pe acele vremuri. Dumnezeu poate face și azi minuni, dar sînt foarte rare cazurile în cari le face.

Două minuni mari. Dumnezeu a întovărășit mișcarea Evangheliei la început cu minuni. În lecțiunea de azi găsim două.

1. Vorbirea în limbi. Poporul, adunat la Ierusalim la marea sărbătoare a Cincizecimei, vorbea șapte limbi principale și mai multe dialecte. Și fiecare a auzit pe Apostoli în limba lui.

2. Vindecarea ologului (3: 1—11). Cînd Ioan și Petru s'au suit la templu la oara nouă (3 după masă), ei au vindecat pe ologul dela soarta „Fromoasa“.

Lumea s'a adunat la amîndouă minunile și Petru le-a folosit pe fiecare, ca să vestească Evanghelia. La prima predică s'au pocăit 3000 de oameni, iar la o doua 2000. De ce au avut așa mare succës predicile lui Petru? Pentru că Duhul sfânt vorbea prin el.

Se spune că dacă scoți aierul dintr'un vas închis, degeaba faci să sune ceva în el. Dacă vei pune un clo-

pot în acel vas și îl vei mișca, el nu va suna. Dar dacă vei lăsa puțin aier înlăuntrul, clopotul va suna puțin. Și cu cât va intra mai mult aier, cu atât va suna clopotul mai tare. Așa e viața noastră. Dacă n'avem Duhul sfânt, nu putem face nimic bun. Însă cu cât El va cucerii viețile noastre mai tare, cu atât vom fi mai roditori și mai tari.

1. Despre ce am studiat în trecut? 2. Despre ce studiem azi? 3. Cine e Duhul sfânt? 4. Care e misiunea Duhului sfânt? 5. Ce făceau ucenicii cînd a venit Duhul? 6. Care e deosebirea între a avea Duhul sfânt și a fi plini de Duhul sfânt? 7. Prin ce putem cunoaște că cineva e plin de Duhul sfânt? 8. Cîți oameni s'au pocăit la cele două predici ale lui Petru?

Puterea rugăciunii.

Lecțiunea 42-a.

Octombrie 16.

Textul: Faptele 4: 8—31; 12: 1—17.

Cuv. de aur: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri“. Filipeni 4, 6.

Pentru învățător: Cu ocazia acestui subiect măreț, trebuie ca să cercetezi dacă te rogi cît trebuie sau nu. Secretul succesului e rugăciunea. Fă-ți un program de rugăciune. În fiecare zi să ai un timp de cel puțin 15 minute în care să citești cuvîntul lui Dumnezeu pentru sufletul tău și să te rogi. Iar Sîmbătă seara să ai o oră specială, în care să te rogi lui Dumnezeu pentru clasa ta și pentru lucrul tău de învățător.

Duminica trecută am văzut cum a venit Duhul sfânt peste ucenicii Domnului. Azi vom vedea puterea rugăciunii în viața lor.

Predica lui Petru (4: 8—22). Azi găsim pe Petru și pe Ioan în fața Sinedrului. Ei vindecaseră pe ologul dela „Frumoasa“, și predicaseră învierea lui Isus în templu. Pentru acest fapt, ei stau acum la judecată. Sinedrul era compus din 71 de bătrîni. El era așezat în semicerc. Acolo mai erau toate autoritățile Ierusalimului, Saducheii și preoțimea. Petru și Ioan stăteau în mijlocul acestei mulțimi. Ei au fost întrebați cu ce putere au vindecat pe olog. Petru a vorbit, plin de Duhul sfânt. Știm că, atunci, cînd nu era plin de Duhul sfânt a tăgăduit pe Isus în fața unei slujnice. Azi, însă, vorbește cu

o îndrăzneală foarte mare. În fața acestei mulțimi, care avea dreptul de viață și de moarte asupra lui, el se scoală și spune niște cuvinte, cari taie ca sabia. El a acuzat Sinedriul că-i trage la răspundere, pentru că fac bine. Acest om a fost vindecat în numele lui Isus, „pe care voi l-ați restignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat“. Sinedriul credea că el comunică voia lui Dumnezeu. Dar Petru îl acuză că a lucrat contra lui Dumnezeu. El îi acuză de omor. Dar să știe ei că mîntuire nu se găsește numai la Isus. Ei au rămas uimiți cînd a văzut pe acești Galileeni simpli, vorbind cu atîta curaj. Pe toate apucăturile lor se vedea că ei au fost cu Isus. Dar nu le-au putut face nimic, căci ologul vindecat stătea lîngă ei. Doar i-au oprit să nu mai predice.

Cea mai mare putere a bisericii creștine — rugăciunea (4: 23—31; 12: 1—7). Cînd a venit ceva peste biserica creștină, ea a știut un singur lucru — **să se roage**. Cînd a venit Petru și Ioan și au raportat bisericii prin ce au trecut și ce porunci au căpătat, toți au căzut pe genunchi. Ei au cerut un singur lucru — **îndrăzneală să vestească pe Cristos**. Ei au primit această putere din belșug.

Altă lovitură au venit cu 12 ani mai tîrziu peste biserica din Ierusalim (12: 1—17). Și aceasta a venit din partea autorităților civile. Irod Agripa I, un rege stricat, ca să-și cîștige popularitate, a ucis pe Iacob și a închis pe Petru. Aceasta s'a întîmplat în preajma Paștelor. Și planul lui Irod era să scoată pe Petru la Paște, pentru a fi batjocorit de popor. Ce au făcut ucenicii? S'au rugat ziua și noaptea. Și la miezul nopții, Dumnezeu le-a răspuns. Ingerul a scos pe Petru din închisoare și i-a dat drumul.

Și apoi Dumnezeu a lovit pe Irod cu o moarte grozavă. Chapman a spus la sfîrșitul vieții sale: „Rugăciunea e cea mai mare putere de pe pămînt. Ea ne ține lîngă Dumnezeu. Rugăciunea mea a fost slabă și neregulată; dar, tot ce am făcut în viață, se datorește ei“. Cineva a spus: „Rugăciunea face mai multe lucruri, de cum își închipue lumea.“

1. Cîți membri avea Sinedriul? 2. De ce a fost adus Petru și Ioan în fața lui? 3. Cum a răspuns Petru? 4. Ce au făcut ucenicii? 5. Ce au cerut ei în rugăciune? 6. Ce lovitură a mai venit peste ucenici? 7. Ce au făcut ei? 8. Care e cea mai mare putere pe pămînt?

Cîntările de laudă.

Lecțiunea 43-a.

Octombrie 23.

Textul: Faptele 16: 11, 12, 16—34.

Cuv. de aur: „Frumos este să lăudăm pe Domnul, și să mărim numele Tău Prea Înalte, să vestim dimineața bunătatea Ta, și noaptea credincioșia Ta.“ Psalmul 92, 1—2.

Pentru învățător: Azi studiem despre puterea cîntărilor. Ele au într'adevăr mare putere. Deaceea dați mare atenție cîntărilor cu Școala Duminicală. Învățați cîntări noi pe copii. Aveți Harfa Copiilor? Ea are cîntări foarte frumoase. Și costă numai 25 lei. Cîntați multe cîntări cu tot poporul.

Pavel, Sila, Timotei și Luca, medicul, au trecut cu o luntre în Europa. Ei au fost primii misionari, cari au adus Evanghelia în continentul nostru. Primul loc unde s'au oprit, a fost Filipi. Aici au predicat Evanghelia unor femei Iudaice, cari se adunau lîngă apă să se roage.

Cum a venit turburarea (16—24). Pavel și tovarășii săi, mergeau de mai multe ori în acest loc ca să predice. Oamenii din Filipi credeau în vrăjitorii. Ei spuneau că, dacă cineva e nebun, e semn că e un spirit de demon în el. Ei credeau că sînt spirite de acestea cari spun viitorul. Așa s'a întîmplat că niște oameni făceau mari cîștiguri cu o fată nebună. Ea vrăjea și aducea bani. Această fată a ieșit după Pavel și a strigat: „Oamenii aceștia sînt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt“. Pavel s'a întors și, în numele lui Isus, a vindecat-o. Stăpînii ei s'au mîniat. Acum nu mai pot cîștiga bani. Au luat pe Pavel și pe Sila și i-au dus la autoritățile romane. Cu ce să îi învinuiască? Am pus că acești oameni au adus o religie nouă. Atunci autoritățile au poruncit să-i bată cu nuiele. Ei au fost bătuiți, pînă au fost cu răni și sînge. Apoi i s'a poruncit păzitorului temniței să păzească pe acești oameni cu mare grijă. El s'a ținut de datorie. I-a băgat în fundul închisorei și le-a pus picioarele în butuci.

Bucurie în suferințe (25—34). Ce am fi făcut noi în băgat în fundul închisorei și le-a pus picioarele în butuci. plini de răni și sînge, în închisoare — aceasta era o stare jalnică. Dar acești misionari au fost eroi. Ei și-au găsit fericirea în cîntări de laudă. E ușor să cînti în mijlocul bucuriilor și a libertății. Dar în fundul închisorei, oamenii plîng. Pavel și Sila au cîntat. Nu știm ce au cîntat.

Cel mai sigur e că au cîntat Psalmi. Sufletul lor s'a înălțat în rugăciune și în cîntări. Au simțit pe Cristos aproape și au fost fericiți. Toți închiși ascultau. Era o privești interesantă în închisoare. Pămîntul s'a cutremurat și lanțurile de pe deținuți au căzut.

Un suflet adus Cristos prin cîntări. Temnicerul s'a speriat cînd a simțit cutremurul. El a vrut să se omoare, Pavel a prins ocazia și l-a oprit. Temnicerul a fost mișcat de purtarea misionarilor. El a simțit că Dumnezeu e cu ei. Poate problema mîntuirii l-a preocupat pe el mai de multe ori. Acum el a pus această problemă înaintea Apostolilor. Ei i-au spus că mîntuirea se găsește prin credința în Cristos. El i-a dus acasă, le-a spălat ranele și i-a hrănit. În acea noapte, el și-a dat inima lui Isus.

În lecțiunea noastră este un mare secret: **puterea cîntărilor.** Nimic nu e mai frumos în bisericile noastre decît cîntările. Să auzi o biserică de o sută sau două sute de membri cîntînd cu toții, e ceva măreț. Noi trebuie să punem mare preț pe cîntările cu tot poporul. Ele sînt mai prețioase de cît corurile și muzicile. Și trebuie să cîntăm din inimă. Și noi putem mișca lumea și putem aduce suflete la Cristos prin cîntări.

1. Cîți misionari au trecut în Europa? 2. În ce oraș s'au dus? 3. Unde au predicat? 4. Ce credeau păgînii despre nebuni? 5. Ce au făcut stăpînii nebunei cu Apostolii? 6. Ce au făcut misionarii în închisoare? 7. Care a fost rezultatul cîntărilor? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Isus și ucenicii.

Lecțiunea 44-a. (Duminica 5-a.) Oct. 30.

Textul: Luca 22: 7—30: Ioan 13: 1—20.

Cuv. de aur: „Apoi a luat pîinea și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt-o și a dat-o, zicînd: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi: să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“. Luca 22: 19.

Pentru învățător: Azi e iarăș Duminica a cincea. E cea din urmă în anul acesta. Faceți colectă mare. Trimiteți-o repede. Învăța pe elevi istoria Școala Duminicale din țară.

Azi studiem despre Cină Domnului și spălarea picioarelor. Pentru că să le înțelegem mai bine, le vom pune una după alta, așa cum au urmat.

1. Cearta dintre ucenici (Luca 22: 24—30). Isus a fost foarte mîhnit că ucenicii n'au lăsat cearta cu privire la cine va fi cel mai mare, Cînd El se apropie de cruce, ei se ceartă pentru posturi.

2. Spălarea picioarelor (Ioan 13: 1—2). În răsărit pe acele vremuri, toată lumea se spăla pe picioare. Căci oamenii umblau desculți, sau cu niște sandale compuse dintr'o talpă și curele. Oamenii se umpleau de praf și de tină. Cînd veneau acasă, se spălau. Dar spălarea picioarelor era un lucru umil. El era făcut de slavi și sluji. Cînd a sosit Isus cu ucenicii în cameră, ei se certau că cine e mai mare. Și, astfel, nici unul n'a vrut să spele picioarele celorlalți. Isus le-a dat o lecțiune de umilință. Le-a spălat El picioarele, Prin aceasta le-a arătat că ei trebuie să se servească unul pe altul și să dea înțietatea altuia.

3. Cina Domnului (Luca 22: 14—22). După cină, Isus a instituit Cina Domnului. Scopul ei este să le aducă ucenicilor aminte de Domnul și de suferințele Lui, Ea n'are de aface nimic cu mîntuirea. Cei ce o iau, trebuie să fie mîntuiți.

ȘCOALA DUMINICALĂ ÎN BISERICILE BAPTISTE DIN ROMANIA

Școala Duminicală a fost începută între baptiștii romîni de fr. V. Berbecar. În anul 1900 d. Cr. dînsul s'a mutat dintre frații germani între cei romîni și s'a așezat în Buteni, unde era și atunci o biserică frumoasă. Aici dînsul a observat că nu sînt Școli Duminicale. Între frații germani fuseseră. Atunci el a înființat prima Școală Duminicală în această biserică. De aici, Școala Duminicală s'a răspîndit prin bisericile din jud. Arad și apoi prin cele din Bihor. La 1904 fr. Berbecar a tradus și a tipărit primul Calendar Biblic cu lecțiile Școalelor Dum. La 1907 dînsul a fost ales să fie un fel de misionar al Școalelor Dum. Tot atunci au început să se tipărească primele Călăuze pentru Școala Dum., sub supravegherea fratelui Berbecar. Astfel, înainte de războiul mondial, s'au răspîndit Școalele Dum. în aproape toate bisericile baptiste din Transilvania. Dar ele erau numai pentru copii și în unele locuri și pentru tineret. Organizația lor era simplă. Nici într'o Șc. Dum. nu erau mai mult de 6 clase. În multe locuri era un singur învățător, cu dragoste față de Domnul și de copii, care îi învăța Dumini-

ca din Biblie. În timpul războiului nu s'a făcut mare progres.

După războiul mondial Transilvania s'a unit cu România și frații baptiști din ambele provincii, au dat mîna ca să lucreze împreună. Acum Șc. Dum. a luat un nou avînt. S'a organizat o Uniune a tineretului baptist sub care au trecut și Școalele Duminicale. Această Uniune a trimis misionari ocazionali, cari au organizat Școala Duminicală. Un alt lucru, care a ajutat foarte mult, Șc. Dum. au fost Cursurile Biblice. Fr. Socaciu Th. M. care, după ce a terminat cursurile la Seminarul din Louisville, a venit în țară, a ținut multe cursuri Biblice cu sute de predicatori și laici baptiști în diferite centre. Aici dînsul le-a arătat că Șc. Dum. nu e numai pentru copii, ci și pentru adulți. Bisericele au primit această idee ca bună și în special în Bănat, unde erau sute de biserice tînere, Școala Duminicală a fost organizată cu toată biserica. Bisericele mai vechi au primit mai cu greu acest plan, totuși azi sunt multe din ele cari au toată biserica în Șc. Dum. și în celelalte au tineretul și copiii împărțiți în mai multe clase.

În anul 1927, la conferința baptistă dela Lupeni, Șc. Dum. a fost separată de U. T. B. R. și organizată aparte. Fr. Berbecar a fost ales președinte și fr. Lucașa secretar. Acestuia din urmă îi revine meritul de a fi organizat Uniunea Șc. Dum. așa cum e azi. U. Șc. Dum. a tipărit regulat în acești ani Calăuza Șc. Dum. Sărăcia a împiedecat foarte mult mersul înainte al Șc. Dum. căci ea n'a fost ajutată de nimeni din punct de vedere material. Tot ce a făcut, a făcut numai prin puterile ei proprii. Totuș în anul 1930 a putut să aleagă împreună cu U. T. B. R. un misionar permanent în persoana fr. Cocuț, care să se ocupe numai de organizarea și întărirea Șc. Dum.

A ajutat mult la înaintarea Șc. Dum. și Seminarul din București. Fr. Hurley, misionarul Boardului Convenției de Sud din Statele Unite, a predat cursuri în Școala Dum. elevilor, arătîndu-le ultimele și cele mai bune metode de a lucra în Șc. Duminicală. Acești elevi au devenit prîdicatori și ei au ajutat pretutindeni Șc. Dum. Azi Șc. Dum. e în plină desvoltare.

Azi avem în România aproximativ 1000 de Șc. Dum., 2500 de învățători și 24.000 de membri. Trebuie să mărim aceste Șc. Dum. și să aducem mii de suflete la Cristos prin ele.

1. De ce s'au certat ucenicii? 2. Ce fel de obicei era spălarea picioarelor? 3. De ce a spălat Isus picioarele? 4. Ce înțeles are Cina Domnului? 5. Cine a înființat Școala Duminicală în România? 6. Unde și când? 7. Când s'a înființat Uniunea Șc. Duminicale? 8. Cîte Șc. Dum. avem azi în România?

Cina Domnului ca o expresie a frățietății.

Lección 45-a.

Nov. 6.

Textul: Ioan 13: 33—35; 14: 15—21; Luca 6: 27—38.

Cuv. de aur: „Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v'a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi“. Coloseni 3: 13.

Pentru învățator: Ești tu predat cu totul Domnului? Ești tu plin de Duhul sfînt? Ești tu umilit îndeajuns? Examinează-ți bine viața în lumina acestor întrebări. Să nu faci nimic în biserică spre a fi văzut și lăudat de oameni. Lasă ca Isus să fie lăudat, iar tu fii umilit.

Intr'o biserică era un frate, care era foarte iubitor și mergea regulat la adunare. Predicatorul se bucura mult de el. Dar dela o vreme, predicatorul a observat că acest frate nu vine la biserică decît foarte rar. I-a făcut o vizită, ca să vadă ce e cu el. Era iarnă, și predicatorul l-a găsit pe fratele nostru în curte lîngă un foc de lemne. Imediat i-a adus predicatorului un scaun și s'a așteptat și fie muștrat. Predicatorul n'a zis nimic, ci a privit în foc. Pe foc era un lemn care ardea foarte frumos. Predicatorul l-a dat încet cu bastonul la o parte. Cu cît a depărtat lemnul de foc cu atît s'a stins mai tare, pînă s'a stins cu totul. Fratele s'a îndreptat cu lacrimi în ochi spre predicator: „Acel tăciune sunt eu, care m'am depărtat de biserică“, a spus el.

Azi învățăm că Cina Domnului simbolizează unirea noastră în iubire.

Porunca cea mare (33—35). Isus le spune ucenicilor că ei trebuie să se iubească, așa cum i-a iubit El. Aceiaș iubire trebuie să o avem și noi, unii față de alții. Cît de mult ne-a iubit Cristos! El și-a dat viața pentru noi. Isus spune că aceasta iubire e semnul după care ne va cunoaște lumea că sîntem ai Lui. Iubești tu pe frații tăi?

Promisiunea Duhului sfînt (Ioan 14: 15—21). El

le-a cerut să-L iubească pe El. El își arată iubirea față de El, dacă păzesc poruncile Lui. Le promite că prin Duhul sfânt va veni iarăși și va trăi cu ei. Atunci ei vor fi una cu El. Aceasta e o învățătură adâncă. Isus e prezent prin Duhul sfânt în copiii Săi. El este cu noi dacă păzim poruncile Lui.

O altă poruncă mare (Luca 6: 27—38). Isus poruncește ucenicilor săi să iubească și pe dușmani. Aceasta e porunca cea mai mare. Noi trebuie să ne rugăm pentru dușmanii noștri și să le răsplătim cu bine pentru rău.

Regula de aur (Luca 6: 31). Isus a poruncit urmașilor săi că toate câte voiesc să le facă oamenii lor, să facă și ei la fel. Asta este **regula de aur**, după care trebuie să ne conducem în afacerile noastre cu oamenii. La cumpărat și la vândut, ca slugi și ca stăpîni, ca săraci și ca bogați, noi trebuie să ne purtăm cu aproapele nostru, așa cum am vrea să se poarte el cu noi.

1. Despre ce învățăm noi azi? 2. Care e porunca cea mare? 3. Cum trebuie să ne iubim? 4. Cum vine Isus să locuiască cu noi? 5. Prin ce trebuie să-I dovedim că-L iubim? 6. Ce trebuie să facem cu dușmanii? 7. Care e regula de aur?

Cina Domnului ca simbol al jertfei Sale

Lecțiunea 46-a.

Nov. 13.

Textul: Ioan 12: 23—33.

Cuv. de aur: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi. Și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați“. Ioan 3: 16.

Pentru învățător: Vă conduceți după programul din Călăuză? Cînd se împart și se adună clasele, să cîntați totdeauna, că astfel nu se face tulburare. Incercați să faceți programul cît se poate de frumos. Învățați pe copii să aibe respect în biserică.

„Eu am văzut pe Cristos“ a spus odată un mare misionar „Cînd am făcut o vizită prin țările Asiei, am auzit că într'un loc sînt izolați 600 de leproși. Am mers să-i văd pe acești suferinzi. Cînd m'am apropiat, m'a întîmpinat o misionară. Eu i-am întins mîna, dar ea m'a refuzat. Mi-a spus că ea a mers între acei leproși, că să-l aducă la Isus și că e plină de lepră. Cînd am privit în fața acestei femei zîmbitoare, care și-a dat viața pentru leproși, am văzut în ea pe Isus, care a murit pe cruce pentru o lume pierdută“.

Secretul succesului — jertfa (23—26). Era în săptămîna patimilor. Isus era pentru ultima dată în templu, Filip și Andrei au venit și I-au spus o noutate. Niște Greci îl căutau și doreau să-L vadă. Această veste L-a pus pe gînduri. Nu numai Grecii doresc să-l vadă, ci o lume întreagă, Il așteaptă s'o mîntuiască. Dar această mîntuire costă. După cum grăuntele de grîu trebuie să se jertfească pentru ca să aducă rod, tot așa și El nu va putea mîntui lumea decît prin moarte. Asta e legea vieții. Dacă vrei să mîntuiești pe alții, nu te poți mîntui pe tine. Cine vrea să facă lucruri mari, cine vrea să găsească adevărata viață a fericirii, trebuie să moară față de el și să trăiască pentru alții. Succesul unei vieții atîrnă de jertfa ce o faci.

Marea atracție (27—33). Cînd a făcut Isus filosofia vieții adevărate, s'a auzit o voce din cer, care spunea că Dumnezeu Iși va proslăvi numele. Apoi Isus a spus cuvintele mărețe: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“. De cînd s'a înălțat Isus la cer, a atras la Sine milioane și milioane de suflete. El vrea să te atragă și pe tine la El. Nu vrei tu să vii?

1. Despre ce studiem azi? 2. Ce fel de oameni au dorit să vadă pe Isus? 3. Cine i-a spus Lui despre aceasta? 4. Care e secretul succesului? 5. Prin ce atrage Isus pe oameni la El? 6. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Cina Domnului o taină sfîntă.

Lecțiunea 47-a.

Nov. 20.

Textul: Luca 21: 12—19; Apoc. 2: 1—3, 7—10.

Cuv. de aur: „Fii credincios pînă la moarte și-ți voi da cununa vieții, Apoc. 2, 10.

Pentru învățător: Cea mai bună metodă e ca la fete să fie femei sau fecioare ca învățătoare, iar la copii și tineri să fie bărbați. Nu puneți bătrîni învățători la copii. Angajați tineri în lucrul Șc. Duminicale. A lor e viitorul.

Cina Domnului nu e numai un simbol al morții Domnului. Ea este și simbolul suferințelor urmașilor Lui! Calea spre cer e calea renunțărilor și a suferințelor. Ea duce prin moarte la viață. Ea e calea eroilor.

Isus pregătește ucenicii pentru suferință (Luca 21: 12—19). Era în săptămîna patimilor. Isus știa că, după

El, vor suferi și ucenicii. Știa că vor fi închiși în temniță, vor fi duși înaintea împăraților și judecătorilor și vor fi ispitiți în toate formele. Ei vor fi dușmăniți de prieteni și frați. Mulți din ucenici vor muri moarte de martiri. Deaceea Isus i-a pregătit pe ucenici pentru suferință. El le-a promis trei promisiuni mari.

1. El le va da o mare înțelepciune, ca să știe răspunde. Ne amintim de puterea lui Petru în fața Sinedrului.

2. Nici un păr din cap nu se va perde (18). Prin aceasta Isus le-a spus că Tatăl lor va avea grijă de ei. Nu va lăsa suferințe, pe cari ucenicii să nu le poată suporta.

3. Suferințele le vor face bine (19). Suferințele întăresc sufletul, înobilează caracterul și curăță inima.

În valul suferințelor (Apoc. 2: 1—3; 7—10). Ce a prezis Isus, s'a întâmplat. După Rusalii, prigonirile au crescut tot mai tare. Primadată ucenicii au fost persecutați de Iudei, apoi de neamuri și în urmă însuși Imperiul Roman a început a prigoană, care a ținut, cu mici intreruperi, 200 de ani. Creștinii erau puși în închisori, erau bătuti, averile lor erau prădate și erau omorâți în cele mai mari chinuri. Unii din ei erau aruncați fiarelor sălbatice în arenele din Roma și alții erau legați de stâlpi unși cu rășină și arși de vii. Pavel însuși a fost omorât în Roma la 68 d. Cristos. Apostolii au fost omorâți toți, afară de Ioan. 18 ani mai târziu, când suferințele erau foarte mari, Ioan a fost trimis în închisoare în insula Patmos. De aici a scris o carte de încurajare creștinilor. (Apocalipsul). În textul nostru el spune îngerului (predicatorului) bisericei din Efes și celui din Smirna, că-i așteaptă suferințe mari. Vor fi aruncați în închisoare. Dar ei trebuie să fie credincioși.

Deatunci pînă azi, suferințele n'au încetat. Ele au venit și în Romînia. Și aici e mai trist. Creștini ne persecută. Noi trebuie să fim credincioși Domnului în bucurie și în suferințe.

1. Despre ce studiem azi? 2. Ce îi aștepta pe ucenici? 3. Cări sînt cele trei promisiuni ale Mîntuitorului? 4. Cîtă vreme au fost persecutați creștinii? 5. Cum au fost persecutați? 6. Unde a fost exilat Ioan? 7. Ce a scris el credincioșilor? 8. Ce învățăm noi din lecțiunea noastră?

Lepădarea de sine.

(Lecțiune contra beuturilor îmbătătoare).

Lecțiunea 48-a.

Nov. 27.

Textul: Romani 14: 1—23.

Cuv. de aur: „Și Eu Insumi Mă sfințesc prin ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr“. Ioan 17, 19.

Pentru învățător: Beai tu vreo beătură îmbătătoare? Da sau nu? Nici un învățător al Șc. Dum. din toată țara nu trebuie să bea beături îmbătătoare. Dacă ai beut pînă acum, promite azi lui Dumnezeu că nu vei mai bea. Încearcă să convingi pe clasa ta de răul ce vine din alcool și cere-le să promită că nici ei nu vor mai bea.

Toate Șc. Dum. din lume studiază azi despre alcool. Sînt milioane de ei cari nu beau deloc. Noi studiem acelaș subiect.

O chestiune personală (14: 1—23). Pavel spune că noi nu avem drept să ne judecăm unii pe alții. Însă trebuie să trăim astfel, ca nimeni să nu fie atras în păcat. Nimic nu lățește păcatul în lume ca beuturile alcoolice.

Relele alcoolului. 1. Alcoolul sărăcește. Bețivul pradă tot ce are în beături. Un bețiv a mers la o cîrciumă și-a început să-i măsoare ușa. Oamenii l-au întrebat de ce face acest lucru. „Prin această ușă“ a spus el „au intrat boii, caii și averile mele“.

2. Duce la crimă. Odată am vizitat niște temnițe. Acolo am stat de vorbă cu șapte oameni cari omoriseră. 5 din ei mi-au spus că beția i-a dus la omor.

3. Ruinează familia. Vai de copiii și de soția bețivului! Se spune că în familia unui bețiv, s'au născut 7 copii orbi.

4. Ruinează sănătatea. E o minciună a deavolului că beutura îmbătătoare ajută sănătăței. Ea ruinează nervii și trezește toate instinctele animalice. Mulți oameni au ajuns nebuni prin beție. Tuberculoza este de multe ori urmarea beției.

5. Ruinează sufletul. Cele mai grele păcate vin din beție. Nimeni nu poate fi creștin cum trebuie, dacă bea. Pavel spune că noi trebuie să fim ai Domnului. Dar Domnul nu locuiește unde miroase a alcool. Noi bapțiștii trebuie să zicem **Nu** în fața alcoolului. Sînt milioane de creștini, cari au promis că nu vor bea nici odată beături îmbătătoare. Să promitem și noi azi lui Dumnezeu că **nu vom bea deloc nici un fel de beătură îmbătătoare.**

1. Despre ce studiem în lecțiunea de azi? 2. Cine mai studiază azi despre alcool? 3. Cari sînt relele, ce vin din alcool? 4. Care e răul cel mai mare? 5. Ajută alcoolul sănătății? 6. Care trebuie să fie atitudinea noastră de creștini față de alcool? 7. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Salvarea Ierusalimului din capturare.

Lecțiunea 49-a.

Decembrie 4.

Textul: 2. Impărați 18: 1—37; 19: 1—36.

Cuv. de aur: „Cînd sînt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe dușmanii lui“. Prov. 16, 7.

Pentru învățător: Pregătiți o serbare mare de Crăciun. Faceți un pom de Crăciun. Pregătiți cadouri pentru elevii harnici. Faceți un program numai de copii. Arătați lumii puterea Șc. Duminicale.

„Domnia bună a lui Ezechia. Ezechia a răsturnat politica religioasă a tatălui său, Ahaz și chiar la începutul domniei, a curățit templul și-a făcut pregătiri pentru închinăciunea lui Iehova, după legea lui Moise. El a hotărît să țină Paștele în a doua lună; pentru că templul n'a fost gata ca să le țină în prima lună. El a încurajat deasemeni pe mulți oameni să ia parte la sărbătoare, de și nu se pregătiseră. Regele s'a rugat lui Iehova să treacă cu vederea neregularea și să primească închinăciunea poporului. El a făcut pregătiri pentru întreținerea preoților și a Levitilor. Ezechia a luat cuvîntul și a zis: „Acum, după ce ve v'ăți sfințit în slujba Domnului, apropiați-vă, aduceți dobitoacele pentru jertfă și aduceți jertfă de mulțumire la casa Domnului. Și atunci a adus dobitoacele pentru jertfă, și toți, cei pe care-i îndemna inima, au adus arderi de tot“.

„Hezechia a fost încurcat de chestiunea politică, care l-a întîmpinat. Unii dintre oamenii dela curtea sa, voiau să se unească cu Egiptul contra Asiriei; ei au crezut că pe această cale vor scăpa de tributul greu cerut de regele Asiriei. Isaia s'a opus acestei politici cu mare înflăcărare. El a judecat Egiptul și Etiopia după puterea lor reală și a prezis că Asirienii îi vor birui.“

„In sfîrșit, Hezechia a fost cîștigat de partida Egipteană să se răscoale contra Asirienilor, bizuinduse pe Egipt pentru ajutor. Noi am văzut deja că el a fost înjosit; dacă nu era sabia lui Iehova, ca să distrugă cea mai

mare parte a armatei lui Sanherib, Ezechia ar fi fost capturat și poporul său ar fi fost dus în exil. Isaia, ca bărbat de stat inspirat de Dumnezeu, s'a dovedit mai înțelept decât politicienii, cari cereau alianță cu Egiptul. Isaia a văzut iute că Iehova întrebuițează pe Asirieni ca o bătă cu care să pedepsească pe Israel și Iuda. Dar Asirianul mîndru a avut repede o altă părere despre situație. În fața lui, Iehova era zeul unei națiuni mici și nu putea fi comparat cu Asur și Iștar, cărora li se închinau Asirienii. Regele Asiriei n'a visat nici odată că el este numai un instrument în mîinile lui Iehova. Isaia a predicat că el este un instrument dela prima sa intrare în Iuda. În curînd a început să anunțe răsturnarea finală a Asirianului în țara sfîntă. Acest mesaj a fost repetat de mai multe ori. Poate îndoielnicii au rîs cînd a văzut că anii trecură și Asirianul tot mai domnește asupra lui Iuda și asupra țărilor Palestinei. Dar Isaia prezicea mai departe că Iehova va zdrobi pe Asirieni la picioarele munților Săi. El lămurește că lovitura va fi supra-naturală și nu făcută de oameni. „Și Asirianul va cădea de sabie, dar nu de-a omului și nu omul îl va umili.“

„În 701 n. Cristos Sanherib a năvălit în Iuda în fruntea unei armate mari de soldați pregătiți. Patruzeci și șase de cetăți au căzut înaintea artileriei asediatorilor și mai mult decât două sute de mii de persoane au fost duse în exil. Ezechia a fost închis în Ierusalim ca o pasere în colivie. Mîndrul Asirian risipea totul înaintea lui. El a trimis o parte din armata sa sub Rabșache, să ceară cheile capitalei. El și-a bătut joc de idea că Iehova va scăpa Ierusalimul din mîinile lor. Cînd nici lui Rabșache nu i-a reușit să intre în Ierusalim, Sanherib i-a trimis o scrisoare lui Ezechia, arătîndu-i că nici un zeu n'a putut să scape vre'o țară din mîinile sale. Cum poate atunci Iehova scăpa Ierusalimul? În această criză, ochii tuturor s'au îndreptat spre Isaia. Hezechia i-a cerut să se roage pentru rămășița poporului din țară. Isaia prezise că Sanherib va părăsi Iuda și se va întoace în țara sa. Iehova este Dumnezeuul întregului pămînt, deși Asirianul nu știe. El răspunde provocărilor Asirianului prin Isaia: „Deci pentru că ești mînios împotriva Mea și mîndria ta a ajuns la urechile Mele, voi pune veriga Mea în nările tale și zăbala Mea între buzele tale, și voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit“. (37:29).

Tirhaca regele Etiopiei și-a Egiptului a încercat în

zădar să alunge pe Sanherib din Iuda. Asirienii se pregăteau să se apropie de Ierusalim și să-l captureze, când s'a revărsat asupra lor o catastrofă cu proporții supranaturale. Intr'o noapte au pierit o sută optzeci și cinci de mii de soldați (37:36—37). În sfârșit, prezicerile profetice ale lui Isaia s'au realizat. Pentru anii viitori ai domniei lui Ezechia, el a fost onorat atât de rege, cât și de popor“.

Din lecțiunea noastră vedem cum poate scăpa Dumnezeu pe un om din cele mai mari primejdii, dacă se încredințează pe deplin Domnului și trăiește o viață curată.

1. Cine a fost Hezechia? 2. În ce timp a domnit el? 3. Ce fel de rege a fost el? 4. Cine a fost Sanherib? 5. Ce a vrut să facă Sanherib? 6. Ce a făcut Hezechia când s'a văzut înconjurat de dușmani? 7. Ce s'a întâmplat cu armatele lui Sanherib? 8. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Ruinarea Ierusalimului.

Lecțiunea 50-a.

Decembrie 11.

Textul: 2 Cronici 36: 11—20; Ier. 32: 36—44.

Cuv. de aur: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu mă vei mări“. Ps. 50, 15.

Pentru învățător: Seamănă în membrii elasei tale iubirea de carte. E aici iarna. Lumea are timp să citească. Cartea are mare putere asupra oamenilor. Poporul baptist dela sate trebuie să citească mult. Cărțile bune ne luminează mult. Aveți bibliotecă la Șc. Duminicală?

Azi vom vedea cum a fost cucerit Ierusalimul. Prima cucerire a fost în 605 n. Cr.; iar ruinarea cetății și a templului s'a făcut la 598 n. Cr.

De ce a fost dus poporul lui Iuda în captivitate (2 Cron. 36: 11—20). Scriitorul Cronicilor a descris foarte pe larg cari au fost cauzele trimiterei lui Iuda în captivitate. Prima dată el acuză pe Zedechia. Acest rege laș și stricat nu s'a smerit în fața lui Ieremia și și-a călcat chiar jurământul. Apoi el acuză pe conducătorii politici și religioși. Ei au imitat popoarele din jur și au dus poporul la imoralitate. În urmă, scriitorul acuză pe părinții poporului lui Iuda. Veacuri dearîndul ei s'au confundat tot mai adînc în păcat și idolatrie. Ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu.

„Efectul captivității asupra Iudeilor. A fost o zi tristă

pentru Iudei ziua în care cuceritorii lor i-au adunat pentru a-i aduce departe de patria lor, într'o țară străină. Cînd în fine, templul era ars și împărăția lui Iuda a fost frîntă cu totul, trebuie să fi gîndit mulți că Iehova nu este așa de tare ca zeii Babilonului: unuși și-au lăpădat religia și s'au unit cu păgînii. Alții au ascultat de proorosi falși cari au prezis că Iehova va restabili cît mai de grabă pe poporul Său, în țara lor. Ieremia și Ezechiel au învățat pe poporul lor că, captivitatea a fost adusă de Dumnezeuul lui Israel, ca o pedeapsă peste idolatria și imoralitatea lui. Captivitatea a fost o școală de disciplină a lui Iehova pentru poporul său răsculător. Indată ce ea își va îndeplini lucrul, ridicînd pe Iuda la o viață morală și religioasă mai înaltă, Iehova va elibera pe poporul său de sub jug."

Proorocia despre întoarcerea din captivitate (Ier. 32: 36—44). Ieremia a dat speranță poporului lui Iuda. Ei se vor întoarce înapoi din captivitate, după ce voi ispăși păcatele lor și vor fi purificați de idoli. Ieremia prooroceste un legămînt nou. Proorocia aceasta se referă la Isus, care va veni să aducă o nouă viață pe pămînt.

1. Despre ce studiem azi? 2. De ce a dat Dumnezeu pe Iuda în mîna Babilonenilor? 3. La ce dată au fost dus poporul în captivitate? 4. Ce bine a făcut captivitatea Iudeilor? 5. Ce a proorocit Ieremia? 6. Cine va face legămîntul cel nou? 7. Ce învățăm din lecțiunea noastră?

Intoarcerea la Ierusalim

Lecțiunea 51-a.

Decembrie 18.

Textul: Ezra 1: 1—8; 3: 1, 2, 8—13.

Cuv. de aur: „Cei ce seamănă cu lacrimi vor seceră cu cîntări de veselie“. Ps. 126: 5.

Pentru învățător: Sîntem la sfîrșitul anului 1931. Ai adus tu cîțiva elevi anul acesta la Cristos? Ați făcut progres cu Șc. Duminicală? E mai mare ea acum decît acum un an? Dumnezeu să-ți ajute să fii și anul viitor un bun învățător în Șc. Duminicală.

„Mai mulți decît patruzeci și două de mii de Iudei au răspuns la proclamația lui Cîrus și s'a pregătit pentru întoarcere. Ei au luat cu ei șapte mii de robi. Caravana întregă a numărat aproape cincizeci de mii de suflete. Conducătorii lor erau Zerubabel, un prinț, și

Iosua, marele preot. Ei au călătorit în siguranță și s'au așezat în Iuda. În Babilonia au rămas mulți Iudei, unii pentru că pierduseră credința în Iehova și mulți alții din pricina intereselor. Unii din aceștia s'au întors la Ierusalim îndată ce au putut să-și vîndă averea cu un preț bun. Iudeii împrăștiati au fost tot așa de devotați și conștiincioși ca și cei ce s'au întors în Iuda. Ei erau mai umanitari și mai liberali“.

„Punerea temeliei templului (15—34). Poporul, care s'a întors din captivitate, a găsit multe lucruri cari i-au descurajat. Țara a fost în mizerie și Ierusalimul în ruini. Ei au încercat să-și încurajeze inimile ținînd sărbătoarea corturilor în luna șaptea. În al doilea an a pus temelia templului cu strigăte de bucurie și cu laude. Oamenii bătrîni, care văzuseră templul lui Solomon în gloria sa, au plîns cînd s'au gîndit la superioritatea lui față de acel pe care încercau să-l zidiască (Ezra 3).

Captivitatea i-a învățat pe Iudei o lecțiune mare. Ei au învățat unde duce idolatria. După întoarcere, Iudeii n'au mai avut idoli nici odată. Focul suferințelor i-a purificat. Ei au slujit lui Dumnezeu cu toată inima.

1. Despre ce învățăm azi? 2. Cine a lăsat pe Iudei să se întoarcă în țara lor? 3. Cine a condus pe popor în Iudeia? 4. Ce au făcut ei aici? 5. Ce au făcut bătrînii cînd au văzut zidirea noului templu? 6. Ce lecțiune au învățat Iudeii în captivitate?

Regele care are să vină.

Lecțiunea 52-a.

Decembrie 25.

Textul: Isaia 9, 1—7; Luca 2: 8—20.

Cuv. de aur: „Atunci Impăratul va domni cu dreptate“. Isaia 32: 1.

Pentru învățător: În lecțiunea de azi nu vei găsi multă explicație asupra textului. Acest lucru trebuie să-l faci tu. Noi vom descrie mai mult starea lumii cînd a venit Isus. Îți urez **Sărbători Fericite, și La mulți ani!**

Azi e frumoasa sărbătoare a Crăciunului. Noi vom studia despre nașterea lui Isus.

Isaia proorocește despre Isus (6:1—7). Cu 700 de ani înainte, Isaia a spus că în Galilea va apare un Copil cu cinci nume frumoase, care va întemeia o Impărăție veșnică. La nașterea lui Isus, această proorocie s'a îndeplinit.

Păstorii merg la Isus. Aceasta e o istorioară frumoasă. Acești păstori, uitați de lume, au fost primii vizitatori la iesle. Ce fericiți au fost!

Lumea pe timpul lui Isus.

Lumea politică. Imperiul Roman, avea ca rege pe Augustus. Capitala lumii era Roma. Iudea era o provincie stăpînită de romani și avea de rege pe crudul și imoralul Irod. El a avut zece femei și a făcut crime foarte multe.

2. Viața socială și morală. Păcatul și nedreptatea domnea pretutindeni. Femeia era înjosită și tratată ca o roabă. Copiii erau aruncați de mici să fie mîncăți de fiarele sălbatice. În tot imperiul Roman erau 60.000.000 de slavi. Numai în Roma erau 650,000 de robi. Viața acestora era mai rea de cît a animalelor de azi. Păcatul era la culme. Seneca, plîngîndu-se de starea păcătoasă a lumii, a zis: „Vițliul nu se a mai ascunde; el vorbește și se desmiardă înaintea ochilor. Nevinovăția nu e o raritate, ea nu există deloc.“

3. Viața religioasă. În mijlocul acestui întunec multum suflete căutau pe Dumnezeu și așteptau un Mîntuitor. Păgînii erau nemulțumiți de zeii lor, nu mai credeau în ei și doreau mîntuire. Starea lui Israel era ciudată. Sectele se înmulțeau, dar nu aduceau mulțumire sufletească. Oamenii, ca Simion bătrînul și ca Ana proorocița, așteptau pe Mesia.

În mijlocul acestei lumi păcătoase a venit Isus, aducînd lumină, iubire și croind o cale nouă spre adevărul Dumnezeu.

1. Cine a proorocit despre nașterea lui Isus? 2. Cine a spus păstorilor despre Isus? 3. Ce au făcut ei? 4. Care era starea politică la nașterea lui Isus? 5. Care era starea socială și morală? 6. Care era starea religioasă? 7. Ce a adus Isus oamenilor?

Vasile Berbecar (1875 - 1931.)

În vara anului trecut moartea crudă ne-a răpit pe unul dintre cei mai mari luptători ai baptismului din țară. Fr. Vasile Berbecar a fost printre primii pionerii ai mișcării baptiste între romîni.

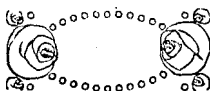
1. El a fost întemeietorul Școalei Duminicale între romîni. În anul 1900 el a înființat Șc. Duminicală în Buteni. De atunci pînă a murit, el a stat în fruntea acestei mișcări, ca scriitor, misionar și în urmă ca președinte.

2. El a fost întemeietorul corurilor în Transilvania. El a ținut cursuri de muzică cu sute de tineri, cari apoi au devenit diriginți de coruri în țară. El a tradus frumoasa carte, CÂNTĂRILE EVANGHELIEI:

3. El a fost un mare publicist. Cînd eram supuși ungarilor, el era redactorul revistelor romînești ce apăreau la Budapesta. El e traducătorul multor cărți și articole.

El a făcut toate acestea și multe altele prin faptul că a fost un om de muncă. El n'a făcut gură multă. El a făcut fapte mărețe. Sămînța semănată de el va aduce roade însutite pentru binele acestui popor și spre slava lui veșnică.

I. C.

NOU!

NOU!

CÂNTĂRILE SIONULUI

IEFTINE!

2000 de exemplare se vor vinde
numai cu 70.— Lei exemplarul.
Dupăce se vor vinde aceste 2000
de exemplare, iarăş se va urca
preţul la 90.— Lei.

Deci dacă vreţi să cumpăraţi
Cântările Sionului ieftine, faceţi
comanda acum!

Le primiţi imediat prin poştă
contra ramburs.

De vânzare
la „SPERANȚA SIGURĂ” Arad,
Calea Bihorului 13.

Harfa Copiilor

s'a ieftinit foarte tare.

În trecut a costat 50 lei exemplarul,
iar acum costă numai 25 lei.

Indrumătorul Societăților tineretului

conține îndrumări pentru lucrul
în Soc. Tin.

Costă 5 lei.

Aceste cărți se găsesc de vânzare la
IOAN COCUȚ Str. Fabricii 18. A R A D.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Librăria Speranța Sigură - Arad

Are cele mai bune cărți educa-
tive și religioase pentru cei
credincioși.

